

ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

นางมุกิตา วันดี

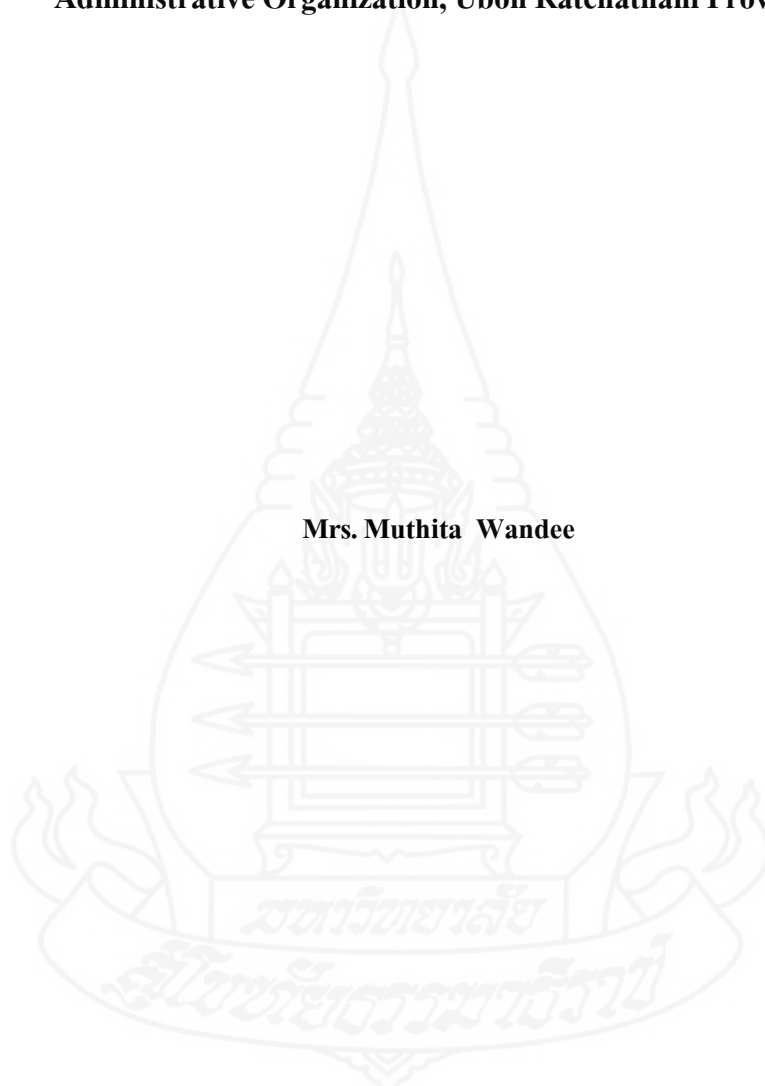

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
แขนงวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2556

Problems of Revenue Collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District
Administrative Organization, Ubon Ratchathani Province

Mrs. Muthita Wandee

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Business Administration
School of Management Science
SukhothaiThammathirat Open University

2013

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
ชื่อและนามสกุล นางมุกิตา วันดี
แขนงวิชา บริหารธุรกิจ
สาขาวิชา วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์สุชุมาลัย ชำนิจ

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2556

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุชุมาลัย ชำนิจ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ทศนีย์ชาติไทย)

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุริย์ เข้มทอง)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง
อุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

ผู้ศึกษา นางมุกิตา วันดี **รหัสนักศึกษา** 2533002339 **ปริญญา** บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์สุกุมลย์ ชำนิจ **ปีการศึกษา** 2556

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี (2) เปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของพนักงานส่วนตำบลระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน และ (3) เสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาเป็นพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 134 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 100 คน กำหนดโดยวิธีของทาโร ยามาเน่ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการศึกษาพบว่า (1) ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับดังนี้ ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ (2) ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของพนักงานส่วนตำบลระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (3) การแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้แต่ละด้านพบว่า ด้านบุคลากรควรสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีควรปรับปรุงระบบแผนที่ภาษี และโปรแกรมคำนวณภาษีให้สมบูรณ์ ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับควรปรับปรุงอัตราภาษีท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ และควรจัด โครงการหรือกิจกรรมเพื่อเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษีท้องถิ่นแก่ประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษี

คำสำคัญ ปัญหาการจัดเก็บรายได้ องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมืองอุบลราชธานี

Independent Study title: Problems of Revenue Collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani Province

Author: Mrs. Muthita Wandee; **ID:** 2533002339; **Degree:** Master of Business Administration;

Independent Study advisor: Sukumarn Shumnij, Associate Professor; **Academic year:** 2013

Abstract

The objectives of the study were: (1) to study the problems of revenue collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani province; (2) to compare the level of the problems of revenue collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani province; and (3) to suggest the recommendation for problem solving of revenue collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani province.

The study was the survey research. The total population was 134 employees of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani province. The samples were 100 employees calculated by Yamane's formula. The data was collected by using questionnaires and was analyzed by using percentage, mean, standard deviation and t-Test.

The results showed that: (1) overall the problems of revenue collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani province was at the high level and budgeting, equipment and technology, and law and regulation were in the following order; (2) the level of the problems of revenue collection of Mueang Ubon Ratchathani Sub-District Administrative Organization, Ubon Ratchathani province between the management and the workers was not different overall. While considering each aspect, personnel, management and law and regulation aspects had the different problem level at the 0.05 statistically significant; and (3) the problems solving for personnel aspect was supporting the training program for employees to enhance their working performance. The equipment and technology aspect should adjust the tax map system and the tax calculation software. The law and regulation aspect should adjust local tax rates with the economic situation and launch the project to disseminate the local tax information to taxpayers.

Keywords: Problem of Revenue Collection, Sub-District Administrative Organization, Mueang Ubon Ratchathani District.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและความอนุเคราะห์ช่วยเหลือให้คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์สุขุมาลัย ชำนิจ อาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ และรองศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ ชาติไทย ซึ่งได้สละเวลาอันมีค่าให้ความรู้แนะนำตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้เสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ตลอดจนอาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้การอบรมสั่งสอน เพิ่มพูนวิชาความรู้ แก่ข้าพเจ้า จนสำเร็จการศึกษามาตามลำดับ

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ คุณนคร ศรีนาคา ตำแหน่งท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี คุณพิสมัย สมเสนาะ ตำแหน่งนักส่งเสริมการปกครองชำนาญการ และคุณไพโรจน์ ไพลินธนากุล ตำแหน่งเจ้าพนักงานส่งเสริมการปกครองชำนาญงาน สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการศึกษาในครั้งนี้ จนทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี และขอขอบคุณพนักงานส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามและให้ความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาในครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา อาจารย์ทุกท่าน ที่ให้ความรู้ แสงสว่างทางการศึกษา รวมทั้งครอบครัวและเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือแก่ผู้ศึกษาให้มีความพยายามจนงานสำเร็จสมบูรณ์ ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวมาข้างต้นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

มุกิตา วันดี

พฤษภาคม 2556

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
กรอบแนวคิดของการศึกษา	4
สมมติฐานของการศึกษา	5
ขอบเขตของการศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดเกี่ยวกับภาษีอากร	8
แนวคิดเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่น	13
แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ของท้องถิ่น	35
องค์การบริหารส่วนตำบล	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา	55
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	57
การเก็บรวบรวมข้อมูล	58
การวิเคราะห์ข้อมูล	59

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	60
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป	60
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี	63
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน	70
ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและข้อเสนอแนะ	76
บทที่ 5 สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	81
สรุปการศึกษา	81
อภิปรายผล	85
ข้อเสนอแนะ	89
บรรณานุกรม	90
ภาคผนวก	94
ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ	95
ข หนังสือขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือ	97
ค แบบประเมินค่าความสอดคล้องและผลการวิเคราะห์แบบประเมิน	101
ง การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	112
จ แบบสอบถาม	117
ประวัติผู้ศึกษา	126

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1.1	3
การเปรียบเทียบการจัดเก็บรายได้ที่จัดเก็บเองขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี	3
ตารางที่ 3.1	56
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	56
ตารางที่ 4.1	61
จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วน ตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี	61
ตารางที่ 4.2	63
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การ บริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน	63
ตารางที่ 4.3	64
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การ บริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านบุคลากร	64
ตารางที่ 4.4	65
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การ บริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านงบประมาณ	65
ตารางที่ 4.5	66
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การ บริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี	66
ตารางที่ 4.6	67
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การ บริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านการจัดการ	67
ตารางที่ 4.7	68
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การ บริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน โดยรวมทั้ง 5 ด้าน.....	70
ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ด้านบุคลากร.....	71
ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ด้านงบประมาณ.....	72
ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี.....	73
ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ด้านการจัดการ.....	74
ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ.....	75
ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จากข้อคำถามปลายเปิด.....	77
ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อเสนอแนะจากข้อคำถามปลายเปิด.....	79

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการศึกษา	4
ภาพที่ 2.1 โครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล	43
ภาพที่ 2.2 โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการตามแผนอัตรากำลัง	45

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์กรปกครองท้องถิ่นตามนโยบายการกระจายอำนาจขึ้นพื้นฐานของรัฐบาล โดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 6 พ.ศ. 2552 โดยยกฐานะจากสภาตำบลที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปีเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ทั้งนี้ การจัดตั้งจะทำโดยประกาศของกระทรวงมหาดไทยในราชกิจจานุเบกษา องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริการ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจหน้าที่ของตนเองในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ตามมาตรา 67) ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญในการแก้ไขปัญหาของประชาชนโดยอาศัยงบประมาณเพื่อนำมาพัฒนาชุมชนนั้นๆ แหล่งที่มาของงบประมาณตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มาตรา 74 – 82 มี 3 ส่วน คือ รายได้ที่จัดเก็บเอง รายได้ที่รัฐจัดสรรให้ และรายได้จากเงินอุดหนุนทั่วไป

รายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จัดเก็บเองส่วนมากจะประกอบด้วย ภาษีโรงเรือน ภาษีป้าย และภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งในปัจจุบันการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งภาษีโรงเรือน ภาษีป้าย และภาษีบำรุงท้องที่ ปัญหาดังกล่าวมีสาเหตุมาจากหลายประการ เช่น การขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้ที่ไม่ครบถ้วนเท่าที่ควร ปัจจุบันรัฐบาลมีนโยบายที่ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนางานจัดเก็บรายได้เพื่อให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีรายได้เพียงพอต่อการบริหารงาน

รวมทั้งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 ที่กำหนดให้มีการปรับปรุงการจัดสรรส่วนภาษีอากร และการจัดเก็บรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อรองรับการถ่ายโอนภารกิจให้บริการสาธารณะจากหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้ประชาชนได้รับการบริการที่มีคุณภาพ สะดวก รวดเร็ว และตรงต่อความต้องการมากที่สุด (กรมการปกครอง, 2537)

องค์การบริหารส่วนตำบลจะสามารถบริหารจัดการองค์กรให้บรรลุเป้าหมาย และเกิดผลดีต่อชุมชน ประชาชนส่วนรวมได้ จะต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างประกอบกันทั้งในด้านบุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี และการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งแนวโน้มในอนาคตนั้น งบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลในส่วนที่รัฐบาลจัดสรรให้คงไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานตามภารกิจที่มากมาย เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและชุมชน องค์การบริหารส่วนตำบลจึงจะต้องมีการจัดเก็บรายได้เองให้เต็มที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้มีรายได้ที่เพียงพอต่อการดำเนินงาน

การจัดเก็บรายได้จะมีประสิทธิภาพมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยเป็นเครื่องกำหนดประสิทธิภาพ 5 ประการ คือ 1) ความสำนึกในหน้าที่การเสียภาษีอากรของผู้เสียภาษี 2) ลักษณะของกฎหมายภาษี 3) ประสิทธิภาพของพนักงานผู้จัดเก็บภาษี 4) บรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้ปฏิบัติตามกฎหมายภาษี และ 5) โครงสร้างภาษี ซึ่งจะต้องมีลักษณะที่ว่าประชาชนมีความสำนึกในหน้าที่การเสียภาษีค่อนข้างสูง ลักษณะของกฎหมายต้องง่ายและสะดวกต่อการประเมินภาษีของผู้เสียภาษี พนักงานผู้จัดเก็บภาษีต้องเอาใจใส่ในการปฏิบัติงานและให้บริการแก่ผู้เสียภาษีให้มากขึ้น โดยผู้นำท้องถิ่นจะต้องปฏิบัติตัวเป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้เสียภาษี และพยายามมิให้มีการหลบเลี่ยงภาษี เพราะการหลบเลี่ยงภาษีทำให้เกิดความท้อแท้และไม่มีกำลังใจในการเสียภาษี สำหรับประการสุดท้ายคือ โครงสร้างภาษีนั่นถือว่าสำคัญมาก เนื่องจากโครงสร้างภาษีอากรเป็นสิ่งที่เอื้ออำนวยในแง่ความสะดวกและเข้าใจง่ายในทางปฏิบัติทั้งผู้จัดเก็บและผู้เสียภาษี และก่อให้เกิดความเป็นธรรม เมื่อภาษีมีโครงสร้างที่ดีโดยเฉพาะการลดความซ้ำซ้อนของการจัดเก็บหรือที่เรียกว่าภาระภาษีทับถมทวีอันจะมีผลให้ภาวะภาษีเหมาะสมอยู่ในวิสัยที่ผู้เสียภาษีรับได้ และส่งผลขั้นสุดท้าย คือ ลดการหลบเลี่ยงภาษีให้น้อยลง เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดเก็บอีกด้วย (นพพร กองทรัพย์, 2551)

ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจและเป็นที่มาของการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ตามแนวคิดของพนักงานส่วนตำบลกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลว่าเป็นอย่างไร เพื่อทำให้ทราบประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้ได้แนวทางการแก้ไขปัญหา และเพื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ระหว่างพนักงานส่วนตำบลกลุ่ม

ผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน อันจะส่งผลให้องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถวางแผนและพัฒนาการจัดเก็บรายได้ให้เพิ่มมากขึ้น สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มศักยภาพ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีในอนาคตต่อไป

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการจัดเก็บรายได้ที่จัดเก็บเองขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

อปต.	ปีงบประมาณ 2553				ปีงบประมาณ 2554				ผลต่าง (1)-(2) = (3)
	รัฐบาล	เงิน	จัด	รายได้	รัฐบาล	เงิน	จัด	รายได้	
	จัดสรร	อุดหนุน	เก็บเอง	รวม	จัดสรร	อุดหนุน	เก็บเอง	รวม	
		(1)			(2)				
ไร่น้อย	31.17	21.55	1.85	54.57	35.24	42.01	1.24	78.49	-0.61
กุศลลาด	15.67	5.87	0.85	22.39	15.80	24.88	0.66	41.34	-0.19
หนองบ่อ	12.21	4.81	0.46	17.48	11.87	16.32	0.48	8.67	0.02
หัวเรือ	14.79	11.75	0.87	27.41	14.11	9.77	0.85	24.73	-0.02
หนองซอน	15.25	13.19	0.72	29.16	15.07	17.15	0.81	33.03	0.09
กระโสม	10.71	4.08	0.33	15.12	10.37	6.66	0.42	17.45	0.09
ชีเหล็ก	11.83	11.21	0.45	23.49	11.28	13.16	0.47	24.91	0.02
ปะอ่าว	10.36	8.28	0.15	18.79	9.78	11.28	0.46	21.52	0.31
รวม	121.99	80.74	5.68	208.41	123.52	141.23	5.39	270.14	-0.29

ที่มา: เว็บไซต์กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี คำนวณเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2555 จาก www.e-plan.go.th

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของพนักงานส่วนตำบลระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

2.3 เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

3. กรอบแนวคิดของการศึกษา

การศึกษาปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้แนวคิดตามหลักการบริหารจัดการ 4 Ms (สมพงษ์ เกษมสิน, 2546) และจากแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการบริหารงานของหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่น (ชัยโยคม พูนผล, 2550: 12-13) เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

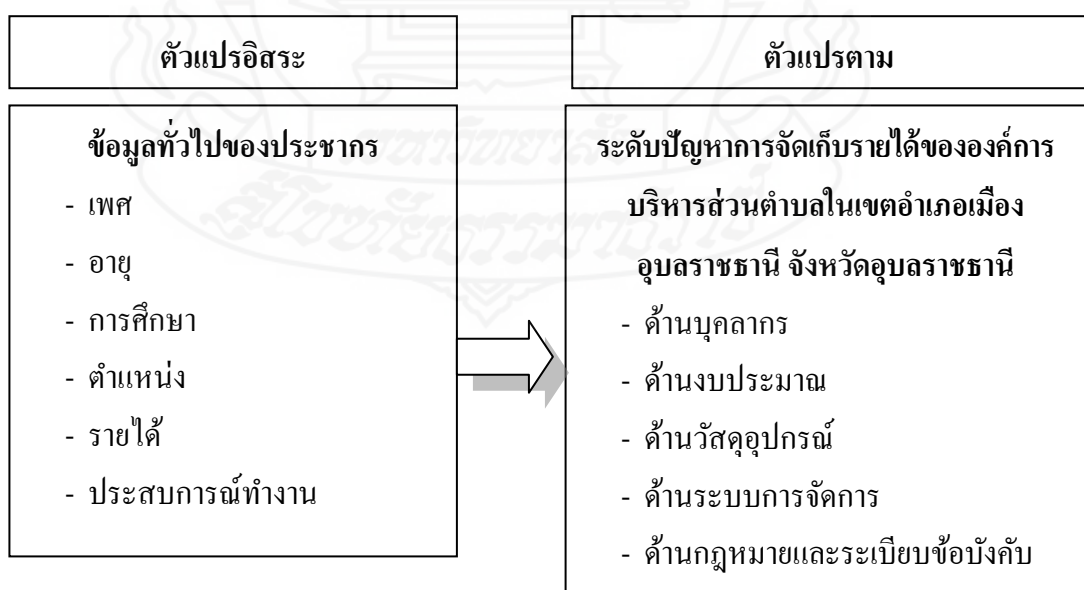
3.1 ด้านบุคลากร ได้แก่ จำนวนบุคลากร ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย ระเบียบหนังสือสั่งการในการจัดเก็บรายได้ และการส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาและการฝึกอบรมเพื่อพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.2 ด้านงบประมาณ ได้แก่ ความพอเพียงในด้านการรับเงินจัดสรรและความคุ้มค่าในการใช้เงินงบประมาณ

3.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์ ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ แผนที่ภาษี สถานที่ และวัสดุอื่นที่เกี่ยวข้องในการจัดเก็บรายได้

3.4 ด้านการจัดการ ได้แก่ นโยบายผู้บริหาร การจัดคนให้เหมาะสมกับงาน คำสั่งแบ่งงาน การวางแผน การควบคุม การรายงานผล และการประเมินผลการปฏิบัติงาน

3.5 ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ได้แก่ ปัญหาการปฏิบัติงานตามกฎหมายภาษีท้องถิ่น ปัญหาเกี่ยวกับฐานภาษี อัตราภาษี ข้อยกเว้นและการลดหย่อน วิธีการจัดเก็บภาษี และบทกำหนดโทษ

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดของการศึกษา

4. สมมติฐานการศึกษา

4.1 พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านบุคลากร ไม่แตกต่างกัน

4.2 พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านงบประมาณ ไม่แตกต่างกัน

4.3 พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ไม่แตกต่างกัน

4.4 พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านการจัดการไม่แตกต่างกัน

4.5 พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับไม่แตกต่างกัน

5. ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษานี้ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับประชากร เนื้อหา ระยะเวลา และพื้นที่ที่จะศึกษา ไว้ดังนี้

5.1 ขอบเขตด้านประชากร ศึกษาประชากรจากพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 134 คน โดยแยกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

5.1.1 กลุ่มผู้บริหาร คือ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หัวหน้าสำนักปลัด หัวหน้าส่วนการคลัง หัวหน้าส่วนโยธา และหัวหน้าส่วนการศึกษา จำนวน 40 คน

5.1.2 กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน คือ พนักงานส่วนตำบลทุกตำแหน่ง จำนวน 94 คน

5.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดเก็บรายได้เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษี ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และด้านเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาตั้งแต่เดือน มีนาคม-เมษายน 2556

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง หน่วยงานที่ทำหน้าที่จัดเก็บรายได้ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาพำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 6 พ.ศ. 2552 ในที่นี้จะใช้ชื่อย่อว่า อบต.

6.2 พนักงานส่วนตำบล หมายถึง เจ้าหน้าที่ทุกตำแหน่งที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้รับราชการและปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

6.2.1 *กลุ่มผู้บริหาร* หมายถึง หัวหน้าส่วนราชการภายในองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล หัวหน้าสำนักปลัด หัวหน้าส่วนการคลัง หัวหน้าส่วนโยธา และหัวหน้าส่วนการศึกษา

6.2.2 *กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน* หมายถึง เจ้าหน้าที่ในส่วนงานต่างๆ เช่น นักวิชาการเงินและบัญชี นักวิชาการจัดเก็บรายได้ นักวิชาการพัสดุ เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี เจ้าพนักงานพัสดุ เจ้าพนักงานจัดเก็บรายได้ นักวิชาการศึกษา เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน นักพัฒนาชุมชน เจ้าพนักงานธุรการ นายช่างโยธา ช่างโยธา เป็นต้น

6.3 รายได้ หมายถึง เงินที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จัดเก็บเองได้แก่ ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีป้าย

6.4 ปัญหาการจัดเก็บรายได้ หมายถึง อุปสรรคหรือข้อขัดข้องที่ทำให้การจัดเก็บรายได้ไม่เป็นไปตามเป้าหมายประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

6.4.1 ด้านบุคลากร หมายถึง บุคคลที่ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานจัดเก็บภาษี

6.4.2 ด้านงบประมาณ หมายถึง การได้รับจัดสรรงบประมาณเพื่อนำมาพัฒนางานจัดเก็บรายได้ทั้งในส่วนงานที่เจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติงาน ด้านเครื่องมือในการปฏิบัติงาน และด้านการดำเนินการจัดการฝึกอบรมของเจ้าหน้าที่งานจัดเก็บรายได้

6.4.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี หมายถึง ความเพียงพอที่จะใช้ในการปฏิบัติงานจัดเก็บรายได้ ได้แก่ เครื่องคอมพิวเตอร์ แผนที่ภาษี สถานที่จัดเก็บรายได้ และยานพาหนะ

6.4.4 ด้านระบบการจัดการ หมายถึง นโยบายของผู้บริหาร การวางแผนและการกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานการจัดเก็บรายได้ การจัดวางคนให้เหมาะสมกับงาน การออกคำสั่งแบ่งงาน การควบคุม การรายงานและการประเมินผลการปฏิบัติงาน

6.4.5 ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับฐานภาษี อัตราภาษี ข้อยกเว้นและการลดหย่อน วิธีการจัดเก็บภาษี และบทกำหนดโทษ

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ทำให้ทราบปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีให้มีประสิทธิภาพ

7.2 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น สามารถนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาหลักการ ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามรายละเอียด
ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีอากร
2. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่น
3. แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ของท้องถิ่น
4. องค์การบริหารส่วนตำบล
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีอากร

1.1 ความหมายของภาษีอากร มีนักวิชาการให้ความหมายของภาษีอากรไว้หลายท่าน
ดังนี้

กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร (อ้างถึงใน สุรัญญา แจ่มสนาม, 2553: 28) ได้ให้คำนิยามไว้ว่า ความหมายของภาษีอากรอาจแบ่งเป็น 2 แนว ดังนี้

แนวที่หนึ่ง อธิบายว่าภาษีอากรคือ สิ่งที่รัฐบาลบังคับเก็บจากราษฎร และนำไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนรวม โดยมีได้มีสิ่งตอบแทนโดยตรงแก่ผู้เสียภาษีอากร

แนวที่สอง อธิบายว่าภาษีอากรคือ เงินได้หรือทรัพย์สินที่เคลื่อนย้ายจากภาคเอกชนไปสู่ภาครัฐบาล แต่ไม่รวมถึงการกู้ยืมหรือขายสินค้า หรือให้บริการในราคาทุน โดยรัฐบาล

เกริกเกียรติ พิพัฒเสรีธรรม (2537: 103) ให้ความหมายคำว่า “ภาษีอากร” ว่ามีอยู่ 2 แนวคิด คือ

1) แนวการบังคับจัดเก็บ “ภาษีอากร” คือ สิ่งที่ (รายได้ สิ่งของ ผลประโยชน์ บริการ) รัฐบาลบังคับเก็บจากราษฎร และนำมาใช้เพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม โดยมีได้มีสิ่งตอบแทนโดยตรงแก่ผู้เสียภาษี

2) แนวของการเคลื่อนย้ายทรัพยากร “ภาษีอากร” คือ เงินได้หรือทรัพยากรที่เคลื่อนย้ายจากภาคเอกชนไปสู่ภาครัฐบาล ยกเว้นการกู้ยืมและการขายสินค้าหรือบริการราคาทุนของรัฐบาล

พนิต ธีรภาพวงศ์ (2543:52) ได้ให้ความหมายของภาษีอากรว่ามีลักษณะเฉพาะอยู่ 3 ประการ คือ

1. จะต้องเน้นการจัดเก็บที่มีลักษณะบังคับตามกฎหมาย
2. การจัดเก็บดังกล่าว จะต้องทำโดยหน่วยงานภาครัฐ
3. การจัดเก็บดังกล่าว จะต้องเป็นการจ่ายออกไปให้รัฐบาล โดยไม่ได้ผลตอบแทนกลับมาในทางตรง

ดังนั้น ความหมายของภาษีอากรโดยสรุปคือ สิ่งที่รัฐบาลบังคับจัดเก็บจากประชาชน และนำมาใช้ประโยชน์ต่อสังคมโดยส่วนรวม โดยมีได้ให้ประโยชน์ตอบแทนโดยตรงต่อผู้เสียภาษี

1.2 วัตถุประสงค์ในการจัดเก็บภาษีอากร

กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร (อ้างถึงใน สุรัญญา แจ่มสนาม, 2553: 28) การจัดเก็บภาษีอากรมีวัตถุประสงค์หลายประการ วัตถุประสงค์หลักคือ การหารายได้มาใช้จ่ายในกิจการของรัฐ และการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจต่างๆ วัตถุประสงค์ของการจัดเก็บภาษีอากรมีดังนี้

1. เพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในกิจการของรัฐ กิจการส่วนใหญ่ของรัฐเป็นกิจการเพื่อส่วนรวม เช่น ความมั่นคง ความปลอดภัย การศึกษา กิจการสาธารณูปโภคต่างๆ เป็นต้น
2. เพื่อควบคุมหรือส่งเสริมพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ รัฐบาลสามารถใช้ระบบภาษีอากรควบคุมการบริโภค การผลิต หรือวิธีการดำเนินการทางธุรกิจบางชนิดมิให้เกิดผลเสียต่อเศรษฐกิจส่วนรวมได้ เช่น ไม่ต้องให้ประชาชนบริโภคสุรา บุหรี่ หรือสินค้าฟุ่มเฟือยต่างๆ ก็เก็บภาษีสินค้าเหล่านี้ในอัตราสูงๆ หรือไม่เก็บภาษีอุปโภคภัณฑ์การศึกษาต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง หรือเก็บภาษีสินค้าที่มีความจำเป็นในอัตราต่ำ เป็นต้น

3. เพื่อการกระจายรายได้และทรัพย์สินให้เป็นธรรม นอกจากรัฐบาลจะใช้มาตรการด้านรายจ่าย เช่น การอุดหนุน การโอนเงินต่างๆ การสร้างงานในชนบท ฯลฯ การจัดเก็บภาษีอากรยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการกระจายรายได้ด้วย เช่น ใช้วิธีอัตราภาษีก้าวหน้า ภาษีทรัพย์สิน ภาษีมรดก ภาษีสินค้าฟุ่มเฟือยในอัตราสูงๆ เป็นต้น

4. เพื่อรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจทั้งด้านราคาสินค้าและการจ้างงานเป็นเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น การป้องกันภาวะเงินเฟ้อ รัฐบาลก็เพิ่มภาษีต่างๆ ให้สูงขึ้นเพื่อลดการใช้จ่ายในยามเศรษฐกิจตกต่ำ คนว่างงานมาก รัฐบาลอาจลดภาษีต่างๆ ลงเพื่อกระตุ้นให้มีการบริโภคและการลงทุนมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้มีการจ้างงานมากขึ้น

1.3 โครงสร้างของภาษี (Tax Structure) ประกอบด้วยส่วนต่างๆ ของภาษี ดังนี้

ฐานภาษี คือ สิ่งที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการจัดเก็บภาษี ถ้าใช้อัตราภาษีคูณเข้าไปกับฐานภาษีแล้วจะได้จำนวนภาษีที่ต้องเสีย ฐานภาษีโดยทั่วไปแยกออกเป็น 4 ประการ คือ

1) ฐานภาษีเกี่ยวกับรายได้ (Income Base) เป็นภาษีที่เก็บจากฐานรายได้ เช่น ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีเงินได้ ภาษีปิโตรเลียม ภาษีผลได้จากทุน

2) ฐานภาษีเกี่ยวกับการบริโภค (Consumption Base) ภาษีที่เก็บจากฐานการบริโภค เช่น ภาษีการขาย ภาษีการซื้อ ภาษีการค้า ภาษีสรรพสามิต ภาษีศุลกากร ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีนำเข้า ภาษีส่งออก

3) ฐานภาษีเกี่ยวกับความมั่งคั่ง (Wealth Base) ภาษีที่เก็บโดยอาศัยความมั่งคั่งเป็นฐาน เช่น ภาษีทรัพย์สิน ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีมรดก ภาษียกยนต์

4) ฐานภาษีอื่นๆ นอกเหนือจากฐานได้การบริโภคและฐานความมั่งคั่ง โดยมากมักมุ่งเรียกเก็บเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะบางอย่าง ซึ่งมีใช้การเก็บภาษีเพื่อรายได้ของรัฐ หรือเพื่อความ เป็นธรรมในสังคม ได้แก่ ภาษีชายโสดที่เก็บในประเทศไทยในปี 2485 สมัยรัฐบาล จอมพล ป. พิบูลสงคราม เพื่อส่งเสริมการเพิ่มประชากร เป็นต้น

อัตราภาษี หมายถึง อัตราที่เรียกเก็บภาษีจากฐานภาษี เพื่อนำไปคำนวณผลลัพธ์ของจำนวนภาษีที่ต้องจ่าย อัตราภาษีที่นิยมใช้กันแพร่หลายทั่วไป มี 3 ประเภท

1) อัตราคงที่หรืออัตราตามสัดส่วน อัตราภาษีประเภทนี้มีค่าคงที่ตลอดไปไม่ว่าขนาดของฐานภาษีจะเล็กหรือใหญ่ เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม เป็นต้น

2) อัตราก้าวหน้า โครงสร้างอัตราภาษีแบบก้าวหน้า นั้น อัตราภาษีที่เรียกเก็บจะเพิ่มขึ้นเมื่อฐานภาษีมียกขึ้น เช่น อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เป็นต้น

3) อัตราถอยหลัง อัตราภาษีแบบถอยหลังนี้ อัตราที่เรียกเก็บจะลดลง เมื่อฐานภาษีขนาดใหญ่ขึ้น ซึ่งอัตราภาษีแบบถอยหลังนี้ไม่เป็นที่นิยมใช้เพราะไม่สอดคล้องกับความเป็นธรรมชาติทางภาษี และเมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้นกลับทำให้รัฐมีรายได้มีน้อยลง เช่น อัตราภาษีบำรุงท้องที่ เป็นต้น

การชำระภาษี โดยทั่วไปแบ่งออกเป็น 3 วิธี

1) การชำระภาษีโดยการประเมินตนเอง

วิธีนี้ผู้เสียภาษีมียหน้าที่ต้องยื่นแบบแสดงรายการภาษีพร้อมทั้งคำนวณภาษีที่จะต้องเสียและต้องชำระภาษีเต็มจำนวนที่คำนวณได้ภายในกำหนดเวลาและสถานที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เมื่อเจ้าพนักงานตรวจแบบในภายหลังพบว่าไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน เจ้าหน้าที่จะประเมินภาษีเพิ่มเติมให้ถูกต้องต่อไป

2) การชำระภาษีโดยการประเมินของเจ้าพนักงาน

เป็นวิธีที่กำหนดให้ผู้มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมียหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการรายละเอียดต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการคำนวณภาษีต่อเจ้าพนักงานโดยมิต้องชำระภาษีในตอนนั้น เมื่อเจ้าพนักงานตรวจสอบแล้วจะทำการประเมินภาษีและแจ้งให้ผู้เสียภาษีทราบ เพื่อนำเงินมาชำระภาษี

3) การชำระภาษีโดยหัก ณ ที่จ่าย

วิธีนี้นิยมใช้กันทั่วไป สอดคล้องกับหลักภาษีในด้านประสิทธิภาพเนื่องจากค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บน้อยและจัดเก็บในขณะที่ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมียเงินที่จะเสียภาษี วิธีนี้กำหนดให้ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่ต้องหักภาษีไว้ก่อนจ่ายในอัตราที่กำหนดแล้วนำส่งรัฐบาลตามสถานที่และเวลาที่กำหนด

การขจัดข้อโต้แย้งทางภาษี เมื่อมีปัญหาทางภาษีเกิดขึ้น กฎหมายภาษีได้กำหนดวิธีขจัดข้อโต้แย้งทางภาษีไว้ 2 ระดับ คือ

1. การขจัดข้อโต้แย้งระดับบริหาร เมื่อมีข้อโต้แย้งต้องเริ่มที่ระดับบริหารก่อนจะนำคดีขึ้นสู่ศาลทันทีเลยไม่ได้ เมื่อผู้เสียภาษีไม่เห็นด้วยกับการประเมินของเจ้าพนักงาน ต้องยื่นอุทธรณ์ต่อผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ก่อน และถ้ายังไม่พอใจคำวินิจฉัยอุทธรณ์ก็อาจนำคดีขึ้นสู่ศาลได้

2. การขจัดข้อโต้แย้งในระดับศาล ถ้ากฎหมายไม่ได้กำหนดให้ต้องยื่นคำอุทธรณ์ในระดับบริหารก่อนผู้เสียภาษีอาจนำคดีขึ้นสู่ศาลโดยตรงได้ แต่หากกฎหมายกำหนดไว้ให้ต้องยื่นอุทธรณ์ก่อนจะนำคดีขึ้นสู่ศาลต่อเมื่อมีคำวินิจฉัยชี้ขาดอุทธรณ์ออกมาแล้ว และเป็นกรณีมิได้ต้องห้ามอุทธรณ์ต่อศาลเท่านั้น

การบังคับใช้กฎหมายภาษี

กฎหมายภาษี มักมีการลงโทษและมีบทลงโทษทั้งทางแพ่งและอาญา

- 1) โทษทางอาญา ได้แก่ โทษปรับหรือโทษจำคุก หรือทั้งปรับทั้งจำ
- 2) โทษทางแพ่ง ได้แก่ โทษที่มาในรูปแบบเงินเพิ่มและดอกเบี้ย นอกจากนี้หากไม่ชำระ

ภาษีอาจถูกฟ้องยึดทรัพย์สิน หรือถูกฟ้องให้เป็นบุคคลล้มละลาย

ดังนั้น โครงสร้างทางภาษีประกอบด้วย ฐานภาษี อัตราภาษี การชำระภาษี การขจัดข้อโต้แย้งทางภาษี และการบังคับใช้กฎหมายภาษี ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องศึกษาโครงสร้างทางภาษีอากรให้เข้าใจอย่างละเอียดและถูกต้อง เพื่อจะได้พัฒนาระบบการจัดเก็บภาษีให้บรรลุเป้าหมาย เพื่อเพิ่มฐานะทางการคลังให้มากขึ้น จะได้สามารถให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนได้เต็มศักยภาพ

1.4 หลักการบริหารการจัดเก็บภาษีอากร

Adam Smith (อ้างอิงใน นพพร กองทรัพย์, 2551: 18) ได้วางหลักเกณฑ์ที่ดีในการจัดเก็บภาษีอากรซึ่งเป็นที่ยอมรับของนักทฤษฎีโดยทั่วไป และใช้เป็นรากฐานการศึกษาในปัจจุบัน 4 ประการ คือ

- 1) ประชาชนทุกคนในต่างประเทศควรจะต้องเสียสละรายได้หรือผลประโยชน์ตามฐานะทางเศรษฐกิจของตน เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของรัฐบาลทั้งนี้เพราะแต่ละคนก็ได้รับประโยชน์และการคุ้มครองจากรัฐ
- 2) ภาษีที่ประชาชนแต่ละคนต้องเสียนั้นจะต้องมีลักษณะแน่นอน ไม่กำกวม ลักษณะและรูปแบบของภาษีอากรตลอดจนจำนวนที่จะต้องเสียจะต้องเป็นที่ชัดเจนแก่ผู้เสียทุกคน
- 3) การจัดเก็บภาษีทุกชนิดควรจะต้องเก็บตามวัน เวลา สถานที่ที่ผู้เสียภาษีสะดวก และต้องอำนวยความสะดวกแก่ผู้เสียภาษี
- 4) ภาษีทุกชนิดที่จัดเก็บควรจะเป็นภาระแก่ผู้เสียภาษีน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้แต่ทำให้รัฐบาลได้รับรายได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

Richard Musgrave (อ้างอิงใน สุรัญญา แจ่งสนาม, 2553: 29) นักเศรษฐศาสตร์การคลัง ให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของโครงสร้างภาษีอากรที่ดี (Requirements for a Good Tax Structure) ไว้ 7 ประการ คือ

- 1) รายได้ที่จัดเก็บได้มากพอ (Revenue yield should be adequate)
- 2) มีความเท่าเทียมในการกระจายภาระภาษี (The distribution of tax burden should be equitable) ทุกคนมีหน้าที่เสียภาษีอย่างเท่าเทียมกัน (Everyone should be made to fair share)
- 3) ไม่ก่อให้เกิดปัญหาผลกระทบ (Impact Point) ต่อผู้ถูกเก็บภาษี และปัญหาผู้รับภาระภาษี (Incidence Problem) คนสุดท้าย

4) ภาษีที่ดีต้องไม่กระทบต่อการตัดสินใจในทางเศรษฐกิจในเชิงที่ก่อให้เกิดภาระส่วนเกิน (Excess Burdens) และถ้าจำเป็นต้องมีภาระส่วนเกินก็ต้องมีน้อยที่สุด (Should be minimized)

5) โครงสร้างภาษีต้องเอื้อประโยชน์ต่อนโยบายการคลังในด้านการรักษาเสถียรภาพและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Tax structure should facilitate the use of fiscal policy for stabilization and growth objectives)

6) ระบบภาษีที่ดีต้องมีความเป็นธรรม ชัดเจน ไม่กำกวมในการบริหารและผู้เสียภาษีเข้าใจได้ง่าย (Tax system should permit fair and no arbitrary administration and it should be understandable to the tax payer)

7) มีค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการเก็บน้อยที่สุดในขณะที่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการเก็บภาษีได้มากที่สุด (Administration and compliance costs should as low as is compatible with the other objectives)

สรุปหลักการบริหารจัดการเก็บภาษีอากรที่ดี ควรเน้นหลักความสะดวก เป็นธรรม และมีต้นทุนในการจัดเก็บภาษีที่ต่ำสุดแต่รัฐบาลได้รับรายได้มากที่สุด เพื่อสามารถจัดเก็บภาษีได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่น

2.1 ลักษณะของภาษีท้องถิ่น

ภาษีท้องถิ่น คือ ภาษีที่มีกฎหมายให้ท้องถิ่นจัดเก็บเองเพื่อนำมาเป็นรายได้ และใช้จ่ายรายได้นั้นเพื่อบริหารงานบริการสาธารณะตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น และมีหลักเกณฑ์ในการจัดเก็บโดยถือเอาทรัพย์สินมาเป็นเกณฑ์ในการจัดเก็บ ทำให้นักกฎหมายบางท่านเรียกภาษีประเภทนี้ว่า “ภาษีทรัพย์สิน” แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าภาษีทรัพย์สินเป็นภาษีที่จัดเก็บในท้องถิ่นเท่านั้น แต่มีการจัดเก็บทั้งในระดับราชการส่วนกลางและราชการส่วนท้องถิ่นด้วย

ภาษีท้องถิ่น จึงประกอบด้วย ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ และภาษีป้าย
ภาษีโรงเรือนและที่ดิน

ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นภาษีที่เรียกเก็บจากรายได้ มูลค่าโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ และที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ ภาษีโรงเรือนและที่ดินที่เก็บจากโรงเรือนเป็นรายได้ของท้องถิ่นนั้นๆ โดยสามารถเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 12.50 บาท ของค่ารายปี (ค่ารายปี หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นๆ สมควรจะให้เช่าได้ในปีหนึ่ง)

องค์การบริหารส่วนตำบล จัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามพระราชบัญญัติภาษี
โรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 รายละเอียดดังนี้

1. ความรู้ทั่วไป

1.1 ทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษี

ประเภททรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีได้แก่ อาคาร โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างต่างๆ
กับที่ดินต่อเนื่องซึ่งใช้ปลูกสร้างอาคาร โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างนั้นๆ รวมถึงบริเวณที่ต่อเนื่องกันซึ่ง
ตามปกติใช้ประโยชน์ไปด้วยกันกับอาคาร โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างนั้นๆ ซึ่งเจ้าของกรรมสิทธิ์ได้นำ
ทรัพย์สินดังกล่าวออกหาผลประโยชน์ตอบแทนนอกเหนือจากการอยู่อาศัยของตนเองโดยปกติหรือ
ให้ผู้อื่นนำไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าจะมีค่าตอบแทนหรือไม่ก็ตาม ทรัพย์สินแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

- (1) โรงเรือน อาคาร สิ่งปลูกสร้างต่างๆ
- (2) ที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือน อาคาร สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ซึ่งหมายความว่า เป็นที่ดินซึ่งใช้เป็นที่พักปลูกสร้าง โรงเรือน อาคาร สิ่งปลูกสร้างนั้นๆ และที่ดินอันเป็นบริเวณ
ต่อเนื่องกันซึ่งตามปกติ ใช้ประโยชน์ไปด้วยกันกับโรงเรือน อาคาร สิ่งปลูกสร้างนั้นๆ

1.2 ทรัพย์สินที่ได้รับยกเว้นภาษี

- (1) พระราชวังอันเป็นส่วนของแผ่นดิน
- (2) ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาล หรือสาธารณะและ
ทรัพย์สินของการรถไฟแห่งประเทศไทยที่ใช้ในกิจการรถไฟโดยตรง
- (3) ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะ ซึ่งกระทำ
กิจการอันมิใช่เพื่อเป็นผลกำไรส่วนบุคคลและใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและในการศึกษา
- (4) ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดียวหรือ
เป็นที่อยู่ของสงฆ์
- (5) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้ตลอดปีและเจ้าของ
มิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่ นอกจากคนเฝ้าในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ หรือในที่ดิน
ซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน
- (6) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าอยู่อาศัยอยู่เอง
โดยมิได้ใช้เป็นที่พักเก็บสินค้าหรือประกอบการอุตสาหกรรม หรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้
ประกาศกระทรวงมหาดไทย ฉบับลงวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2535 ยกเว้นพื้นที่อ่างเก็บน้ำ เขื่อน
ต่างๆ ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ซึ่งเป็นที่ต่อเนื่อง

1.3 การขอลดหย่อนภาษี

การขอลดหย่อนภาษี การขอยกเว้น การงดเว้น การขอปลดภาษี การขอลดค่าภาษี จะทำได้ดังกรณีต่อไปนี้

- ถ้าโรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ถูกรื้อถอนหรือทำลาย ให้ลดยอดค่ารายปีของทรัพย์สินนั้นตามส่วนที่ถูกทำลายตลอดเวลาที่ยังไม่ได้ทำขึ้น แต่ในเวลานั้นโรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ นั้นต้องเป็นที่ซึ่งยังใช้ไม่ได้

- โรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ ซึ่งทำขึ้นในระหว่างปีนั้น ให้ถือเอาเวลาซึ่งโรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นๆ นั้นได้มีขึ้นและสำเร็จจนควรเข้าอยู่ได้แล้วเท่านั้น มาเป็นเกณฑ์คำนวณค่ารายปี

- ถ้าเจ้าของโรงเรียนใดติดตั้งส่วนควบที่สำคัญที่มีลักษณะเป็นเครื่องจักรกล เครื่องกระทำหรือเครื่องกำเนิดสินค้าเพื่อใช้ดำเนินการอุตสาหกรรมบางอย่าง เช่น โรงสี โรงเลื่อย ฯลฯ ขึ้นในโรงเรียนนั้นๆ ในการประเมินให้ลดค่ารายปีลงเหลือหนึ่งในสามของค่ารายปีของทรัพย์สินนั้น รวมทั้งส่วนควบดังกล่าว แล้วด้วย

- เจ้าของโรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นได้รับความเสียหายเพราะโรงเรียนว่างลงหรือชำรุดจึงจำเป็นต้องซ่อมแซมส่วนสำคัญ เจ้าของโรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้นมีสิทธิขอลดภาษีได้ ทั้งนี้เป็นไปตามดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะลดค่าภาษีตามส่วนที่เสียหายหรือปลดภาษีทั้งหมดก็ได้

- ถ้าเจ้าของโรงเรียนมีเหตุเปลี่ยนแปลงทรัพย์สินในปีที่ผ่านมาย่อมได้รับการยกเว้น งดเว้น ปลดภาษี หรือลดค่าภาษี แล้วแต่กรณี

1.4 ผู้มีหน้าที่เสียภาษี

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ ผู้รับประเมินซึ่งหมายถึง เจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ต้องเสียภาษีเว้นแต่ถ้าที่ดินและอาคาร โรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างต่างๆ เป็นคนละเจ้าของกันให้เจ้าของกรรมสิทธิ์ในอาคาร โรงเรียน สิ่งปลูกสร้างต่างๆ เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษี

1.5 กำหนดระยะเวลาให้ยื่นแบบแสดงรายการ

ให้ผู้รับประเมินยื่นแบบแจ้งรายการเพื่อเสียภาษี โรงเรียนและที่ดิน (ภ.ร.ด.2) ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี

1.6 ฐานภาษี

ฐานภาษีคือ ค่ารายปีของทรัพย์สินซึ่งหมายถึง จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เข้าได้ในปีหนึ่งๆ ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นให้เช่าและค่าเช่านั้นเป็นจำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เข้าได้ให้ถือค่าเช่านั้นเป็นค่ารายปี แต่ถ้ามีกรณีที่สมควรจะให้พิจารณาได้ว่าค่าเช่านั้นมีใช้จำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เข้าได้ หรือกรณีที่ไม่มีค่าเช่าเนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินดำเนินกิจการเองหรือ ด้วยเหตุอื่นๆ ให้พิจารณากำหนดค่ารายปีโดยเทียบเคียงกับค่ารายปีของทรัพย์สินที่ให้เช่าที่มีลักษณะ ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้งและบริการสาธารณะซึ่งทรัพย์สินนั้น ได้รับประโยชน์คล้ายคลึงกัน

1.7 อัตราภาษี

อัตราภาษีให้เสียในอัตราร้อยละสิบสองจุดห้าของค่ารายปี

2. ขั้นตอนการยื่นเสียภาษี

2.1 การยื่นแบบพิมพ์

ให้ผู้รับประเมินขอรับแบบ ภ.ร.ด.2 ได้ที่สำนักงานเขตโดยกรอกรายการในแบบ ภ.ร.ด.2 ตามความเป็นจริงให้ครบถ้วน รับรองความถูกต้องของข้อความดังกล่าว พร้อมทั้งลงลายมือชื่อ วันที่ เดือน ปี กำกับไว้ แล้วส่งคืนไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ ณ สำนักงานเขตที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ การส่งแบบพิมพ์จะนำส่งด้วยตนเอง มอบหมายให้ผู้อื่นไปส่งแทนหรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ (ให้ถือวันที่ส่งทางไปรษณีย์เป็นวันยื่นแบบพิมพ์)

2.2 เอกสารหลักฐานที่ต้องใช้ประกอบการยื่นแบบ

กรณีโรงเรือนรายใหม่: ให้เจ้าของกรรมสิทธิ์โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่ยังไม่เคยยื่นแบบเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินมาก่อน ยื่นแบบเสียภาษีภายในเดือนกุมภาพันธ์ของปีถัดจากปีที่ได้มีการใช้ประโยชน์ในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น โดยยื่นแบบ ภ.ร.ด.2 ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในท้องที่ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ พร้อมสำเนาหลักฐานประกอบการพิจารณา ได้แก่

- โฉนดที่ดินที่ปลูกสร้างโรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น
- หนังสือสัญญาขาย หรือสัญญาให้ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง
- ใบอนุญาตให้ปลูกสร้างอาคาร ใบอนุญาตให้ใช้อาคาร
- ใบให้เลขหมายประจำบ้าน
- สำเนาทะเบียนบ้านของเจ้าของโรงเรือน สำเนาทะเบียนบ้านของโรงเรือน

ที่พิกัดภาษี

- บัตรประจำตัวประชาชน/บัตรข้าราชการ/บัตรพนักงานรัฐวิสาหกิจ/บัตร

ประจำตัวผู้เสียภาษี

- หลักฐานการเปิดดำเนินการ เช่น หนังสือรับรองการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนบริษัท/ ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม / ทะเบียนพาณิชย์
- สำเนาทางการเงิน (กรณีเป็นนิติบุคคล)
- หลักฐานของสรรพากรเช่น ภ.พ.01, ภ.พ.09, ภ.พ.20
- ใบอนุญาตตั้งและ/หรือประกอบกิจการโรงงาน
- ใบอนุญาตติดตั้งเครื่องจักร
- ใบอนุญาตของฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล
- ใบเสร็จค่าติดตั้งมิเตอร์น้ำประปา / ไฟฟ้า
- สัญญาเช่าโรงเรือนที่พิกัดภาษี
- หนังสือมอบอำนาจ (กรณีไม่สามารถยื่นแบบได้ด้วยตนเอง พร้อมติดอากรแสตมป์ตามกฎหมาย)

- หลักฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์โรงเรือนที่พิกัดภาษี
 หมายเหตุ ให้ผู้รับประกัน หรือ เจ้าของโรงเรือนถ่ายสำเนาหลักฐาน เอกสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น พร้อมลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องกำกับทุกฉบับ

กรณีโรงเรือนรายเก่า: ให้เจ้าของกรรมสิทธิ์โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างยื่นแบบ ภ.ร.ด.2 ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี พร้อมใบเสร็จรับเงิน การเสียภาษีครั้งสุดท้าย (ถ้ามี) กรณีเจ้าของเป็นนิติบุคคลให้แนบหนังสือรับรองการจดทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทพร้อมการยื่นแบบ ภ.ร.ด.2

2.3 การชำระภาษี

ผู้รับประกันได้รับใบแจ้งรายการประเมิน (ภ.ร.ด. ให้ชำระเงินภายใน 30 วัน นับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับใบแจ้งการประเมิน โดยชำระภาษีได้ที่สำนักงานเขตซึ่งโรงเรือนนั้นตั้งอยู่ หรือที่กองการเงิน สำนักการคลัง ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร (เสาชิงช้า) การชำระภาษีจะชำระโดยการส่งธนาคัติ ตัวแลกเงินของธนาคารหรือเช็คที่ธนาคารรับรองทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ และให้ถือว่าวันส่งทางไปรษณีย์เป็นวันรับชำระภาษี

2.4 การขอผ่อนชำระภาษี

ผู้มีสิทธิขอผ่อนชำระภาษีได้ 3 งวด โดยไม่เสียเงินเพิ่มมีเงื่อนไขดังนี้

- ผู้มีหน้าที่เสียภาษี จะขอผ่อนชำระค่าภาษีได้ โดยวงเงินค่าภาษีที่จะขอผ่อนชำระนั้น จะต้องมีจำนวนเงินค่าภาษีตั้งแต่ห้าพันบาทขึ้นไป
- ได้ยื่นแบบพิมพ์เพื่อแจ้งรายการทรัพย์สินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเดือนกุมภาพันธ์ของปีนั้น
- ได้แจ้งความจำนงขอผ่อนชำระค่าภาษีเป็นหนังสือต่อพนักงานเก็บภาษีภายใน 30 วันนับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งการประเมิน

2.5 เงินเพิ่ม

เงินค่าภาษีค้างชำระให้เพิ่มจำนวนคงอัตราต่อไปนี้

- ถ้าชำระไม่เกินหนึ่งเดือนนับแต่วันพ้นกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งการประเมิน ให้เพิ่มร้อยละ 2.5 ของค่าภาษีที่ค้าง
 - ถ้าเกินหนึ่งเดือนแต่ไม่เกินสองเดือนให้เพิ่มร้อยละ 5 ของค่าภาษีที่ค้าง
 - ถ้าเกินสองเดือนแต่ไม่เกินสามเดือนให้เพิ่มร้อยละ 7.5 ของค่าภาษีที่ค้าง
 - ถ้าเกินสามเดือนแต่ไม่เกินสี่เดือนให้เพิ่มร้อยละ 10 ของค่าภาษีที่ค้าง
- ถ้ามิได้มีการชำระค่าภาษีและเงินเพิ่มภายในสี่เดือนกรุงเทพมหานครมี

อำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด आयัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ซึ่งค้างชำระค่าภาษีได้

ถ้าค่าภาษีค้างอยู่และมีได้ชำระขณะเมื่อทรัพย์สินได้โอนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของเจ้าของใหม่โดยเหตุใดๆ ก็ตาม เจ้าของเก่าและเจ้าของใหม่เป็นลูกหนี้ค่าภาษีนั้นร่วมกัน

2.6 การอุทธรณ์ภาษี

เมื่อผู้มีหน้าที่เสียภาษีหรือเจ้าของ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้าง ได้รับแจ้งการประเมินแล้วไม่พอใจในการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยเห็นว่าค่าภาษีสูงเกินไป หรือประเมินไม่ถูกต้องก็มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยกรอกในแบบพิมพ์ (ภ.ร.ด.9) และยื่นแบบดังกล่าว ณ สำนักงานเขตท้องที่ภายใน 15 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน หากพ้นกำหนดดังกล่าวแล้ว ผู้รับประเมินหมดสิทธิที่จะขอให้พิจารณาการประเมินใหม่ และไม่มีสิทธินำคดีสู่ศาล เว้นแต่ในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งอ้างว่าเป็นเหตุหมดสิทธิ นั้น เมื่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครพิจารณาเป็นประการใดจะแจ้งคำชี้ขาดไปยังผู้ยื่นคำร้องเป็น

ลายลักษณ์อักษร หากผู้รับประกันยังไม่เห็นด้วยหรือไม่พอใจในคำชี้ขาดดังกล่าว ย่อมมีสิทธินำคดีสู่ศาลเพื่อแสดงให้ศาลเห็นว่า การประเมินไม่ถูกต้อง และขอให้ศาลเพิกถอนการประเมินนั้นเสีย แต่ต้องทำภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันรับแจ้งคำชี้ขาด และการยื่นฟ้องต้องเป็นที่พอใจศาลว่าผู้รับประกันได้ชำระค่าภัยทั้งสิ้นซึ่งถึงกำหนดชำระหรือจะถึงกำหนดชำระระหว่างคดียังอยู่ในศาล

2.7 การขอคืนเงินค่าภัย

ในกรณีที่มิคว่ำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้มีการลดจำนวนเงินที่ประเมินไว้ให้ยื่นคำขอรับเงินคืนได้ที่สำนักงานเขต โดยแนบเอกสารที่เกี่ยวข้องพร้อมสำเนาใบเสร็จรับเงินประกอบ ด้วยกรณีที่ศาลพิพากษาให้ลดค่าภัยศาลจะพิพากษาคืนเงินส่วนที่ลดนั้นให้ภายใน 3 เดือน

2.8 บทกำหนดโทษ

- ผู้รับประกัน ผู้เช่า หรือผู้ครองทรัพย์สินกรอกรายการในแบบพิมพ์ตามความเป็นจริงตามความรู้เห็นของตนให้ครบถ้วน และรับรองความถูกต้องของข้อความดังกล่าว พร้อมทั้งลงวันที่ เดือน ปี และลงลายมือชื่อของตนกำกับไว้แล้วส่งคืนไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ การส่งแบบพิมพ์จะนำส่งด้วยตนเอง มอบหมายให้ผู้อื่นไปส่งแทน หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนถึงพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้ หากผู้ใดละเลยไม่แสดงข้อความข้างต้น เว้นแต่จะเป็นด้วยเหตุสุดวิสัย ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองร้อยบาท

- ผู้ใด โดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจละเลยไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่แจ้งรายการเพิ่มเติมละเอียดยิ่งขึ้นเมื่อเรียกร้อง ไม่นำพยานหลักฐานมาแสดง หรือไม่ตอบคำถามเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซักถาม (ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่มิได้รับคำตอบจากผู้รับประกันภายในสิบวัน หรือได้รับคำตอบอันไม่เพียงพอ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกหมายเรียกผู้รับประกันมา ณ สถานที่ซึ่งเห็นสมควรและให้นำพยานหลักฐานในเรื่องอสังหาริมทรัพย์นั้นมาแสดง กับให้มีอำนาจซักถามผู้รับประกันในเรื่องใบแจ้งรายการนั้น) ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

- ผู้ใด

ก) โดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจยื่นข้อความเท็จ หรือให้ถ้อยคำเท็จ หรือตอบคำถามด้วยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดง เพื่อหลีกเลียงหรือจัดหาทางให้ผู้อื่น หลีกเลียงการคำนวณค่ารายปีแห่งทรัพย์สินของตนตามที่ควร

ข) โดยความเท็จ โดยเจตนาละเลย โดยนอ โกง โดยอุบาย โดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดทั้งสิ้นที่จะหลีกเลียงหรือพยายามหลีกเลียงการคำนวณค่ารายปีแห่งทรัพย์สินของตนตามที่ควร ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ภาษีบำรุงท้องที่

ภาษีบำรุงท้องที่เป็นภาษีที่เรียกเก็บจากผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือผู้ครอบครองในที่ดินซึ่งยังมีผู้มีเอกชนผู้ใดถือกรรมสิทธิ์ ภาษีบำรุงท้องที่ที่เก็บจากที่ดินในเขตท้องถื่นใดเป็นรายได้ของท้องถื่นนั้น

องค์การบริหารส่วนตำบล ได้จัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 รายละเอียดดังนี้

1. ความรู้ทั่วไป

1.1 ที่ดินที่ต้องเสียภาษี ได้แก่ พื้นที่ดินรวมไปถึงพื้นที่ที่เป็นภูเขาหรือที่มีน้ำด้วย

1.2 ที่ดินที่ไม่ต้องเสียภาษี

- (1) ที่ดินที่เป็นที่ตั้งพระราชวังอันเป็นส่วนสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
- (2) ที่ดินที่เป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดินหรือที่ดินของรัฐที่ใช้ในกิจการของรัฐ หรือสาธารณะ โดยมีได้หาผลประโยชน์
- (3) ที่ดินของราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้ในกิจการของราชการส่วนท้องถิ่นหรือสาธารณะ โดยมีได้หาผลประโยชน์
- (4) ที่ดินที่ใช้เฉพาะการพยาบาลสาธารณะ การศึกษา หรือการกุศลสาธารณะ
- (5) ที่ดินที่ใช้เฉพาะศาสนกิจศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของวัดไม่ว่าจะใช้ประกอบศาสนกิจศาสนาใดศาสนาหนึ่งหรือไม่ หรือที่ศาลเจ้า โดยมีได้หาผลประโยชน์
- (6) ที่ดินที่ใช้เป็นสุสานและฌาปนสถานสาธารณะ โดยมีได้รับประโยชน์ตอบแทน
- (7) ที่ดินที่ใช้ในการรถไฟ การประปา การไฟฟ้า หรือการทำเรือของรัฐ หรือที่ใช้เป็นสนามบินของรัฐ
- (8) ที่ดินที่ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรียนที่ต้องเสียภาษีโรงเรียนและที่ดินอยู่แล้ว
- (9) ที่ดินของเอกชนเฉพาะส่วนที่เจ้าของที่ดินยินยอมให้ทางราชการจัดใช้เพื่อสาธารณประโยชน์โดยเจ้าของที่ดินมิได้ใช้หรือหาผลประโยชน์ในที่ดินเฉพาะส่วนนั้น
- (10) ที่ดินที่เป็นที่ตั้งที่ทำการขององค์การสหประชาชาติ ทบวง การขำัญพิเศษของสหประชาชาติ หรือองค์การระหว่างประเทศอื่น ในเมื่อประเทศไทยมีข้อผูกพันให้ยกเว้นตามอนุสัญญาหรือความตกลง

(11) ที่ดินที่เป็นที่ตั้งที่ทำการของสถานทูต หรือสถานกงสุล ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักถ้อยทีถ้อยปฏิบัติต่อกัน

(12) ที่ดินตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

1.3 ผู้มีหน้าที่เสียภาษี

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ เจ้าของที่ดิน ซึ่งเป็นบุคคลหรือคณะบุคคลไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ซึ่งมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือครอบครองอยู่ในที่ดินที่ไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนเช่น ผู้เช่าที่ดินของรัฐ

1.4 ฐานภาษีและอัตราภาษี

ฐานภาษีคือ ราคาปานกลางที่ดินที่คณะกรรมการซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งได้กำหนดขึ้น ปกติให้เสียภาษีตามบัญชีอัตราภาษีบำรุงท้องที่ท้ายพระราชบัญญัติ ที่ดินที่ใช้ประกอบกิจกรรมเฉพาะประเภทไม้ล้มลุกให้เสียกึ่งอัตรา แต่ถ้าเจ้าของที่ดินประกอบกิจกรรมประเภทไม้ล้มลุกนั้นด้วยตนเองให้เสียอย่างสูงไม่เกินไร่ละ 5 บาท และที่ดินที่ทิ้งไว้ว่างเปล่าหรือไม่ได้ทำประโยชน์ตามควรแก่สภาพของที่ดินให้เสียเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเท่า

2. ขั้นตอนการยื่นเสียภาษี

2.1 การยื่นแบบพิมพ์

ให้เจ้าของที่ดินในวันที่ 1 มกราคมของปีใด มีหน้าที่เสียภาษีบำรุงท้องที่ในปีนั้นและยื่นแบบแสดงรายการที่ดิน (ภ.บ.ท.5) ต่อเจ้าพนักงานประเมิน ณ สำนักงานเขตที่ที่ดินตั้งอยู่ โดยกำหนดระยะเวลาให้ยื่นแบบแสดงรายการ ดังนี้

- ในปีแรกที่มีการตราปานกลางของที่ดิน ให้เจ้าของที่ดินหรือผู้แทนยื่นแบบแสดงรายการที่ดิน (ภ.บ.ท.5) ภายในเดือนมกราคมของปี และให้ใช้ได้ทุกปีในรอบระยะเวลาสี่ปีนั้น (ปัจจุบันคือปี พ.ศ. 2545 - 2548)
- บุคคลใดเป็นเจ้าของที่ดินขึ้นใหม่ หรือจำนวนเนื้อที่ดินเดิมของเจ้าของที่ดินผู้ใดได้เปลี่ยนแปลงไป หรือเจ้าของที่ดินผู้ใดได้เปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินอันเป็นเหตุให้มีการลดหย่อนที่ดินเปลี่ยนแปลงไป หรือมีเหตุอย่างอื่นทำให้อัตราภาษีบำรุงท้องที่สำหรับที่ดินเปลี่ยนแปลงไปให้เจ้าของที่ดินผู้นั้นแจ้งเหตุการณเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นต่อเจ้าพนักงานประเมินภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่มิเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ

2.2 เอกสารหลักฐานที่ต้องใช้ประกอบการยื่นแบบ

กรณีที่ดินรายใหม่ หรือปีที่มีการตีราคาปานกลาง ให้เจ้าของที่ดินยื่นแบบเสียภาษีภายในเดือนมกราคมของปีที่มีการตีราคาปานกลางที่ดินหรือในรอบระยะเวลา 4 ปี หรือภายใน 30 วัน กรณีที่ได้กรรมสิทธิ์ใหม่หรือเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินใหม่ โดยยื่นแบบ ภ.บ.ท.5 พร้อมสำเนาหลักฐานประกอบการพิจารณา ได้แก่

- โฉนดที่ดิน
- สำเนาทะเบียนบ้าน
- บัตรประจำตัวประชาชน / บัตรข้าราชการ / บัตรพนักงานรัฐวิสาหกิจ/บัตรประจำตัวผู้เสียภาษี
- กรณีเจ้าของที่ดินเป็นนิติบุคคลให้แนบหนังสือรับรองสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท
- หนังสือมอบอำนาจ (กรณีไม่สามารถยื่นแบบได้ด้วยตนเอง พร้อมติดอากรแสตมป์ตามกฎหมาย)
- ใบเสร็จรับเงินการเสียภาษีครั้งสุดท้าย (ถ้ามี)

กรณีที่ดินรายเก่า ให้เจ้าของที่ดินชำระเงินค่าภาษีภายในเดือนเมษายนของทุกปี และเพื่อความสะดวก รวดเร็วในการติดต่อ โปรดนำใบเสร็จรับเงินการเสียภาษีครั้งสุดท้ายมาแสดงด้วย

2.3 การขอลดหย่อนภาษี

บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินแปลงเดียวหรือหลายแปลงที่อยู่ในจังหวัดเดียวกันและใช้ที่ดินนั้นเป็นที่อยู่อาศัยของตน เป็นที่เลี้ยงสัตว์ของตน หรือประกอบกิจกรรมของตน ให้ลดหย่อนไม่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ตามเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- ที่ดินในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ลดหย่อนได้ดังนี้
 - (ก) ในท้องที่ที่มีชุมชนหนาแน่นมาก ให้ลดหย่อนหนึ่งร้อยตารางวา
 - (ข) ในท้องที่ที่มีชุมชนหนาแน่นปานกลาง ให้ลดหย่อนหนึ่งไร่
 - (ค) ในท้องที่ชนบท ให้ลดหย่อนห้าไร่
- ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครท้องที่ใดจะเป็นท้องที่ตาม (ก) (ข) หรือ (ค) ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ที่ดินที่มีสิ่งปลูกสร้าง และใช้สิ่งปลูกสร้างนั้นเป็นสถานการค้าหรือให้เช่า ไม่ได้รับการลดหย่อนสำหรับส่วนของที่ดินที่มีสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นสถานการค้าหรือให้เช่านั้น

ในกรณีที่บุคคลธรรมดาหลายคนเป็นเจ้าของที่ดินร่วมกัน ให้ได้รับการลดหย่อนรวมกันตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

การลดหย่อนตามหลักเกณฑ์ในมาตรานี้ ให้ได้รับการลดหย่อนสำหรับที่ดินที่อยู่ในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งแต่จังหวัดเดียว

ที่ดินที่ใช้ในการเพาะปลูก ถ้าในปีล่วงมาแล้วการเพาะปลูกในบริเวณนั้นเสียหายมากผิดปกติ หรือทำการเพาะปลูกไม่ได้ด้วยเหตุอันพ้นวิสัยที่จะป้องกันได้โดยทั่วไป ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร) มีอำนาจพิจารณายกเว้นหรือลดภาษีบำรุงท้องที่ให้ได้ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ที่ดินที่ใช้เป็นสุสานและฌาปนสถานสาธารณะ โดยรับประโยชน์ตอบแทน อาจได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ใดเฉพาะที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

2.4 เงินเพิ่ม

ให้เจ้าของที่ดินเสียเงินเพิ่มนอกจากเงินที่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ ในกรณีและอัตราดังนี้

(1) ไม่ยื่นแบบแสดงรายการที่ดินภายในเวลาที่กำหนดให้เสียเงินเพิ่มร้อยละสิบของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ เว้นแต่กรณีที่เจ้าของที่ดินได้ยื่นแบบแสดงรายการที่ดินก่อนที่เจ้าพนักงานประเมินจะได้แจ้งให้ทราบถึงการละวันนั้น ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละห้าของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่

(2) ยื่นแบบแสดงรายการที่ดินโดยไม่ถูกต้องทำให้จำนวนเงินที่จะต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ลดน้อยลง ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละสิบของภาษีบำรุงท้องที่ประเมินเพิ่มเติม เว้นแต่กรณีที่เจ้าของที่ดินได้มาขอแก้ไขแบบแสดงรายการที่ดินให้ถูกต้องก่อนที่เจ้าพนักงานประเมินแจ้งการประเมิน

(3) ชี้เขตแจ้งจำนวนเนื้อที่ดินไม่ถูกต้องต่อเจ้าพนักงานสำรวจ โดยทำให้จำนวนเงินที่จะต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ลดน้อยลง ให้เสียเงินเพิ่มอีกหนึ่งเท่าของภาษีบำรุงท้องที่ที่ประเมินเพิ่มเติม

(4) ไม่ชำระภาษีบำรุงท้องที่ภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละสิบต่อปีของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่ เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ทั้งนี้ไม่ให้นำเงินเพิ่มตาม (1) (2) หรือ (3) มาคำนวณเพื่อเสียเงินเพิ่มตาม (4) ด้วยเงินเพิ่มให้ถือว่าเป็นภาษีบำรุงท้องที่

2.5 การชำระภาษี

(1) ในปีแรกที่มีการตีราคาปานกลางของที่ดิน ให้ยื่นหลักฐานการแจ้งการประเมิน (ภ.บ.ท.9) พร้อมชำระเงินภายในเดือนเมษายน กรณีได้รับแจ้งการประเมินหลังเดือนมีนาคมให้ชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน

(2) กรณีอื่นๆ ให้ชำระภายในเดือนเมษายนของทุกปี

2.6 การขอผ่อนชำระภาษี

ถ้าภาษีบำรุงท้องที่ที่ต้องชำระมีจำนวนตั้งแต่สามพันบาทขึ้นไป ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจะขอผ่อนชำระเป็นสามงวด งวดละเท่าๆ กันก็ได้ โดยแจ้งความจำเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษี และให้ชำระงวดที่หนึ่งก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษี งวดที่สองภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่หนึ่ง งวดที่สามภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่สอง

2.7 การขอคืนเงินค่าภาษี

ในกรณีที่มิคว่าวินิจฉัยอุทธรณ์หรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดของศาล ให้มีการลดจำนวนเงินที่ได้ประเมินไว้ให้แจ้งผู้มีหน้าที่เสียภาษีทราบ โดยเร็ว เพื่อมาขอรับเงินคืนโดยยื่นคำร้องขอคืนภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ผู้ใดเสียภาษีบำรุงท้องที่โดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียหรือเสียเกินกว่าที่ควรต้องเสียผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินคืนโดยยื่นคำร้องขอคืนภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้เสียภาษี

2.8 การเร่งรัดภาษีค้างชำระ

ภาษีบำรุงท้องที่จำนวนใดที่เจ้าพนักงานประเมิน ได้แจ้งหรือประกาศการประเมินแล้วถ้ามิได้ชำระภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือเป็นภาษีบำรุงท้องที่ค้างชำระ ซึ่งทรัพย์สินของผู้ค้างชำระ อาจถูกยึดอายัดหรือขายทอดตลาด เพื่อนำเงินมาชำระภาษีบำรุงท้องที่ค้างชำระ

2.9 การอุทธรณ์

เจ้าของที่ดินมีสิทธิอุทธรณ์ได้ 2 กรณี คือกรณีไม่เห็นพ้องด้วยกับราคาปานกลางของที่ดิน และกรณีที่ได้รับแจ้งการประเมินภาษีบำรุงท้องที่แล้วเห็นว่า การประเมินนั้นไม่ถูกต้อง การยื่นอุทธรณ์ให้อุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยยื่นต่อเจ้าพนักงานประเมินภายในกำหนดเวลาดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่เจ้าของที่ดินไม่เห็นพ้องด้วยกับการตีราคาปานกลางของที่ดิน ที่คณะกรรมการตีราคาปานกลางของที่ดินได้พิจารณากำหนดไว้ตามประกาศ เจ้าของที่ดินมีสิทธิอุทธรณ์การตีราคาปานกลางของที่ดินได้ภายใน 30 วันนับจากวันที่ได้มีการประกาศราคาปานกลางของที่ดิน

(2) ในกรณีที่เจ้าของที่ดินได้รับแจ้งการประเมินภาษีบำรุงท้องที่แล้วหากเห็นว่า การประเมินไม่ถูกต้องก็สามารถอุทธรณ์การประเมินได้ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่รับแจ้งการประเมินทั้ง 2 กรณีดังกล่าวนี้ให้อุทธรณ์ต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยยื่นต่อเจ้าพนักงานประเมิน ณ สำนักงานเขตท้องที่ที่ที่ดินตั้งอยู่ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามที่เจ้าของที่ดินยื่นมาแล้วแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์เป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และเจ้าพนักงานประเมิน และผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครต่อศาลอุทธรณ์ด้วยเหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกหรือไม่ยอมให้ถ้อยคำโดยไม่มีเหตุอันสมควร

การอุทธรณ์ไม่เป็นการทุเลาการเสียภาษีบำรุงท้องที่ เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครให้หรือคำวินิจฉัยอุทธรณ์ หรือคำพิพากษาของศาล ดังนั้น แม้จะยื่นอุทธรณ์เจ้าของที่ดินก็ต้องชำระภาษีบำรุงท้องที่ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด หากผลการอุทธรณ์จะต้องคืนเงินภาษีบำรุงท้องที่ที่ยื่นคำร้องขอรับเงินคืนได้

2.10 บทกำหนดโทษ

(1) ผู้ใดโดยรู้อยู่แล้วหรือจงใจแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำเท็จ ตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จ หรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีบำรุงท้องที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ผู้ใดจงใจไม่มาหรือไม่ยอมชี้เขตหรือไม่ยอมแจ้งจำนวนเนื้อที่ดิน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(3) ผู้ใดขัดขวางเจ้าพนักงาน ซึ่งปฏิบัติการตามคำสั่งผู้ว่าราชการจังหวัดที่ให้เข้าไปทำการสำรวจที่ดินหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดจำนวนเนื้อที่ดินในการยื่นแบบแสดงรายการที่ดินแทนเจ้าของที่ดิน หรือผู้ใดขัดขวาง นายอำเภอ หรือ นายกเทศมนตรี ในการปฏิบัติการตามหน้าที่เพื่อเร่งรัดภาษีบำรุงท้องที่ค้างชำระ โดยกระทำการเพื่อไม่ให้ นายอำเภอหรือนายกเทศมนตรี เข้าไปในที่ดินหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องแก่การจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ ภายหลังจากที่เจ้าของที่ดินหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของนายอำเภอหรือนายกฯเพื่อมาให้ถ้อยคำ หรือส่งบัญชีหรือเอกสารมาตรวจสอบ และในกรณีเจ้าของที่ดิน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ทำตามคำสั่งที่ให้ปฏิบัติการเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการเร่งรัดภาษีบำรุงท้องที่ค้างชำระ หรือผู้ใดขัดขวาง เจ้าพนักงานประเมิน

ในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อเข้าไปในที่ดินหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องแก่การจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ของผู้มีหน้าที่เสียภาษี ในเวลากลางวันหรือเวลาทำการ เพื่อสอบถามบุคคล ตรวจสอบ ตรวจสอบบัญชี หรือเอกสาร หรือยึด อาศัยบัญชี หรือเอกสาร เพื่อให้ทราบว่าผู้มีหน้าที่เสียภาษีบำรุงท้องที่ปฏิบัติถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่

ผู้ใดขัดขวางกรณีดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(4) ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งนายอำเภอหรือนายกเทศมนตรี ในการปฏิบัติตามหน้าที่เพื่อเร่งรัดภาษีบำรุงท้องที่ค้างชำระ ซึ่งได้ให้เจ้าของที่ดินหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งบัญชี หรือเอกสารมาตรวจสอบ หรือเจ้าของที่ดินหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติตามเท่าที่จำเป็น เพื่อประโยชน์ในการเร่งรัดภาษีบำรุงท้องที่หรือผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานประเมิน ที่มีหนังสือสั่งให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีบำรุงท้องที่ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง มาให้ถ้อยคำหรือส่งบัญชี หรือเอกสารมาตรวจสอบ หรือผู้อุทธรณ์หรือบุคคลใดๆ ฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัด ที่มีหนังสือเรียกเพื่อมาให้ ถ้อยคำหรือส่งเอกสารอันควรแก่เรื่องมาแสดงในการพิจารณาอุทธรณ์

ผู้ใดฝ่าฝืนต่อคำสั่งกรณีดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(5) ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้านายอำเภอ หรือนายกเทศมนตรี แล้วแต่กรณีเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ควรได้รับโทษถึงจำคุก ให้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดค่าปรับได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่นายอำเภอหรือนายกเทศมนตรีกำหนดภายในสามสิบวัน คดีนั้นเป็นอันเสร็จเด็ดขาด

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้ว ไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินคดีต่อไป

หมายเหตุ ในที่นี้นายอำเภอ หมายถึง ผู้อำนวยการเขต, นายกเทศมนตรี หมายถึง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2538 มาตรา 50 มาตรา 69

ภาษีป้าย

ภาษีป้าย เป็นภาษีที่เรียกเก็บจากป้ายแสดงรายชื่อ ยี่ห้อ หรือเครื่องหมายที่ใช้ประกอบการค้า หรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ หรือโฆษณาการค้า หรือกิจการอื่น เพื่อหารายได้ แสดงหรือโฆษณาไว้ที่วัตถุใดๆ ด้วยตัวอักษร ภาพ หรือเครื่องหมายที่เขียนและสลักจารึกหรือทำให้ปรากฏด้วยวิธีอื่น ภาษีป้ายที่เก็บในเขตท้องถิ่นใดให้เป็นรายได้ของท้องถิ่นนั้น

องค์การบริหารส่วนตำบล จัดเก็บภาษีป้ายตามพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 รายละเอียดดังนี้

1. ความรู้ทั่วไป

1.1 ป้ายที่ต้องเสียภาษี

ป้ายที่ต้องเสียภาษีได้แก่ป้ายที่แสดงชื่อ ยี่ห้อหรือเครื่องหมาย ที่ใช้ในการประกอบการค้าหรือประกอบกิจการอื่น เพื่อหารายได้หรือโฆษณาการค้าหรือกิจการอื่นเพื่อหารายได้ ไม่ว่าจะได้แสดงหรือโฆษณาไว้ที่วัตถุใดๆ ด้วยอักษร ภาพ หรือเครื่องหมายที่เขียน แกะสลัก จารึก หรือทำให้ปรากฏด้วยวิธีอื่น

1.2 ป้ายที่ไม่ต้องเสียภาษี

- (1) ป้ายที่แสดงไว้ ณ โรงมหรสพและบริเวณของโรงมหรสพนั้นเพื่อโฆษณามหรสพ
- (2) ป้ายที่แสดงไว้ที่สินค้าหรือที่สิ่งหุ้มห่อหรือบรรจุสินค้า
- (3) ป้ายที่แสดงไว้ในบริเวณงานที่จัดขึ้นเป็นครั้งคราว
- (4) ป้ายที่แสดงไว้ที่ถนนหรือสัตว์
- (5) ป้ายที่แสดงไว้ภายในอาคารที่ใช้ประกอบการค้าหรือประกอบกิจการอื่นหรือภายในอาคารซึ่งเป็นที่รโหฐาน ทั้งนี้ เพื่อหารายได้ และแต่ละป้ายมีพื้นที่ไม่เกิน 3 ตารางเมตรที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ไม่รวมถึงป้ายตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนพาณิชย์
- (6) ป้ายของราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาคหรือราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน
- (7) ป้ายขององค์การที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การของรัฐบาลหรือตามกฎหมายว่าด้วยกรนั้นๆ และหน่วยงานที่นำรายได้ส่งรัฐ (ป้ายของธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารออมสิน ธนาคารอาคารสงเคราะห์ ธนาคารเพื่อการสหกรณ์ และบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)
- (8) ป้ายของโรงเรียนเอกชน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนหรือสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ที่แสดงไว้ ณ อาคารหรือบริเวณของโรงเรียนเอกชน หรือสถาบัน อุดมศึกษาเอกชนนั้น
- (9) ป้ายของผู้ประกอบการเกษตรซึ่งค่าผลผลิตอันเกิดจากการเกษตรของตน
- (10) ป้ายของวัดหรือผู้ดำเนินกิจการเพื่อประโยชน์แก่การศาสนา หรือการกุศลสาธารณะ โดยเฉพาะ

(11) ป้ายของสมาคมหรือมูลนิธิ

(12) ป้ายตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ปัจจุบันมีฉบับที่ 2) กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2535) ให้เจ้าของป้ายไม่ต้องเสียภาษีป้าย สำหรับ

(ก) ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่รถยนต์ส่วนบุคคล รถจักรยานยนต์ รถบดถนนหรือรถแทรกเตอร์ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์

(ข) ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ล้อเลื่อน ตามกฎหมายว่าด้วยล้อเลื่อน

(ค) ป้ายที่ติดตั้งหรือแสดงไว้ที่ยานพาหนะนอกเหนือจาก (ก) และ

(ข) โดยมีพื้นที่ไม่เกินห้าร้อยตารางเซนติเมตร

1.3 ผู้มีหน้าที่เสียภาษี

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายคือเจ้าของป้ายแต่ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ว่าไม่มีผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้าย (ภ.ป.1) สำหรับป้ายใด เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจหาตัวเจ้าของป้ายนั้นได้ให้ถือว่าผู้ครอบครองป้ายนั้นเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย ถ้าไม่อาจหาตัวผู้ครอบครองป้ายนั้นได้ให้ถือว่าเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร หรือที่ดินที่ป้ายนั้นติดตั้งหรือแสดงอยู่เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายตามลำดับและให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการประเมินภาษีเป็นหนังสือไปยังบุคคลดังกล่าว

1.4 กำหนดระยะเวลาให้ยื่นแบบแสดงรายการ

ให้เจ้าของป้ายซึ่งจะต้องเสียภาษีป้าย ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายตามแบบและวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด ภายในเดือนมีนาคมของปี ให้เจ้าของป้ายมีหน้าที่เสียภาษีป้าย โดยเสียเป็นรายปี ยกเว้นป้ายที่เริ่มติดตั้งหรือแสดงในปีแรกให้เสียภาษีป้ายตั้งแต่วันที่เริ่มติดตั้ง หรือแสดงจนถึงวันสิ้นปี และให้คิดภาษีป้ายเป็นรายงวด งวดละสามเดือนของปี โดยเริ่มเสียภาษีป้ายตั้งแต่วัดที่ติดตั้งป้ายจนถึงงวดสุดท้ายของปี ทั้งนี้เป็นไปตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ป้ายที่ติดตั้งบนอสังหาริมทรัพย์ของบุคคลอื่น และมีพื้นที่เกินสองตารางเมตรต้องมีชื่อและที่อยู่ของเจ้าของป้าย เป็นตัวอักษรไทยที่ชัดเจนที่มุมขวาด้านล่างของป้ายและให้ข้อความดังกล่าวได้รับยกเว้นภาษีป้าย ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ในกรณีที่เจ้าของป้ายอยู่นอกประเทศไทย ให้ตัวแทน หรือผู้แทนในประเทศ มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายแทนเจ้าของป้าย ถ้าเจ้าของป้ายตาย เป็นผู้ไม่อยู่เป็นคนสาบสูญ เป็นคนไร้ความสามารถหรือเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถให้ผู้จัดการมรดก ผู้ครอบครองทรัพย์มรดกไม่ว่าจะเป็นทายาทหรือผู้อื่น ผู้จัดการทรัพย์สิน ผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์แล้วแต่กรณี มีหน้าที่ปฏิบัติการแทนเจ้าของป้าย เจ้าของป้ายผู้ใด

(1) คิดตั้งหรือแสดงป้ายอันต้องเสียภาษีภายหลังเดือนมีนาคม ให้เสียเป็นรายงวด

(2) คิดตั้งหรือแสดงป้ายใหม่แทนป้ายเดิม และมีพื้นที่ ข้อความ ภาพและเครื่องหมายอย่างเดียวกับป้ายเดิมที่ได้เสียภาษีป้ายแล้ว ป้ายชำรุดไม่ต้องชำระเฉพาะปีที่คิดตั้ง

(3) เปลี่ยนแปลงแก้ไขพื้นที่ป้าย ข้อความ ภาพ หรือเครื่องหมายบางส่วนในป้ายที่ได้เสียภาษีป้ายแล้ว อันเป็นเหตุให้ต้องเสียภาษีป้ายเพิ่ม ป้ายที่เพิ่มข้อความชำระตามประเภทป้ายเฉพาะส่วนที่เพิ่มป้ายที่ลดขนาดไม่ต้องคืนเงินภาษีในส่วนที่ลด ถ้าเปลี่ยนขนาดต้องชำระใหม่ ให้เจ้าของป้ายตาม (1) (2) หรือ (3) ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่คิดตั้งหรือแสดงป้าย หรือนับแต่วันเปลี่ยนแปลง แก้ไขข้อความ ภาพ หรือเครื่องหมายป้ายเดิมแล้วแต่กรณี

1.5 ฐานภาษีและอัตราภาษี

ฐานภาษีและอัตรา คือเนื้อที่ของป้ายและประเภทของป้ายรวมกัน ถ้าเป็นป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ การคำนวณพื้นที่ป้ายให้เอาส่วนกว้างที่สุดคูณด้วยส่วนยาวที่สุดเป็นขอบเขตของป้าย ถ้าเป็นป้ายที่ไม่มีขอบเขตกำหนดได้ ให้ถือเอาตัวอักษร ภาพ หรือเครื่องหมายที่อยู่ริมสุดเป็นขอบเขตสำหรับกำหนดส่วนที่กว้างที่สุดและยาวที่สุด แล้วคำนวณเป็นตารางเซนติเมตรเศษของ 500 ตารางเซนติเมตรถ้าเกินครึ่ง ให้นำเป็น 500 ตารางเซนติเมตร ถ้าต่ำกว่าปัดทิ้งประกอบกับประเภทของป้าย คำนวณเป็นค่าภาษีป้ายที่ต้องชำระ โดยกำหนดอัตราภาษีป้ายดังนี้

- (1) ป้ายที่มีอักษรไทยล้วน คิดอัตรา 3 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
- (2) ป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศ และหรือปนกับภาพ และหรือเครื่องหมายอื่นให้คิดอัตรา 20 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
- (3) ป้ายดังต่อไปนี้ ให้คิดอัตรา 40 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
 - (ก) ป้ายที่ไม่มีอักษรไทย ไม่ว่าจะมิภาพหรือเครื่องหมายใด หรือไม่
 - (ข) ป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วน หรือทั้งหมดอยู่ได้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ

(4) ป้ายที่เปลี่ยนแปลงแก้ไขพื้นที่ป้าย ข้อความ ภาพ หรือเครื่องหมายบางส่วนในป้ายที่ได้เสียภาษีแล้ว อันเป็นเหตุให้ต้องเสียภาษีป้ายเพิ่มขึ้น ให้คิดอัตราตาม (1) (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณี และให้เสียเฉพาะจำนวนเงินภาษีที่เพิ่มขึ้น

(5) ป้ายทุกประเภทเมื่อคำนวณพื้นที่ของป้ายแล้ว ถ้ามีอัตราที่ต้องเสียภาษีต่ำกว่าป้ายละ 200 บาท ให้เสียภาษีป้ายละ 200 บาท

2. ขั้นตอนการยื่นเสียภาษี

ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายสามารถขอรับแบบแสดงรายการภาษีป้าย (ภ.ป.1) ได้ที่สำนักงานเขตโดยไม่คิดมูลค่า กรอกรายการในแบบ ภ.ป.1 ตามความเป็นจริงให้ครบถ้วน ลงลายมือชื่อของตนพร้อมวันเดือน ปี ส่งคืนพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ป้ายนั้นได้ติดตั้งหรือแสดงไว้ ทั้งนี้จะนำส่งด้วยตนเอง มอบหมายให้ผู้อื่นไปส่งแทน หรือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนก็ได้ ให้เจ้าของป้ายหรือผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สำนักงานเขตที่ป้ายนั้นติดตั้งหรือแสดงอยู่ สำหรับป้ายที่แสดงไว้ที่ยานพาหนะที่ต้องเสียภาษี ให้ยื่น ณ สำนักงานเขตซึ่งการจดทะเบียนยานพาหนะได้กระทำในท้องที่นั้น

2.1 เอกสารหลักฐานที่ต้องใช้ประกอบการยื่นแบบฯ

กรณีป้ายใหม่ ให้เจ้าของป้ายยื่นแบบเสียภาษี พร้อมสำเนาหลักฐานและลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้อง ได้แก่

- ใบอนุญาตติดตั้งป้าย, ใบเสร็จรับเงินค่าทำป้าย
 - สำเนาทะเบียนบ้าน
 - บัตรประจำตัวประชาชน / บัตรข้าราชการ / บัตรพนักงานรัฐวิสาหกิจ/บัตรประจำตัวผู้เสียภาษี
 - กรณีเจ้าของป้ายเป็นนิติบุคคลให้แนบหนังสือรับรองสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท, ทะเบียนพาณิชย์และหลักฐานของสรรพากร เช่น ภ.พ.01, ภ.พ.09, ภ.พ.20
 - หนังสือมอบอำนาจ (กรณีไม่สามารถยื่นแบบได้ด้วยตนเอง พร้อมติดอากรแสตมป์ตามกฎหมาย)
 - หลักฐานอื่นๆ ตามที่เจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำ
- กรณีป้ายเก่า ให้เจ้าของป้ายยื่นแบบเสียภาษีป้าย (ภ.ป. 1) พร้อมใบเสร็จรับเงินการเสียภาษีครั้งสุดท้าย กรณีเจ้าของป้ายเป็นนิติบุคคลให้แนบหนังสือรับรองสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทพร้อมกับการยื่นแบบ ภ.ป. 1

2.2 การชำระภาษี

ผู้รับประเมินได้รับหนังสือแจ้งการประเมินภาษี (ภ.ป.3) ให้ชำระเงินภายใน 15 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมินโดยชำระภาษีได้ที่สำนักงานเขต ซึ่งป้ายนั้นตั้งอยู่หรือที่กองการเงิน สำนักการคลัง ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร (เสาชิงช้า) การชำระภาษีป้ายจะกระทำโดยส่งธนาคัด หรือตัวแลกเงินของธนาคารที่สั่งจ่ายแก่กรุงเทพมหานครก็ได้ โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน และให้ถือว่าวันที่ได้ทำการส่งดังกล่าวเป็นวันชำระภาษีป้าย

2.3 การขอผ่อนชำระภาษี

ถ้าภาษีป้ายที่ต้องชำระมีจำนวนตั้งแต่สามพันบาทขึ้นไป ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายจะขอผ่อนชำระเป็นสามงวดงวดละเท่าๆ กันก็ได้ โดยแจ้งความจำนงเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษี และให้ชำระงวดที่หนึ่งก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษี งวดที่สองภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่หนึ่งและงวดที่สามภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่สอง

2.4 เงินเพิ่ม

ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย เสียเงินเพิ่มนอกจากเงินที่ต้องเสียภาษีป้ายในกรณีและอัตราดังนี้

(1) ไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละสิบของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีป้าย เว้นแต่กรณีที่เจ้าของป้ายได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะได้แจ้งให้ทราบถึงการละวันนั้น ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละห้าของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีป้าย

(2) ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายโดยไม่ถูกต้องทำให้จำนวนเงินที่ต้องเสียภาษิลดน้อยลง ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละสิบของภาษีป้ายที่ประเมินเพิ่มเติมเว้นแต่กรณีที่เจ้าของป้ายได้มาขอแก้ไขแบบแสดงรายการภาษีป้ายให้ถูกต้องก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการประเมิน

(3) ไม่ชำระภาษีป้ายภายในเวลาที่กำหนด ให้เสียเงินเพิ่มร้อยละสองต่อเดือนของจำนวนเงินที่ต้องเสียภาษีป้ายเศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน ทั้งนี้ไม่ให้นำเงินเพิ่มตาม (1) และ (2) มาคำนวณเป็นเงินเพิ่ม

2.5 การอุทธรณ์

เมื่อผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายได้รับแจ้งการประเมินแล้ว หากเห็นว่าการประเมินนั้นไม่ถูกต้องมีสิทธิอุทธรณ์การประเมินต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยยื่นอุทธรณ์ผ่านพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่ฝ่ายรายได้สำนักงานเขตท้องที่ซึ่งยื่นแบบแสดงรายการภาษีไว้ โดยต้องยื่นอุทธรณ์ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน ถ้าผู้อุทธรณ์ไม่ยื่นอุทธรณ์ภายใน 30 วันหรือไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกไม่ยอมให้ถ้อยคำ หรือไม่ยอมส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้อง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมอบหมายมีอำนาจยกอุทธรณ์นั้นเสียได้ เมื่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้วินิจฉัยอุทธรณ์เสร็จและแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์ หากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้อุทธรณ์มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยฟ้องเป็น

คดีต่อศาลภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เว้นแต่ในกรณีที่เป็นการยกอุทธรณ์ ดังได้กล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตามการอุทธรณ์นั้นไม่เป็นการทุเลาการเสียหายป้าย เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครว่าให้รอคำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือคำพิพากษาของศาลเสียก่อน

2.6 การขอคืนเงินค่าภาษี

ในกรณีที่มิใช่คำวินิจฉัยอุทธรณ์หรือมีคำพิพากษาดังกล่าวถึงที่สุดของศาลให้มีการลดจำนวนเงินที่ได้ประเมินไว้ให้แจ้งผู้มีหน้าที่เสียภาษีทราบโดยเร็วเพื่อมาขอรับเงินคืนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ผู้ใดเสียภาษีป้ายโดยไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีหรือเสียเกินกว่าที่ควรต้องเสียมีสิทธิได้รับเงินคืนโดยยื่นคำร้องขอคืนภายใน 1 ปีนับแต่วันที่ได้ชำระเงินค่าภาษี

2.7 บทกำหนดโทษ

ผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือโดยจงใจแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ให้ถ้อยคำเท็จตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จมาแสดงเพื่อหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษีป้าย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้ใดจงใจไม่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้าย ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงห้าหมื่นบาท ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามนี้คือป้ายที่ติดตั้งบนอสังหาริมทรัพย์ของบุคคลอื่น และมีพื้นที่เกินสองตารางเมตรต้องมีชื่อและที่อยู่เจ้าของป้ายเป็นตัวอักษรไทยที่ชัดเจนที่มุมขวาด้านล่างของป้าย ต้องระวางโทษปรับวันละหนึ่งร้อยบาทเรียงรายวันตลอดระยะเวลาที่กระทำความผิด ผู้ใดไม่แจ้งการรับโอนป้ายคือให้ผู้รับโอนแจ้งการรับโอนเป็นหนังสือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับโอน หรือไม่แสดงการเสียภาษีป้าย (ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายแสดงหลักฐานการเสียภาษีป้ายไว้ ณ ที่เปิดเผยในสถานที่ประกอบการค้าหรือประกอบกิจการ) ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดขัดขวางการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยไม่ให้เข้าไปในสถานที่ประกอบการค้าหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ของผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย หรือบริเวณที่ต่อเนื่องกับสถานที่ดังกล่าว หรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีป้ายในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบว่าผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายได้ปฏิบัติการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งบัญชีหรือเอกสารเกี่ยวกับภาษีป้ายมาตรวจสอบ ภายในกำหนดเวลาอันสมควรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตาม

พระราชบัญญัติเป็นนิติบุคคล กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น

สรุปการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จัดเก็บเองส่วนมาก ได้แก่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ และภาษีป้าย ซึ่งผลการจัดเก็บภาษีทั้ง 3 ประเภท ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จึงทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลยังคงต้องอาศัยงบประมาณจากรัฐบาลกลางเพื่อใช้ในการบริหารจัดการ ซึ่งความเป็นอิสระตาม พ.ร.บ.กระจายอำนาจ ก็อาจจะถูกจำกัดไปตามเงื่อนไขที่รัฐบาลกำหนดมาด้วย

2.2 แนวคิดการกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ

การกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอิสระในการจัดหารายได้ และการใช้จ่ายเงินในการจัดหารายได้ และการใช้จ่ายเงินในการบริหารจัดการและการจัดการบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพในการแสวงหารายได้ของตนเองมากเท่าใด ก็จะทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมีอิสระในการตัดสินใจในเรื่องราวของท้องถิ่นมากเท่านั้น แต่ตราบใดที่ยังคงต้องพึ่งพารายได้จากรัฐบาลกลาง ไม่ว่าจะเป็นภาษีหรือเงินอุดหนุน ความเป็นอิสระก็จะถูกจำกัดลงไป เนื่องจากเมื่อรัฐบาลจัดสรรเงินมาให้แล้วอาจมีมาตรการหรือเงื่อนไขในการใช้จ่ายเงินกำกับตามมาด้วย

2.2.1 หลักการกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ

การกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ มีกรอบแนวคิดในการดำเนินงาน 2 แนวทาง ดังนี้

1) การใช้รายได้เป็นตัวกำหนด เป็นแนวทางที่รัฐบาลจัดสรรในลักษณะรายได้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบเงินภาษี ค่าธรรมเนียม ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือจัดสรรในลักษณะเงินอุดหนุนทั่วไป เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด และมีอิสระในการตัดสินใจใช้จ่ายเงินในการบริหารงานและการจัดบริการสาธารณะต่างๆ ด้วยตนเอง

2) การใช้รายจ่ายเป็นตัวกำหนด เป็นแนวทางที่รัฐบาลจัดสรรให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามความจำเป็นในการใช้จ่ายเงิน หรือตามขนาดของภารกิจของแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจัดสรรในลักษณะเงินอุดหนุนทั่วไปกำหนดวัตถุประสงค์การใช้จ่ายเงินอุดหนุนเฉพาะกิจ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินภารกิจตามที่ได้กำหนดไว้

จรัส สุวรรณมาลา (อ้างอิงในวิมลมาศ พิลา, 2542: 6-7) ได้เสนอให้ใช้การกระจายอำนาจทางการคลังเป็นวิธีการสำคัญในการกระจายอำนาจทางการเมืองการปกครองสู่ท้องถิ่น เนื่องจากการกระจายอำนาจทางการคลังจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวม เป็นการกระจายความเจริญและความมั่งคั่งออกไปสู่ภูมิภาคต่างๆ อย่างเท่าเทียมและเสมอภาคกัน โดยเสนอหลักการในการกระจายอำนาจทางการคลังไปสู่ท้องถิ่นเอาไว้ 3 ข้อด้วยกัน คือ

1. การให้ท้องถิ่นสามารถจัดเก็บภาษีท้องถิ่น (Local Tax) บางประเภทได้เอง หรือการให้ท้องถิ่นได้รับส่วนแบ่งรายได้จากการจัดเก็บภาษีบางประเภทร่วมกับรัฐบาลกลาง (Revenue Sharing Tax) ก็ได้

2. การที่จะต้องมีการให้เงินอุดหนุนในการพัฒนาแก่ท้องถิ่นที่มีฐานะทางการเงินด้อยกว่าท้องถิ่นอื่น และรายได้ของท้องถิ่นนั้นไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงตัวเองได้ เพื่อเป็นหลักประกันว่าประชาชนทุกคนจะได้รับการบริการด้านสาธารณสุขปโภคพื้นฐานของรัฐอย่างเท่าเทียมกัน และเสมอภาคกัน ไม่ว่าบุคคลนั้นจะตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ ที่ใดของประเทศ

3. การให้สิทธิแก่ท้องถิ่นในการกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น โดยรัฐอาจจะเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ หรือจัดตั้ง หรือหาสถาบันการเงินให้ท้องถิ่นกู้ยืมในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อให้ท้องถิ่นไปใช้ในโครงการลงทุน หรือใช้ดำเนินกิจกรรมหลักของตนเองได้

2.2.2 กฎหมายกับการกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ

โดยที่พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 30(4) กำหนดว่า "...ในช่วงระยะเวลาไม่เกิน พ.ศ. 2545 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นคิดเป็นสัดส่วนต่อรายได้รัฐบาลไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 และในช่วงระยะเวลาไม่เกิน พ.ศ. 2549 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นคิดเป็นสัดส่วนต่อรายได้รัฐบาลจัดสรรไม่น้อยกว่าร้อยละ 35..." เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนฯ ดังกล่าว รัฐบาลได้กำหนดสัดส่วนรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลสุทธิเพิ่มขึ้นทุกปี (คู่มือการอบรมการเงิน การงบประมาณ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2551)

2.2.3 ปัญหาการกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ

1) ส่วนราชการยังคงตั้งงบประมาณดำเนินการกิจที่ถ่ายโอนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้งบประมาณที่จัดสรรให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่เพียงพอกับภารกิจที่จะต้องดำเนินการ

2) การจัดสรรภาษีและเงินอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่สามารถสะท้อนภารกิจที่แท้จริงขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางแห่งได้รับการจัดสรรมากเมื่อเปรียบเทียบกับภารกิจที่มีอยู่ หรือบางแห่งมีงบประมาณไม่เพียงพอในการดำเนินการกิจ

3) การจัดสรรภาษีและเงินอุดหนุนมีความล่าช้าส่งผลให้การดำเนินงานตามโครงการและภารกิจต่างๆ ไม่สามารถดำเนินการได้ทันกับระยะเวลาที่กำหนดและทันกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น

4) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีความเข้าใจในการจัดสรรภาษีและเงินอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มักจะกล่าวว่าเมื่อถ่ายโอนภารกิจให้แล้วทำไม ไม่มีงบประมาณตามมา ทั้งที่ความเป็นจริงได้จัดสรรเงินภาษีและเงินอุดหนุนให้เพิ่มขึ้น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะสามารถตัดสินใจในการดำเนินการได้เองอยู่แล้ว

5) ระเบียบ หลักเกณฑ์และขั้นตอนการปฏิบัติเกี่ยวกับการเงิน การคลัง งบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การเบิกจ่ายเงิน ยังไม่มีความชัดเจนและชัดเจนเท่าที่ควร

สรุปการกระจายอำนาจทางการเงิน การคลัง และงบประมาณ เป็นปัจจัยที่ทำให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอิสระในการจัดเก็บรายได้ และการใช้จ่ายเงินในการบริหารจัดการ ซึ่งรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการดำเนินงานของหน่วยงานที่สอดคล้องกับนโยบาย รัฐบาลที่ได้แถลงต่อรัฐสภา โดยเฉพาะนโยบายเร่งด่วน 16 ข้อ และการดำเนินงานที่มีผลกระตุ้นเศรษฐกิจ และเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ โดยส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อการถ่ายโอนภารกิจบริการสาธารณะระดับท้องถิ่นให้แก่ประชาชนด้านคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และความเหลื่อมล้ำทางการคลังระหว่างท้องถิ่นควบคู่ไปกับการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้และประสิทธิผลการใช้จ่ายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3. แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ของท้องถิ่น

ปัญหาสำคัญทางการคลังท้องถิ่น

ปัญหาสำคัญของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นคือ ไม่มีความสามารถในการหารายได้ให้เพียงพอกับความต้องการใช้เงิน ซึ่งเกิดจาก 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายใน ซึ่งปัจจัยภายนอก ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคม ปัจจัยการกระจายอำนาจทางการคลังให้แก่หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น สำหรับปัจจัยภายใน ได้แก่ ปัจจัยในการบริหารงานของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นๆ (ชัชโยดม พูนผล, 2550: 12-13)

ปัจจัยที่เกิดจากปัจจัยภายนอก

1. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ หมายถึง ความเจริญและการพัฒนาเศรษฐกิจในท้องถิ่นนั้นๆ โดยพิจารณารายได้ของประชาชนในท้องถิ่น ลักษณะของความเป็นเมืองและชนบท โดยพิจารณาจากแหล่งการค้า ตลาด การพาณิชย์ ภาวการณ์จ้างงานในท้องถิ่นนั้นๆ นอกจากนี้ยังพิจารณาถึงความเจริญทางด้านอุตสาหกรรม ความเจริญด้านคมนาคมขนส่ง การพาณิชย์ และการสาธารณสุขไปรษณีย์พื้นฐาน ได้แก่ ไฟฟ้า ประปา

2. ปัจจัยทางสังคมวิทยา หมายถึง ความรับผิดชอบของประชาชนต่อส่วนรวมในการเสียภาษีอากรให้แก่รัฐบาลกลาง หรือหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น ถ้าประชาชนในท้องถิ่นมีความรับผิดชอบและมีความสามารถในการที่จะจ่ายภาษีอากรให้แก่ท้องถิ่นแล้ว จะทำให้รายได้ของท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น

3. ปัญหาการกระจายอำนาจทางการคลังแก่หน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น การปกครองของไทยในปัจจุบันท้องถิ่นไม่มีอำนาจในการตัดสินใจ นโยบายส่วนใหญ่จะกำหนดมาจากส่วนกลาง ซึ่งปัญหาจากการกระจายอำนาจทางการคลังท้องถิ่นที่สำคัญ มี 4 ประการ ดังนี้

3.1 ข้อจำกัดทางการคลังของหน่วยการปกครองท้องถิ่น อันได้แก่ รัฐบาลกลางเป็นผู้รวมอำนาจทางการคลังและการบริหารเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ท้องถิ่นมีรายได้ไม่เพียงพอที่จะพัฒนาท้องถิ่นของตนเองตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ของแต่ละหน่วยการปกครองท้องถิ่น

3.2 แหล่งรายได้ท้องถิ่น ส่วนใหญ่กฎหมายทางด้านภาษีอากรและค่าธรรมเนียมท้องถิ่นมีผลบังคับใช้มาเป็นเวลานาน โดยไม่ได้มีการพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลง

3.3 เกณฑ์การจัดสรรรายได้ โครงสร้างอัตราภาษีอากรท้องถิ่นที่รัฐบาลเก็บเพิ่มให้ท้องถิ่นหรือรายได้ที่รัฐบาลกลางแบ่งให้ท้องถิ่น มีหลักเกณฑ์จัดสรรให้ตามสัดส่วนรายได้ภาษีที่ท้องถิ่นเคยได้รับ ซึ่งเป็นเกณฑ์การจัดสรรตามกฎหมายที่ใช้มาเป็นเวลานาน ทำให้หลักเกณฑ์ไม่เหมาะสมและไม่เป็นธรรมกับท้องถิ่น

3.4 หลักเกณฑ์การจัดสรรเงินอุดหนุน ซึ่งเมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์การจัดสรรเงินอุดหนุนแล้วจะพบว่า เป็นหลักเกณฑ์ที่ไม่เอื้ออำนวยที่จะกระตุ้นให้ท้องถิ่นพยายามช่วยตนเองทางการคลัง แต่ก่อให้เกิดความยินยอมที่ท้องถิ่นจะปฏิบัติตามนโยบายและเงื่อนไขส่วนกลาง

ปัญหาที่เกิดจากปัจจัยภายใน

1. ประสิทธิภาพในการจัดเก็บ ท้องถิ่นส่วนใหญ่ยังคงดำเนินการจัดเก็บรายได้ อยู่ ณ สำนักงาน ไม่มีเครื่องมือหรือมาตรการที่จะติดตามจัดเก็บให้ครบถ้วนและถูกต้อง เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ยังขาดความรู้ ความเข้าใจ กฎหมายและระเบียบที่ปฏิบัติเกี่ยวกับภาษีอากร และค่าธรรมเนียมแต่ละประเภท อีกทั้งยังขาดแหล่งข้อมูล ทำให้การปฏิบัติการจัดเก็บรายได้มีลักษณะกระทำตามความเคยชินที่ปฏิบัติกันมา

2. หน่วยงานที่จัดเก็บรายได้มีอัตรากำลังไม่เพียงพอ จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ไม่เพียงพอที่จะติดตามจัดเก็บรายได้ในท้องถิ่นได้ครบถ้วน ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการมีในสัดส่วนที่น้อย

3. การปฏิบัติการจัดเก็บรายได้ตามกฎหมาย ภาษีและค่าธรรมเนียมบางประเภทที่กฎหมายให้อำนาจท้องถิ่นในการออกเทศบัญญัติ ข้อบังคับ หรือข้อบัญญัติ ในการจัดเก็บรายได้ แต่ปรากฏว่าบางท้องถิ่นเพิกเฉยการจัดเก็บรายได้ หรือถ้ามีการจัดเก็บก็เลือกเก็บในอัตราและจำนวนที่ต่ำ

4. ความเต็มใจของผู้เสียภาษี ประชาชนในท้องถิ่นยังขาดความเข้าใจในหลักการของการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียม นอกจากนี้ยังขาดความเข้าใจในกฎหมายท้องถิ่นและไม่เข้าใจว่าตนมีหน้าที่ที่จะต้องเสียภาษีเมื่อไร อย่างไร ที่ไหน เพื่ออะไร เป็นจำนวนเท่าใด ทำให้ความเต็มใจในการเสียภาษีและค่าธรรมเนียมต่างๆ ของประชาชนท้องถิ่นอยู่ในระดับต่ำ

5. การบริหารการเงินท้องถิ่นยังไม่มีระบบบริหารการเงินที่มีประสิทธิภาพ

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครองและสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2543: 110-112) กล่าวถึงปัญหาการจัดเก็บรายได้ของท้องถิ่นในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ปัญหาการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน

เป็นภาษีที่เก็บจากโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ กับที่ดินที่ใช้ต่อเนื่อง โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้าง แม้ว่าภาษีโรงเรือนและที่ดินจะเป็นภาษีที่ทำรายได้ให้กับท้องถิ่นมากที่สุดในการบรรดารายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเอง แต่ก็ยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจหรือที่ควรจะเป็น โดยมีปัญหาในระดับปฏิบัติสำคัญบางประการที่ทำให้ท้องถิ่นจัดเก็บได้น้อย คือ

1.1 ปัญหาการประเมินภาษี

เนื่องจากภาษีโรงเรือนและที่ดินเป็นการประเมินภาษีจากค่ารายปี (Annual Value) หรือค่าเช่าที่สมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่งๆ ในกรณีที่หากมีการเช่าทรัพย์สินจริงจะไม่มีปัญหา แต่หากไม่มีการเช่าทรัพย์สินจริงหรือเจ้าของทรัพย์สินมีความพยายามหลบเลี่ยงภาษีโดยแจ้งหลักฐานการเช่าระหว่างผู้เช่ากับผู้ให้เช่าต่ำกว่าความเป็นจริง ทำให้เป็นปัญหาในการประเมินของเจ้าหน้าที่และแม้จะมีความพยายามอย่างมากที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่โดยระบบการประเมินจากค่ารายปีก็เป็นข้อจำกัดที่ทำให้การประเมินขาดความชัดเจน

1.2 การยกเว้นภาษีในกรณีเจ้าของทรัพย์สินอยู่อาศัยเอง

การยกเว้นภาษีในกรณีเจ้าของทรัพย์สินได้รับการยกเว้นภาษี ไม่ว่าทรัพย์สินจะมีมูลค่ามากเพียงใดก็ตาม ในขณะที่เจ้าของทรัพย์สินได้ประโยชน์จากการบริการของท้องถิ่น เช่นเดียวกับเจ้าของทรัพย์สินอื่นๆ ที่ต้องเสียภาษี ซึ่งข้อยกเว้นดังกล่าวเป็นเหตุให้ท้องถิ่นจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินได้น้อย

1.3 อัตราภาษี

ภาษีโรงเรือนและที่ดินกำหนดอัตราไว้ร้อยละ 12.5 ของค่ารายปี ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านให้ความเห็นว่าเป็นอัตราที่กำหนดมาเป็นเวลานานแล้ว ไม่เคยมีการเพิ่มอัตราภาษีเลย ทำให้จัดเก็บภาษีได้น้อย ในทางกลับกันพบว่า อัตราภาษีที่กำหนดไว้ร้อยละ 12.5 ของค่ารายปีนั้น สูงเกินไป เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับอัตราภาษีอื่นๆ เป็นผลให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีพยายามที่จะหลีกเลี่ยงภาษีหรือมักแจ้งอัตราค่าเช่าต่ำกว่าค่าเช่าจริง ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องถึงการประเมินค่ารายปีของเจ้าพนักงานด้วย

1.4 ปัญหาการดำเนินคดีกับผู้หลีกเลี่ยงภาษี

ปัญหาการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินประการหนึ่งก็คือ การกำหนดบทลงโทษไว้ต่ำมาก เนื่องจากเป็นบทลงโทษที่กำหนดไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2475 แม้ว่าจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 5 พ.ศ. 2543 แต่ก็ยังไม่พบบทลงโทษที่เด็ดขาดจึงทำให้กฎหมายขาดสภาพการบังคับโดยปริยาย

1.5 นอกเหนือจากปัญหาที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

ยังมีปัญหาอื่นๆ เช่น ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยด้านความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และปัจจัยด้านความร่วมมือของประชาชนในการเสียภาษี ผู้มีอิทธิพลที่ครอบงำการเมืองท้องถิ่น เป็นต้น

2. ปัญหาการจัดเก็บภาษีป้าย

โดยที่การปรับอัตราภาษีป้ายเมื่อปลายปี พ.ศ. 2534 เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 200 หรือ 2 เท่าจากเดิม ซึ่งมีผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บภาษีป้ายได้เพิ่มจากเดิม ปัญหาในการปฏิบัติ เช่น

2.1 การจัดเก็บภาษีไม่ครบถ้วน เนื่องจากปัจจุบันการติดตั้งป้ายโฆษณาจำนวนมากและกระจัดกระจายทั่วไป ในอนาคตมีแนวโน้มว่าจะมีป้ายเป็นจำนวนมากและหลากหลาย ซึ่งยากต่อการตรวจวัด และคำนวณพื้นที่

2.2 ปัญหาการวินิจฉัยประเภทป้าย เนื่องจากพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 มีการแบ่งป้ายออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งแต่ละประเภทจะมีอัตราภาษีแตกต่างกันมาก เช่น ป้ายประเภทที่หนึ่ง อัตราภาษี 3 บาท ต่อ 500 ตารางเซนติเมตร ป้ายประเภทที่สองอัตราภาษี 20 บาท ต่อ 500 ตารางเซนติเมตร และป้ายประเภทที่สาม อัตราภาษี 40 บาท ต่อตารางเซนติเมตร ดังนั้นจึงทำให้มีความพยายามที่จะแจ้งประเภทป้ายผิดไปจากข้อเท็จจริงเพื่อให้เสียภาษีน้อยลง

สรุปปัญหาการคลังระดับท้องถิ่น การจัดเก็บรายได้ในส่วนของรัฐบาลท้องถิ่นมีสัดส่วนเป็นจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับรายได้จากการจัดเก็บทั่วประเทศ เนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นมีฐานะยากจน มีรายได้ต่ำ ทำให้ต้องรับรายได้สนับสนุนจากส่วนกลางเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้การใช้จ่ายเงินในหลายโครงการเป็นไปอย่างไม่เหมาะสม เช่น มีการใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากแต่ไม่เกิดประโยชน์ หรือตรงกับความต้องการของท้องถิ่น

4. องค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบล มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า อบต. มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับที่ 6 พ.ศ. 2552 โดยยกฐานะจากสภาตำบลที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปีเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ทั้งนี้ การจัดตั้งจะทำโดยประกาศของกระทรวงมหาดไทยในราชกิจจานุเบกษา

อย่างไรก็ดี หากองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีจำนวนประชากรทั้งหมดไม่ถึง 2,000 คน ทั้งเป็นเหตุทำให้ไม่สามารถที่จะดำเนินการบริหารงานพื้นที่นั้นให้มีประสิทธิภาพในลักษณะขององค์การบริหารส่วนตำบลได้ ให้กระทรวงมหาดไทยประกาศยุบองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าว โดยให้รวมพื้นที่เข้ากับหน่วยงานบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีเขตติดต่อกันภายในเขตอำเภอเมืองเดียวกันตามเจตนารมณ์ของประชาชนในเขตตำบลนั้นภายใน 90 วันนับแต่มีเหตุดังกล่าว

อบต. มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วน ตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542)

1. พัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (มาตรา 66)
2. มีหน้าที่ต้องทำตามมาตรา 67 ดังนี้
 - 1.1 จัดให้มีและบำรุงทางน้ำและทางบก
 - 1.2 การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
 - 1.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
 - 1.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 - 1.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
 - 1.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กและเยาวชน ผู้สูงอายุและพิการ
 - 1.7 ค้ำครอง ดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - 1.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
 - 1.9 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย
3. หน้าที่ที่อาจทำกิจกรรมในเขต อบต. ตามมาตรา 68 ดังนี้
 - 3.1 ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภคและการเกษตร
 - 3.2 ให้มีและบำรุงไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น
 - 3.3 ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ
 - 3.4 ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจและสวนสาธารณะ
 - 3.5 ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกร และกิจการสหกรณ์
 - 3.6 ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
 - 3.7 บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพ
 - 3.8 การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
 - 3.9 หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของ อบต.
 - 3.10 ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม
 - 3.11 กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์
 - 3.12 การท่องเที่ยว
 - 3.13 การผังเมือง

พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดให้ อบต.มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเองตามมาตรา 16 ดังนี้

1. การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
2. การจัดให้มี และบำรุงรักษาทางบกทางน้ำ และทางระบายน้ำ
3. การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
4. การสาธารณสุข โภค และการก่อสร้างอื่นๆ
5. การสาธารณสุขการ
6. การส่งเสริม การฝึก และการประกอบอาชีพ
7. คู่มือครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
8. การส่งเสริมการท่องเที่ยว
9. การจัดการศึกษา
10. การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส
11. การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
12. การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด และการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
13. การจัดให้มี และบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
14. การส่งเสริมกีฬา
15. การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
16. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
17. การรักษาความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
18. การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย
19. การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล
20. การจัดให้มี และควบคุมสุสาน และฌาปนสถาน
21. การควบคุมการเลี้ยงสัตว์
22. การจัดให้มี และควบคุมการฆ่าสัตว์
23. การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย โรงมหรสพ และสาธารณสถานอื่นๆ
24. การจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

25. การผังเมือง
26. การขนส่ง และการวิศวกรรมจราจร
27. การดูแลรักษาที่สาธารณะ
28. การควบคุมอาคาร
29. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
30. การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน
31. กิจอื่นใด ที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

1. สภาองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งได้รับเลือกตั้งจากราษฎรในแต่ละหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นหมู่บ้านละ 2 คน ในกรณีที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีเพียงหนึ่งหมู่บ้านให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 6 คน และในกรณีที่เขตองค์การบริหารส่วนตำบลใดมีเพียง 2 หมู่บ้าน ให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นประกอบด้วย สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลและจำนวนหมู่บ้านละ 3 คน นอกจากนี้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลจะเลือกสมาชิกด้วยกันเป็นประธานคนหนึ่ง รองประธานสภาคนหนึ่ง และเลขานุการสภาคนหนึ่ง ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะไม่เป็นคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

2. คณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยประธานกรรมการคนหนึ่ง และกรรมการบริหารจำนวน 2 คน ซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแล้วเสนอให้นายอำเภอแต่งตั้ง และให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเลขานุการคณะกรรมการบริหาร ดังภาพที่ 2.1

โครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของ อบต.

ตาม พ.ร.บ. สภาตำบล และ อบต. พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2543

ภาพที่ 2.1 โครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

ปัจจุบันมีการแก้ไขประเภทของ อบต.แบ่งเป็น 3 ขนาด คือ 1) อบต. ขนาดใหญ่ 2) อบต. ขนาดกลาง และ 3) อบต.ขนาดเล็ก

อบต. มีสภาตำบลอยู่ในระดับสูงสุด เป็นผู้กำหนดนโยบายและกำกับดูแล กรรมการบริหาร ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารงานองค์การบริหาร ส่วนตำบล และมีพนักงานประจำที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ทำงานประจำวัน โดยมีปลัดและ รองปลัด อบต. เป็นหัวหน้างานบริหาร ภายในองค์กรมีการแบ่งออกเป็นหน่วยงานต่างๆ ได้เท่าที่ จำเป็นตามภาระหน้าที่ของ อบต. แต่ละแห่งเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ที่ รับผิดชอบอยู่ เช่น

สำนักงานปลัด ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานทั่วไป งานธุรการ งานการเจ้าหน้าที่ งานสวัสดิการ งานการประชุม งานเกี่ยวกับการตราข้อบังคับตำบล งานนิติกร งานพาณิชย์ งานรัฐพิธี งานประชาสัมพันธ์ งานจัดทำแผนพัฒนาตำบล งานจัดทำข้อบัญญัติ งานงบประมาณประจำปี งานขออนุมัติดำเนินการ ตามข้อบังคับ งานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนการคลัง ทำหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน การตรวจเงิน การหักภาษีรายได้และการนำส่งภาษี งานเกี่ยวกับการตัดโอนเงินเดือน งานรายงาน เงินคงเหลือประจำวัน งานขออนุมัติเบิกตัดปี และขอขยายเวลาเบิกจ่าย งานจัดทำงบแสดงฐานะทาง การเงิน งบทรัพย์สิน หนี้สิน งบโครงการเงินสะสม งานการจัดทำบัญชีทุกประเภท งานทะเบียนคุมเงิน รายได้ รายจ่าย งานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือได้รับมอบหมาย

ส่วนโยธา มีภาระหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจออกแบบและจัดทำโครงการใช้จ่ายเงินของ อบต. การอนุมัติเพื่อดำเนินการตาม โครงการที่ตั้งจ่ายจากเงินรายได้ของ อบต. งานบำรุงรักษา ซ่อมแซม และจัดทำทะเบียนสิ่งก่อสร้างที่อยู่ในความรับผิดชอบของ อบต. การให้คำแนะนำปรึกษา เกี่ยวกับการจัดทำโครงการและการออกแบบก่อสร้างแก่ อบต. และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง งาน ควบคุมอาคาร การดูแลควบคุมปรึกษาซ่อมแซมวัสดุครุภัณฑ์และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและ งานที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา และพัฒนาการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบการศึกษา การศึกษานอกระบบการศึกษา และการศึกษา ตามอัธยาศัย เช่น การจัดการศึกษาปฐมวัย อนุบาลศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา โดยให้มี งานธุรการ งานการเจ้าหน้าที่ งานบริหารวิชาการ งานโรงเรียน งานกิจการนักเรียน งานการศึกษา ปฐมวัย งานกิจการศาสนา ส่งเสริมประเพณี ศิลปวัฒนธรรม งานกีฬาและนันทนาการ งานกิจกรรม เด็กและเยาวชน การศึกษานอกโรงเรียน และงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ได้รับมอบหมาย ดังภาพที่ 2.2

โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการตามแผนอัตรากำลัง

โครงสร้างส่วนราชการ อบต.

ภาพที่ 2.2 โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการตามแผนอัตรากำลัง

ข้อมูลทั่วไปขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

ที่ตั้งและอาณาเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัด มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียง ดังต่อไปนี้

- ทิศเหนือ ติดกับอำเภอม่วงสามสิบและอำเภอเหล่าเสือโก้ก
 ทิศตะวันออก ติดกับอำเภอดอนมดแดงและอำเภอสว่างวีระวงศ์
 ทิศใต้ ติดกับอำเภอสว่างวีระวงศ์ อำเภอวารินชำราบ และอำเภอกันทรารมย์
 (จังหวัดศรีสะเกษ)
 ทิศตะวันตก ติดกับอำเภอโขงเจียม

องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี มีจำนวน 8 แห่ง ได้แก่

1. องค์การบริหารส่วนตำบลหัวเรือ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลหัวเรือทั้งตำบล มี 15 หมู่บ้าน
2. องค์การบริหารส่วนตำบลหนองซอน ครอบคลุมพื้นที่ตำบลหนองซอนทั้งตำบล มี 15 หมู่บ้าน
3. องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบ่อ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลหนองบ่อทั้งตำบล มี 13 หมู่บ้าน
4. องค์การบริหารส่วนตำบลไรร้อย ครอบคลุมพื้นที่ตำบลไรร้อยทั้งตำบล มี 20 หมู่บ้าน
5. องค์การบริหารส่วนตำบลกระโสบ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลกระโสบทั้งตำบล มี 12 หมู่บ้าน
6. องค์การบริหารส่วนตำบลกุดลาด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลกุดลาดทั้งตำบล มี 13 หมู่บ้าน
7. องค์การบริหารส่วนตำบลจีเหล็ก ครอบคลุมพื้นที่ตำบลจีเหล็กทั้งตำบล มี 11 หมู่บ้าน
8. องค์การบริหารส่วนตำบลปะอ่าว ครอบคลุมพื้นที่ตำบลปะอ่าวทั้งตำบล มี 8 หมู่บ้าน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พระ วัชรวรรณวงศ์ (2531) ได้ศึกษาความสามารถในการจัดหารายได้ของหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะเทศบาล พบว่า เทศบาลมีขีดความสามารถในการจัดหารายได้ไม่เพียงพอรายจ่าย ทั้งนี้มีสาเหตุสำคัญมาจากหลักเกณฑ์ ระเบียบ กฎหมาย ที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของโครงสร้างรายได้เทศบาล เช่น กฎหมายกำหนดอัตราภาษีที่เทศบาลจัดเก็บเองได้บางชนิดต่ำมาก ไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป หลักเกณฑ์การจัดสรรภาษีไม่เป็นธรรม ส่วนกลางหักค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีสูง(ภาษีการค้า ภาษีสุรา ภาษีสรรพสามิต), เทศบาลขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการจัดเก็บรายได้คือ ไม่สามารถจัดเก็บรายได้ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ซึ่งได้ยื่นแบบประเมินไว้แล้วเป็นจำนวนมาก, เทศบาลขาดการริเริ่มในการจัดหารายได้ เช่น รายได้จากทรัพย์สิน รายได้จากสาธารณูปโภคและเทศพาณิชย์ และรายได้เบ็ดเตล็ด และในสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน เทศบาลควรมีการจัดเก็บรายได้จากการสร้างที่จอดรถ การสร้างตลาดหรือตลาดนัดสินค้า การสร้างสนามกีฬา และการสร้างสวนสาธารณะและสวนสัตว์ เป็นต้น

สุภาพร ยงสุวรรณกุล (2535: 42-52) ได้ศึกษาแนวทางการปรับปรุงกฎหมายภาษีทรัพย์สิน จากการศึกษาคพบว่ากฎหมายภาษีทั้งสองนั้นมีข้อบกพร่องหลายประการทั้งในด้านโครงสร้างภาษีและการบริหารการจัดเก็บภาษีส่งผลให้เงินรายได้จากภาษีทั้งสองไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่น คือ ในด้านโครงสร้างภาษีของกฎหมายภาษีบำรุงท้องที่จะมีโครงสร้างอัตราภาษีที่ถดถอยและราคาปานกลางของที่ดินที่ใช้เป็นฐานในการเก็บภาษีนั้นใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 ไม่เหมาะสมกับภาวะราคาที่ดินในปัจจุบันและการยกเว้นภาษีบำรุงท้องที่ จะมีการยกเว้นภาษีสำหรับที่ดินในครอบครองจำนวนหนึ่ง ไม่ว่าจะมูลค่าสูงต่ำแตกต่างกันอย่างไร ทำให้ผู้ถือครองที่ดินมูลค่าสูง ได้เปรียบจากการยกเว้นภาษีมากกว่าผู้ถือครองที่ดินมูลค่าต่ำ ส่วนการยกเว้นให้กับบ้านและที่ดินที่เจ้าของอยู่ตามกฎหมาย ภาษีโรงเรือนและที่ดิน โดยมีได้คำนึงถึงมูลค่าบ้านและที่ดิน ทำให้ผู้มีบ้านและที่ดินราคาสูงจะได้รับการยกเว้นเท่ากับผู้มีบ้านราคาต่ำ สำหรับในด้านการบริหารจัดการจัดเก็บภาษีของภาษีทั้งสองนั้นมีข้อบกพร่องในเรื่องของการประเมินราคาทรัพย์สินและการรวบรวมข้อมูลทรัพย์สิน เพื่อการจัดเก็บภาษีโดยใช้แผนที่ภาษีและทรัพย์สินนั้น ข้อมูลที่ได้ยังไม่เป็นปัจจุบัน อีกทั้งบทลงโทษในการหลีกเลี่ยงภาษีที่กำหนดไว้ต่ำ ทำให้ผู้ชำระภาษีขาดความเกรงกลัวต่อกฎหมาย ดังนั้น ผู้ศึกษาขอเสนอว่า ควรรวมกฎหมายภาษีโรงเรือนและที่ดิน กฎหมายภาษีบำรุงท้องที่เข้าด้วยกัน เป็นกฎหมายภาษีทรัพย์สิน โดยให้ท้องถิ่นเป็นผู้บริหารและจัดเก็บเป็นรายได้ของท้องถิ่นเอง ซึ่งจะทำให้กฎหมายภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินของท้องถิ่นมีความเป็นเอกภาพและเป็นธรรมและเป็นการเพิ่มรายได้ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นได้มากขึ้น

ณิชนันท์ จังกาจิตต์ (อ้างใน ฎปอ กาศสินธุ์, 2537: 1-50) ได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่: แนวทางแก้ไข ผลการศึกษาหลักเกณฑ์การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ พบว่า ภาษีทั้งสองมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการด้วยกัน ทั้งในด้านโครงสร้างภาษีและด้านบริหารการจัดเก็บ โดยข้อบกพร่องด้านโครงสร้างภาษีที่สำคัญของภาษีโรงเรือนและที่ดินคือ การยกเว้นภาษีสำหรับบ้านและที่ดินที่เจ้าของอยู่อาศัยเอง โดยไม่ได้คำนึงถึงมูลค่าของบ้านและที่ดิน เจ้าของบ้านและที่ดินไม่ว่าจะมีมูลค่าสูงหรือต่ำเพียงใด ก็ได้รับการยกเว้นเท่าๆ กัน และในกรณีเจ้าของบ้านและที่ดินไม่ได้อยู่อาศัยเอง แต่ให้ผู้อื่นเช่า เจ้าของบ้านและที่ดินก็ยังสามารถผลักภาษีไปยังผู้เช่าในรูปแบบของการเช่าได้อีก สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรมของภาษีโรงเรือนและที่ดิน ยิ่งฐานะของผู้เป็นเจ้าของบ้านร่ำรวยมากปานใด ความได้เปรียบจากภาษีโรงเรือนและที่ดินก็ยิ่งมากขึ้น ส่วนข้อบกพร่องด้านโครงสร้างภาษีที่สำคัญของภาษีบำรุงท้องที่คือ

อัตราภาษีที่ให้อยู่มีลักษณะถดถอยคือ ยิ่งที่ดินมีมูลค่าสูงกลับเก็บภาษีในอัตราที่ลดลง ผู้ถือครองทรัพย์สินมากกลับเสียภาษีน้อยกว่าผู้ถือครองทรัพย์สินน้อย ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมระหว่างผู้เสียภาษี สำหรับข้อบกพร่องด้านการบริหารจัดการที่สำคัญของภาษีทั้งสองก็คือ ระบบการประเมินราคาทรัพย์สินยังขาดประสิทธิภาพ ไม่มีมาตรฐาน โดยการประเมินราคาขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ ซึ่งยังขาดความรู้ความชำนาญในการประเมินราคาทรัพย์สิน ประกอบกับขาดระบบการจัดเก็บข้อมูลที่ทันสมัย การจะแก้ไขข้อบกพร่องของภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ ที่ภาษียังไม่มีประสิทธิภาพเท่ากับการรวมภาษีทั้งสองเข้าด้วยกันเป็นภาษีทรัพย์สิน เพราะภาษีทั้งสองต่างก็เป็นภาษีท้องถิ่นที่จัดเก็บจากอสังหาริมทรัพย์เหมือนกัน การนำระบบภาษีทรัพย์สินมาบังคับใช้ในประเทศไทยจะทำให้การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินมีความเป็นธรรมมากขึ้น เพราะฐานของภาษีทรัพย์สินคือ มูลค่าพึงประเมินของทรัพย์สินซึ่งได้แก่ ที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ดังนั้น ผู้ที่มีฐานะร่ำรวยมีมูลค่าทรัพย์สินในครอบครองมากก็จะต้องเสียภาษีจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับการจัดเก็บภาษีตามความสามารถในการเสียภาษี และการนำระบบภาษีทรัพย์สินมาบังคับใช้จะทำให้รัฐบาลท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้น เนื่องจากภาษีทรัพย์สินจะยึดหลักว่าผู้ที่มีทรัพย์สินทุกคนต้องเสียภาษี ดังนั้น จำนวนทรัพย์สินที่เข้าข่ายต้องชำระภาษีจะมีมากขึ้น ฐานภาษีก็จะกว้างขึ้น ประกอบกับโครงสร้างภาษีทรัพย์สินใหม่จะมีความซับซ้อนน้อยลง ไม่ก่อให้เกิดความยุ่งยากในการบริหารจัดการ รัฐบาลท้องถิ่นก็จะสามารถจัดเก็บภาษีได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย อย่างไรก็ตาม

ในการนำภาษีทรัพย์สินมาบังคับใช้นั้นจะต้องมีข้อมูลต่างๆ ที่เป็นปัจจุบันเพื่อใช้ในการประเมินราคาทรัพย์สิน ดังนั้น รัฐบาลกลางจะต้องปรับปรุงระบบการประเมินราคาทรัพย์สินให้มีประสิทธิภาพมีมาตรฐานเสียก่อน นอกจากนี้รัฐบาลจะต้องทุ่มเทงบประมาณในการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนยอมรับ เห็นความสำคัญประโยชน์ของภาษีทรัพย์สิน

คุณหญิง สุวดี วิศรุตยกร (2539) ได้ศึกษาประเมินผลการนำแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สินไปใช้ในการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล พบว่า

1. การนำแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สิน ไปใช้ในการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แม้เทศบาลจะมีรายได้ภาษีที่จัดเก็บเองเพิ่มขึ้นตลอดมาทุกปีก็ตาม แต่การบริหารจัดเก็บภาษีของเทศบาลยังไม่มีประสิทธิภาพ ประมาณการจัดเก็บภาษีกับรายรับจริงมีความแตกต่างกันมากการจัดเก็บภาษีทำได้เพียงประมาณร้อยละ 60 ของผู้อยู่ในข่ายต้องชำระภาษีเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากไม่ได้มีการใช้ข้อมูลในระบบแผนที่ภาษีอย่างจริงจัง

2. การปรับข้อมูลและการเก็บรักษาข้อมูล ยังมีข้อบกพร่องอยู่มากประเมินว่าความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลในระบบแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สินของเทศบาลมีประมาณร้อยละ 60

3. ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญ คือ ปัญหาทางด้านการบริหาร อันได้แก่ การขาดบุคลากร ยานพาหนะ การประสานงาน ขวัญกำลังใจของเจ้าหน้าที่ ฯลฯ และที่สำคัญก็คือ ผู้บริหารเทศบาล โดยเฉพาะฝ่ายการเมืองยังไม่ให้ความสนใจต่อการจัดเก็บรายได้มากนัก ทั้งนี้เนื่องจากเทศบาลมีรายได้จากแหล่งอื่นสูงกว่ารายได้ที่จัดเก็บเองมาก

ชลัญญ์ มัชฌนาพงศ์ (2542) บทคัดย่อ ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน จากการศึกษาพบว่า ปัญหาข้อกฎหมายในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน มีอยู่ 3 ประการ ประการแรกปัญหาความไม่ชัดเจนของกฎหมาย ได้แก่ การ คำว่า “โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น” และคำว่า “ที่ดินต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นฯ” ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน จนทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมในทางปฏิบัติ ประการที่สองคือ การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีผลต่อการประเมินค่ารายปีและการลดค่ารายปี และประการสุดท้ายคือ การกำหนดอัตราภาษีให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งจำนวนอัตราภาษีตลอดจนการจัดเก็บที่เข้าซ้อนกับภาษีประเภทอื่น

เพราะฉะนั้น การขจัดปัญหาการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินวิธีหนึ่งคือ การปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อลดขอบเขตการใช้ดุลยพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ และตัดปัญหาในการตีความหมายกฎหมายให้เหลือน้อยที่สุด

รวมทั้งปรับอัตราภาษีให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจปัจจุบัน โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้เสียภาษี และในขณะเดียวกันก็สามารถตอบสนององค์ประกอบส่วนท้องถิ่นในการจัดหารายได้มาบริหารบริการสาธารณะภายในท้องถิ่นด้วย

พจนา พิชาติปัจจา (2543: 84-86) ได้ศึกษาความพยายามในการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่ จากการศึกษาพบว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถที่จะจัดเก็บภาษีเพิ่มเติมได้เพื่อจะได้เลี้ยงตัวเองได้ โดยมีกลุ่มปัจจัยดังนี้

1. กลุ่มปัจจัยทางด้านการบริหารจัดการเก็บ โดยการประชุมสัมพันธในการจัดเก็บภาษีโดยชี้แจงถึงเหตุผลและความจำเป็น รวมทั้งวิธีการดำเนินการจัดเก็บและประโยชน์ของภาษีต่อผู้เสียภาษีและต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วย ประกอบกับการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บตามวิธีการที่ได้นำเสนอไปข้างต้น โดยคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองท้องถิ่นประกอบด้วย

2. กลุ่มปัจจัยความพร้อมในการจัดเก็บภาษีใหม่ไม่ว่าจะเป็นความพร้อมในการจัดเก็บขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (คนและอุปกรณ์) ความพร้อมของผู้ประกอบการและความพร้อมในกฎหมาย เช่น อัตราการจัดเก็บ ระยะเวลาเริ่มจัดเก็บ ระเบียบและวิธีการตลอดจนมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด

3. กลุ่มปัจจัยความยืดหยุ่นในการจัดเก็บภาษีโดยเน้นถึงความยุติธรรมในการจัดเก็บภาษี ทั้งในแง่ของผู้ประกอบการเมื่อเทียบกับผู้ประกอบการที่ไม่ต้องเสียภาษีใหม่ในด้านต้นทุนด้วย และในแง่ของผู้บริโภคเมื่อเทียบกับการบริโภคกับจังหวัดใกล้เคียงโดยอัตราการเก็บภาษีควรสอดคล้องกับสภาวะเศรษฐกิจนั้นคือให้อัตราภาษีเป็นอัตรายืดหยุ่นนั่นเอง

4. กลุ่มปัจจัยด้านกฎหมายควรคำนึงถึงความเป็นอิสระในการจัดเก็บภาษีในการกำหนดอัตราการจัดเก็บ การดำเนินการจัดเก็บ รวมทั้งการใช้จ่ายเงินภาษีที่จัดเก็บได้ นอกจากนั้นยังต้องคำนึงถึงการรวมตัวของผู้ประกอบการในการจัดเก็บภาษีไม่ว่าจะเป็นการรวมตัวเพื่อไม่ให้จัดเก็บหรือการรวมตัวเพื่อให้มีการกำหนดอัตราใหม่เพื่อลดความรุนแรงในการคัดค้านการเก็บภาษี

ทิพากร นาคะผิว (2545) ศึกษาประสิทธิภาพปัญหาและอุปสรรคของระบบการกำกับดูแลผู้เสียภาษีอย่างใกล้ชิดเป็นรายสถานประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่ ในด้านผู้ประกอบการพบว่า มีปัญหาที่สำคัญเรียงตามลำดับคือ กฎหมายภาษีอากรเข้าใจยาก มีความซับซ้อนมาก และมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ

อนุสรณ์ มุกดาสนิท (2545) ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารการจัดเก็บภาษีอากรของสำนักสรรพากรจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ปัญหาของผู้เสียภาษีเกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องสิทธิและหน้าที่ที่ต้องเสียภาษี ทำให้ขาดความรับผิดชอบและไม่เห็นความสำคัญหรือประโยชน์ของการเสียภาษีที่จะกลับสะท้อนย้อนมาพัฒนาประเทศ จึงให้มีการหลบเลี่ยงในการเสียภาษี ส่วนปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ผู้จัดเก็บภาษีคือ การขาดความรู้ความเข้าใจ ทักษะและประสบการณ์ รวมทั้งการตีความกฎหมาย มีอัตรากำลังไม่สอดคล้องกับปริมาณงาน และปัญหาทางเศรษฐกิจ

มณฑลดี เชาวนพูนผล (2546) ศึกษาเรื่อง ปัญหาการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้เสียภาษีส่วนใหญ่มีปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจในการคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ปัญหาการขอคืนภาษี และปัญหาเกี่ยวกับการกรอกแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ญาณิศา ปัญญาภาค (2546) ได้ศึกษาการประเมินการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน พบว่า ปัญหาในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินของเทศบาลอุบลราชธานี มี 4 ด้าน

1. ด้านสถานที่ของฝ่ายจัดเก็บรายได้ การติดลูกกรงเหล็กมากเกินไป คู่มือไม่สวยงาม ควรติดตั้งม่านปิดบังลูกกรงเหล็ก บริเวณนั่งรอคับแคบเกินไป ที่นั่งไม่เพียงพอ ห้องน้ำไม่เพียงพอ
2. ด้านวิธีการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน ขั้นตอนการปฏิบัติงานมากเกินไป ควรจัดระบบในการติดต่อประสานงาน ควรจัดให้มีบัตรคิวและจัดทำป้ายบอกขั้นตอนในการปฏิบัติงานให้ชัดเจน ควรประชาสัมพันธ์ในเรื่อง การคำนวณภาษีให้กับผู้ที่ชำระภาษีให้เข้าใจชัดเจนก่อนทุกครั้ง
3. ด้านเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้และเจ้าหน้าที่แผนกทะเบียนทรัพย์สินปฏิบัติงานล่าช้า จัดเก็บเอกสารไม่เป็นระบบทำให้ค้นหาข้อมูลช้า ข้อมูลไม่ตรงกับความเป็นจริง เจ้าหน้าที่ต้องอธิบายรายละเอียดในการจัดเก็บภาษีให้ประชาชนเข้าใจ
4. ด้านระเบียบและกฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน กฎหมายมีความล้าสมัย มีช่องว่างสำหรับผู้รู้กฎหมายและขั้นตอนการดำเนินการทางกฎหมายมากเกินไป ทำให้เจ้าหน้าที่ไม่อยากปฏิบัติ อัตราภาษีในปัจจุบันแพงเกินไป บ้านที่เก่ามากหรือบ้านที่ให้บุตรอยู่อาศัยไม่ควรจัดเก็บภาษี และปัญหาอีกประการหนึ่งที่สำคัญมากคือ ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้ง ทำให้การบริหารงานในด้านการจัดเก็บภาษีมีปัญหาในเรื่องการเร่งรัดจัดเก็บ การติดตามทวงถามหนี้

บัญญัติ ลัคนกุล (2547) ศึกษากฎหมายภาษีทรัพย์สิน บทคัดย่อการศึกษากฎหมายภาษีทรัพย์สินซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้จัดเก็บภาษีทรัพย์สินประเภทที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งได้ศึกษาถึงหลักการและโครงสร้างตลอดจนข้อบกพร่องของกฎหมายภาษีทรัพย์สินของประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบัญญัติที่ใช้ “ค่ารายปี” หรือค่าเช่ารายปีของทรัพย์สินเป็นฐานภาษี ซึ่งขัดกับหลักการจัดเก็บภาษีทรัพย์สินซึ่งโดยทั่วไปจะใช้ราคาหรือมูลค่าของทรัพย์สินเป็นฐานภาษี อีกทั้งการใช้ “ค่ารายปี” เป็นฐานภาษียังก่อให้เกิดปัญหาการจัดเก็บภาษีซ้ำซ้อนขึ้นอีกด้วย ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อเป็นแนวทางนำไปสู่การปรับปรุงและตรากฎหมายภาษีทรัพย์สินใหม่ที่ทันสมัย มีมาตรฐานและประสิทธิภาพมาใช้แทนกฎหมายเก่าที่ล้าสมัย

อรุณกุล ร่มกลาง (2547) ได้ศึกษาการบริหารจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐม พบว่า การบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมโดยภาพรวมการบริหารจัดการยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ไม่สามารถที่จะบริหารจัดการได้อย่างเต็มรูปแบบ แต่ก็สามารถดำเนินการได้ในระดับหนึ่งที่ดีกว่าการใช้บุคลากรจัดกระทำด้วยมือ ทั้งนี้ ยังมีปัญหาที่สำคัญในการบริหารจัดการ 4 ด้าน คือ

1. ด้านบุคลากร พบว่า บุคลากรบางส่วนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถนำระบบสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังมีบุคคลบางส่วนที่ยังไม่เข้าใจและไม่สามารถใช้งานได้ดี ส่วนอีกประเด็นหนึ่งคือ เจ้าหน้าที่บางส่วนยังไม่ให้ความสำคัญและไม่พัฒนาตนเองให้สามารถใช้งานระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดเก็บรายได้ได้ดี เนื่องจากไม่มีความสนใจและเห็นว่ามีขั้นตอนการทำงานที่ยุ่งยาก ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่บางรายไม่อยากจะใช้ระบบนี้หันมาใช้แบบเดิมคือลงรายการและค้นหาข้อมูลจากการจดด้วยมือแทน จึงทำให้การนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนารายได้ไม่เป็นผลเท่าที่ควร

2. ด้านงบประมาณ พบว่า มีงบประมาณสนับสนุนเกี่ยวกับการบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับภารกิจและจำนวนปริมาณงานที่เพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะระดับผู้บริหารยังไม่ให้ความสำคัญและเล็งเห็นถึงคุณประโยชน์ที่จะได้รับจากการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลอย่างจริงจัง ซึ่งตามหลักการแล้วในการบริหารจัดการกิจการใดให้ประสบผลสำเร็จนั้นจะต้องใช้ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งคือ เงิน หรือมีงบประมาณเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงเครื่องและระบบให้มีมาตรฐานเหมาะสมกับภารกิจและปริมาณงาน จึงจะสามารถปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลได้ ด้วยเหตุที่งบประมาณสนับสนุนมีค่อนข้างน้อยนี้เองอาจจะส่งผลให้การบริหารจัดการเกี่ยวกับการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

3. ด้านวัสดุอุปกรณ์ พบว่า ยังขาดเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ซึ่งเป็นคอมพิวเตอร์และเครื่องปริ้นเตอร์ที่จะต้องนำมาใช้ในการบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมอยู่บ้าง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าปัจจุบันมีเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมที่ใช้งานเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีและทะเบียนทรัพย์สินของเทศบาลนครปฐม มีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอกับปริมาณงานที่เพิ่มขึ้น จึงยังไม่สามารถที่จะปฏิบัติงานได้สมบูรณ์เต็มที่ ซึ่งจะส่งผลให้การบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรได้

4. ด้านการบริหารจัดการ พบว่า การบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมยังไม่ชัดเจนและเป็นระบบที่สมบูรณ์ ข้อมูลไม่ครบถ้วน ถูกต้อง ไม่เป็นปัจจุบัน และผู้บริหารยังไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าการบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐมยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านคอมพิวเตอร์และระบบสารสนเทศนี้ โดยเฉพาะ

จุฬาร พิมพะนิตย์ (2549) ศึกษาเรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลอุปอ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า ประชากรเป้าหมาย เห็นว่ามีปัญหาการจัดเก็บรายได้โดยรวมและเป็นรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ และด้านวัสดุอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง แต่เห็นว่าปัญหาด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก โดยเห็นว่า มีปัญหาเป็นรายข้อคือ ขาดการวางแผนและการเตรียมการในการจัดเก็บภาษี ขาดการกำกับดูแลในการจัดเก็บภาษี ขาดการสำรวจและการประเมินภาษีให้เป็นปัจจุบัน และไม่มีการออกประชาคมให้ความรู้ แนะนำขั้นตอนการชำระภาษีแก่ประชาชนผู้เสียภาษี

นพพร กองทรัพย์ (2551) ศึกษาปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลดอนมดแดง อำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ปัญหาด้านสมรรถนะของพนักงานเจ้าหน้าที่มีมากกว่าปัญหาด้านประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษี ปัญหาด้านสมรรถนะที่มากที่สุดคือ ด้านสถานที่อำนวยความสะดวกสำหรับผู้ประกอบการชำระภาษี ปัญหาที่น้อยที่สุดคือ ด้านความรู้ความเข้าใจในการให้บริการกับประชาชนผู้มาชำระ และปัญหาด้านประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษีที่มีมากที่สุดคือ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายภาษีโรงเรือน ภาษีบำรุงท้องที่ และภาษีป้าย และที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือ ช่องทางการชำระภาษีทางเดียวคือกับเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการกระจายอำนาจที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีบทบาทมากในการพัฒนาชุมชนให้มีความเจริญ ประชาชนมีความเป็นอยู่ดีขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นการปกครองในระบบประชาธิปไตยที่ได้มีการกระจายอำนาจมาสู่ท้องถิ่น แต่อย่างไรก็ตามในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ก็ยังมีปัญหาและอุปสรรคมากมาย ผู้ศึกษาจึงใช้แนวคิดตามหลักหลักการบริหารการจัดการ 4 Ms (สมพงษ์ เกษมสิน, 2546) และแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการบริหารงานของหน่วยงานการปกครองส่วนท้องถิ่น (ชัยโยดม พูนผล, 2550: 12-13) และแนวคิดจากงานวิจัยของ ชลัญ มั่นทนนาพงศ์ (2542) เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีโรงเรียนและที่ดิน เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา สรุปได้ว่าปัญหาการจัดเก็บรายได้ทั้งหมด 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายระเบียบและข้อบังคับ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ควรจะได้รับการศึกษาอย่างถ่องแท้ เพื่อให้ทราบถึงระดับปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา และเพิ่มโอกาสในการพัฒนาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล อันจะส่งผลให้การจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

ผู้ศึกษาได้อาศัยแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้นำเสนอไว้ในบทที่ 2 มาเป็นแนวทาง และกรอบแนวคิดในการศึกษาเรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยแบ่งขั้นตอนการศึกษา ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม จำนวน 134 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 1 มีนาคม 2556)

1.1.1	กลุ่มผู้บริหาร	จำนวน	40	คน
1.1.2	กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน	จำนวน	94	คน
	รวมทั้งหมด		134	คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นตัวแทนของประชากรที่ใช้ในการศึกษาจากพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน จำนวน 100 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) ซึ่งมีวิธีการคำนวณโดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n คือ จำนวนตัวอย่าง หรือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N คือ จำนวนหน่วยทั้งหมด หรือ ขนาดของประชากรทั้งหมด
 e คือ ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 (0.05)

จึงแทนค่าสูตรได้ดังนี้

$$n = \frac{134}{1 + 134(0.05)^2}$$

$$= 100.37$$

ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ ต้องไม่น้อยกว่า 100 ตัวอย่าง

1.3 วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Method)

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจากประชากรทั้งหมดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีจับฉลากชื่อจากประชากรทั้งหมดให้ได้ครบตามขนาดกลุ่มตัวอย่าง (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 45)

ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ข้อมูล ณ วันที่ 11 มีนาคม 2556

ตำบล	จำนวนประชากร (ราย)		จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (ราย) ร้อยละของจำนวนประชากร	
	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติงาน	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติงาน
ไรร้อย	5	25	4	19
กุดลาด	5	10	4	8
หนองบ่อ	5	10	4	7
หัวเรือ	5	10	4	7
หนองขอน	5	10	4	7
กระโสบ	5	12	4	9
ชีเหล็ก	5	9	3	7
ปะอาว	5	8	3	6
รวมทั้งหมด	40	94	30	70

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการดังนี้

2.1 การสร้างแบบสอบถาม โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่างๆ วิธีการวิจัย แนวคิด และทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา เพื่อนิยามศัพท์ให้ครอบคลุมกรอบความมุ่งหมายของการศึกษา เพื่อนำมาทำการสร้างแบบสอบถาม แล้วจัดทำแบบสอบถามตามกรอบที่กำหนด และนำแบบสอบถามที่จัดทำขึ้นปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) เกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ของพนักงานส่วนตำบลผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อสอบถามในเรื่อง เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งการปฏิบัติงาน รายได้ต่อเดือน และประสบการณ์ในการทำงาน

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับระดับปัญหา การจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี รวม 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ซึ่งในแบบสอบถามจะแบ่งระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ เพื่อนำความคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย เพื่อประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ปัญหามากที่สุด	ระดับคะแนน	5
ปัญหามาก	ระดับคะแนน	4
ปัญหาปานกลาง	ระดับคะแนน	3
ปัญหาน้อย	ระดับคะแนน	2
ปัญหาน้อยที่สุด	ระดับคะแนน	1

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา สาเหตุและแนวทางการแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

2.3 ทดสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ คุณนคร ศรีนาคา ท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี คุณพิสมัย สมเสนาะ ตำแหน่ง นักส่งเสริมการปกครองชำนาญการ และคุณไพโรจน์ ไพลิตินากุล ตำแหน่ง เจ้าพนักงานส่งเสริมการปกครองชำนาญงาน เพื่อตรวจสอบว่าแบบสอบถามครอบคลุม และสอดคล้องกับชื่อเรื่อง คำถามนำการวิจัย วัตถุประสงค์ และสมมติฐานในการศึกษา ค่าดัชนีที่ได้จะต้องมีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งปรากฏว่าข้อคำถามทุกข้อมีค่าเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 0.67-1 และค่า IOC ที่คำนวณได้ เท่ากับ 0.93

2.4 ทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้ว ไปทดสอบกับพนักงานส่วนตำบลในกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในเขตอำเภอเหล่าเสือโก้ก จังหวัดอุบลราชธานี (Try-out) ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 30 ราย นำผลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามไปตรวจให้คะแนน หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ได้ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ 0.913 จากนั้นนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ เป็นข้อมูล que ผู้ศึกษาเก็บจากแหล่งข้อมูลโดยตรง ซึ่งผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม

3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ ผู้ศึกษาได้ศึกษาจากเอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้อง เป็นข้อมูลที่ปรากฏในเอกสารที่ผู้อื่นได้รวบรวมไว้ เช่น ตำราทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ รายงานการวิจัย เว็บไซต์ เป็นต้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เรื่อง เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งการปฏิบัติงาน รายได้ต่อเดือน และประสบการณ์ในการทำงาน แล้วนำข้อมูลที่ได้อ้อมรหัส (Coding) นำไปประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป แล้ววิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยรวมเป็นรายด้านและรายข้อ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ต่อไปนี้เพื่อแปลผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2 โดยการกำหนดค่าเฉลี่ย ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2549: 104-105)

4.51 – 5.00 หมายถึง ระดับปัญหามากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง ระดับปัญหามาก

2.51 – 3.50 หมายถึง ระดับปัญหปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง ระดับปัญหาน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง ระดับปัญหาน้อยที่สุด

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ t-Test (Independent Samples t-Test) เพื่อใช้สำหรับการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษา เรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่างคือ พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งกำหนดขนาดของกลุ่มจำนวน 100 ชุด มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ไว้ 4 ส่วน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและข้อเสนอแนะ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งการปฏิบัติงาน รายได้ต่อเดือน และประสิทธิภาพในการทำงาน โดยวิเคราะห์จำนวนและค่าร้อยละ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลใน
เขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน
โดยภาพรวม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	77	77
ชาย	23	23
2. อายุ		
อายุต่ำกว่า 30 ปี	6	6
อายุ 31 - 40 ปี	58	58
อายุ 41 - 50 ปี	35	35
อายุ 51 ปีขึ้นไป	1	1
3. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดที่สำเร็จการศึกษาแล้ว		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	2
ปริญญาตรี	88	88
ปริญญาโท	10	10
ปริญญาโทขึ้นไป	0	0
4. ตำแหน่งการปฏิบัติงาน		
กลุ่มผู้บริหาร	30	30.00
กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน	70	70.00
5. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	2	2
10,001 – 20,000 บาท	80	80
20,001 – 30,000 บาท	18	18
30,000 บาท ขึ้นไป	0	0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
6. ประสบการณ์ในการทำงาน		
ต่ำกว่า 5 ปี	2	2
5 – 10 ปี	56	56
11 – 15 ปี	41	41
มากกว่า 15 ปี	1	1
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป พบว่า

เพศ พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 77.00 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 23.00

อายุ พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่มีอายุ 31-40 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.00 รองลงมามีอายุ 41-50 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 35.00 อายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.00 และน้อยที่สุดมีอายุ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 1.00

ระดับการศึกษา พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.00 รองลงมามีระดับการศึกษาปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 10.00 น้อยที่สุดมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 2.00 และไม่มีคนที่มีการศึกษาปริญญาโทขึ้นไปอยู่เลย

ตำแหน่งการปฏิบัติงาน พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ปฏิบัติงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.00 และเป็นกลุ่มผู้บริหาร คิดเป็นร้อยละ 30.00

รายได้ต่อเดือน พนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมามีรายได้ 20,001-30,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.00 น้อยที่สุดมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.00 และไม่มีคนที่มีการรายได้ต่อเดือน 30,000 บาทขึ้นไปอยู่เลย

ประสบการณ์ในการทำงานพนักงานส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่มีอายุงาน 5-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา มีอายุงาน 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.00 อายุงานต่ำกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 2.00 และน้อยที่สุดมีอายุงานมากกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 1.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

วิเคราะห์ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของกลุ่มตัวอย่างรวม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยรวมและรายด้าน ดังแสดงในตารางที่ 4.2-4.7

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
1. ด้านบุคลากร	2.72	0.533	ปานกลาง
2. ด้านงบประมาณ	3.64	0.584	มาก
3. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี	3.70	0.607	มาก
4. ด้านการจัดการ	2.68	0.634	ปานกลาง
5. ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ	3.54	0.658	มาก
รวม	3.26	0.603	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$ และ $S.D. = 0.603$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า อยู่ในระดับมาก 3 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ($\bar{X} = 3.70$ และ $S.D. = 0.607$) และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ($\bar{X} = 3.54$ และ $S.D. = 0.658$) และอยู่ในระดับปานกลาง 2 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านการจัดการ ($\bar{X} = 2.68$ และ $S.D. = 0.634$)

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านบุคลากร

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านบุคลากร			
1. จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีเพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย	3.69	0.615	มาก
2. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ต้อนรับผู้เสียภาษีด้วยความสุภาพและยิ้มแย้มแจ่มใส	2.22	0.440	น้อย
3. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี	2.61	0.530	ปานกลาง
4. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความชำนาญในการจัดเก็บรายได้เป็นอย่างดี	2.40	0.512	น้อย
5. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ได้รับการส่งเสริมให้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ	2.67	0.570	ปานกลาง
รวม	2.72	0.533	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านบุคลากร เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหาอยู่ในระดับมากคือ จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีเพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย ($\bar{X} = 3.69$ และ $S.D. = 0.615$) และปัญหาระดับน้อย โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ต้อนรับผู้เสียภาษี ด้วยความสุภาพและยิ้มแย้มแจ่มใส ($\bar{X} = 2.22$ และ $S.D. = 0.440$)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านงบประมาณ

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านงบประมาณ			
1. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่รับชำระภาษีอย่างเพียงพอ	3.66	0.607	มาก
2. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์เพื่อสนับสนุนงานด้านจัดเก็บรายได้ อย่างเพียงพอ	3.92	0.442	มาก
3. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริม การให้ความรู้แก่ผู้เสียภาษีอย่างเพียงพอ	3.27	0.601	ปานกลาง
4. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริม ให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับการฝึกอบรม อย่างสม่ำเสมอ	3.17	0.604	ปานกลาง
5. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเกี่ยวกับการ การปฏิบัติงานนอกเวลาราชการอย่างเพียงพอ	4.25	0.642	มาก
6. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัด โครงการ/กิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่ ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปีอย่างเพียงพอ	3.58	0.606	มาก
รวม	3.64	0.584	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านงบประมาณ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหาอยู่ในระดับมาก ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 4.25$ และ S.D.= 0.642) ปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 3.17$ และ S.D.= 0.604)

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี			
1. โต๊ะ เก้าอี้ ที่ใช้ทำงานของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน	4.03	0.559	มาก
2. เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดเก็บฐานข้อมูล ผู้เสียภาษีมี่จำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน	4.01	0.541	มาก
3. มีโปรแกรมในการคำนวณแผนที่ภาษี โรงเรือน และที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายที่สมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพ	4.05	0.609	มาก
4. มีแผนที่ภาษีที่ถูกต้อง ข้อมูลครบถ้วนเพื่อใช้ในการจัดเก็บรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.21	0.608	มาก
5. ยานพาหนะที่ใช้ในการจัดเก็บรายได้ มีจำนวนเพียงพอกับการใช้งาน	4.05	0.626	มาก
6. ป้ายประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บรายได้ มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้	3.23	0.566	ปานกลาง
7. เอกสารเผยแพร่ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ เช่น แผ่นพับ ใบปลิว สื่อโฆษณา ฯลฯ มีจำนวนเพียงพอกับผู้เสียภาษี	2.29	0.743	น้อย
รวม	3.70	0.607	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัญหาอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ มีแผนที่ภาษีที่ถูกต้อง ข้อมูลครบถ้วนเพื่อใช้ในการจัดเก็บรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.21$ และ S.D.= 0.608) และ

เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดเก็บฐานข้อมูลผู้เสียภาษีมียังพอกับความต้องการใช้งาน ($\bar{X} = 4.01$ และ $S.D. = 0.541$) และปัญหาอยู่ในระดับปานกลางคือ ป้ายประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้ ($\bar{X} = 3.23$ และ $S.D. = 0.566$) และปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ เอกสารเผยแพร่ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ เช่น แผ่นพับ ใบปลิว สื่อโฆษณา ฯลฯ มีจำนวนเพียงพอกับผู้เสียภาษี ($\bar{X} = 2.29$ และ $S.D. = 0.743$)

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านการจัดการ

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านการจัดการ			
1. ผู้บริหารท้องถิ่นมีการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปี เป็นจำนวนเงินและจำนวนรายอย่างชัดเจน	2.63	0.630	ปานกลาง
2. มีการชี้แจงเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	2.62	0.648	ปานกลาง
3. มีการวางแผนการปฏิบัติงานในการจัดเก็บรายได้ล่วงหน้า	2.58	0.638	ปานกลาง
4. มีการแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ที่ชัดเจน	2.70	0.628	ปานกลาง
5. มีการควบคุมและการตรวจสอบการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ	2.73	0.601	ปานกลาง
6. มีการประเมินผลการจัดเก็บรายได้โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ที่กำหนดไว้	2.74	0.645	ปานกลาง
7. มีการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารรับทราบ	2.74	0.645	ปานกลาง
รวม	2.68	0.634	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านการจัดการ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ มีการประเมินผลการจัดเก็บรายได้โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 2.74$ และ $S.D. = 0.645$) มีการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารรับทราบ ($\bar{X} = 2.74$ และ $S.D. = 0.645$) มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน และมีการวางแผนการปฏิบัติงานในการจัดเก็บรายได้ล่วงหน้า ($\bar{X} = 2.58$ และ $S.D. = 0.638$) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ			
1. การประเมิน ค่ารายปี ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นราคาต่ำต่ำกว่าราคาตลาดทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย	3.53	0.703	มาก
2. การใช้ราคาปานกลางภาษีบำรุงท้องที่ จากการประเมินของคณะกรรมการฯ เป็นราคาต่ำต่ำกว่าราคาซื้อขายจริง ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย	5.58	0.713	มาก
3. การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในอัตรา ร้อยละ 12.50 บาท ของค่ารายปี เป็นอัตราที่สูง ทำให้ผู้เสียภาษีพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี	3.49	0.703	ปานกลาง
4. อัตราภาษีบำรุงท้องที่เป็นอัตราอ้อยหลัง เมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้น ก็จะเก็บภาษีลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน	4.04	0.864	มาก
5. อัตราภาษีป้าย เป็นอัตราที่ต่ำเกินไป ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย	3.65	0.609	มาก

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	\bar{X}	S.D.	ระดับปัญหา
6. การยกเว้นภาษีแก่โรงเรียนและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของอยู่เอง หรือให้ผู้อื่นดูแลรักษาฯ ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย	3.52	0.577	มาก
7. การลดหย่อนภาษีบำรุงท้องที่ สำหรับที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย	3.43	0.590	ปานกลาง
ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ			
8. วิธีการจัดเก็บภาษีตามพ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนฯ พ.ศ. 2475 ใช้ดุลยพินิจการประเมินของเจ้าพนักงาน ทำให้การจัดเก็บรายได้ล่าช้า	3.40	0.620	ปานกลาง
9. บทกำหนดโทษทางแพ่งในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น มีการกำหนดบทลงโทษไว้ต่ำมาก ทำให้จัดเก็บรายได้ได้น้อย	3.41	0.621	ปานกลาง
10. บทกำหนดโทษอาญา (โทษจำคุก) ในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ในทางปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาใช้แต่จะมีการให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระภาษีอากรค้าง	3.32	0.584	ปานกลาง
รวม	3.54	0.658	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ อัตราภาษีบำรุงท้องที่ที่เป็นอัตราถอยหลัง เมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้นก็จะเก็บภาษียลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ($\bar{X} = 4.04$ และ $S.D. = 0.864$) รองลงมาอัตราภาษีป้าย เป็นอัตราที่ต่ำเกินไปทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย ($\bar{X} = 3.65$ และ $S.D. = 0.609$) และปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ บทกำหนดโทษอาญา (โทษจำคุก) ในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ในทางปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาใช้แต่จะมีการให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระภาษีอากรค้าง ($\bar{X} = 3.32$ และ $S.D. = 0.584$)

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

การเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ทั้ง 5 ด้าน
ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมาย
และระเบียบข้อบังคับ ตามตารางที่ 4.8-4.13

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลใน
เขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน
โดยรวมทั้ง 5 ด้าน

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
1. ด้านบุคลากร	ผู้บริหาร	13.20	1.03	2.088*	0.040
	ผู้ปฏิบัติงาน	13.76	1.58		
2. ด้านงบประมาณ	ผู้บริหาร	20.90	2.44	1.853	0.067
	ผู้ปฏิบัติงาน	21.81	2.18		
3. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี	ผู้บริหาร	23.23	2.80	1.800	0.075
	ผู้ปฏิบัติงาน	24.54	3.53		
4. ด้านการจัดการ	ผู้บริหาร	19.47	2.58	1.243*	0.217
	ผู้ปฏิบัติงาน	18.66	3.76		
5. ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ	ผู้บริหาร	37.03	3.03	2.826*	0.006
	ผู้ปฏิบัติงาน	34.66	5.29		
รวม	ผู้บริหาร	1.13	6.502	0.226	0.822
	ผู้ปฏิบัติงาน	1.13	8.822		

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน แล้วพนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่ม
ผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ด้านบุคลากร

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
ด้านบุคลากร					
1. จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีเพียงพอ กับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย	ผู้บริหาร	3.17	0.648	5.722*	0.000
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.91	0.442		
2. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ต้อนรับผู้เสียภาษี ด้วยความสุภาพและยิ้มแย้มแจ่มใส	ผู้บริหาร	2.27	0.450	0.693	0.490
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.20	0.437		
3. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี	ผู้บริหาร	2.83	0.379	3.320*	0.001
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.51	0.558		
4. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความชำนาญ ในการจัดเก็บรายได้เป็นอย่างดี	ผู้บริหาร	2.27	0.450	1.837*	0.071
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.46	0.530		
5. เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ ได้รับการส่งเสริมให้ เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ	ผู้บริหาร	2.67	0.479	0.038	0.970
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.67	0.607		
รวม	ผู้บริหาร	13.20	1.031	2.088*	0.040
	ผู้ปฏิบัติงาน	13.76	1.583		

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ในด้านบุคลากร พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.10 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่ม
ผู้ปฏิบัติงาน ด้านงบประมาณ

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
ด้านงบประมาณ					
1. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการปรับปรุง สถานที่รับชำระภาษีอย่างเพียงพอ	ผู้บริหาร	3.30	0.702	3.648*	0.001
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.81	0.490		
2. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดหา วัสดุอุปกรณ์เพื่อสนับสนุนงานด้านจัดเก็บรายได้ อย่างเพียงพอ	ผู้บริหาร	3.67	0.479	3.671*	0.001
	ผู้ปฏิบัติงาน	4.03	0.380		
3. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริม การให้ความรู้แก่ผู้เสียภาษีอย่างเพียงพอ	ผู้บริหาร	3.20	0.551	0.761	0.448
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.30	0.622		
4. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริม ให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับการฝึกอบรม อย่างสม่ำเสมอ	ผู้บริหาร	3.23	0.430	0.685	0.495
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.14	0.666		
5. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเกี่ยวกับ การปฏิบัติงานนอกเวลาราชการอย่างเพียงพอ	ผู้บริหาร	4.23	0.568	0.169	0.866
	ผู้ปฏิบัติงาน	4.26	0.674		
6. ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัด โครงการ/กิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่ ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปีอย่างเพียงพอ	ผู้บริหาร	3.47	0.507	1.227	0.223
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.63	0.641		
รวม	ผู้บริหาร	20.90	2.440	1.853	0.067
	ผู้ปฏิบัติงาน	21.81	2.182		

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ในด้านงบประมาณ พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่ม
ผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่ม
ผู้ปฏิบัติงาน ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี					
1. โตะ แก้ว ที่ใช้ทำงานของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน	ผู้บริหาร	4.03	0.490	0.039	0.969
	ผู้ปฏิบัติงาน	4.03	0.589		
2. เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดเก็บฐานข้อมูล ผู้เสียภาษามีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน	ผู้บริหาร	4.10	0.803	0.838*	0.408
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.97	0.380		
3. มีโปรแกรมในการคำนวณแผนที่ภาษีโรงเรือน และที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายที่สมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพ	ผู้บริหาร	4.13	0.571	0.895	0.373
	ผู้ปฏิบัติงาน	4.01	0.625		
4. มีแผนที่ภาษีที่ถูกต้อง ข้อมูลครบถ้วนเพื่อใช้ ในการจัดเก็บรายได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	ผู้บริหาร	4.37	0.615	1.703	0.092
	ผู้ปฏิบัติงาน	4.14	0.597		
5. ยานพาหนะที่ใช้ในการจัดเก็บรายได้ มีจำนวนเพียงพอกับการใช้งาน	ผู้บริหาร	4.03	0.490	0.197*	0.844
	ผู้ปฏิบัติงาน	4.06	0.679		
6. ป้ายประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บรายได้ มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้	ผู้ปฏิบัติงาน	4.06	0.679		
	ผู้บริหาร	3.10	0.548	1.514	0.133
7. เอกสารเผยแพร่ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ เช่น แผ่นพับ โบปปลิว สื่อโฆษณา ฯลฯ มีจำนวน เพียงพอกับผู้เสียภาษี	ผู้ปฏิบัติงาน	3.29	0.568		
	ผู้บริหาร	2.30	0.702	0.088	0.930
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.29	0.764		
	ผู้บริหาร	23.23	2.800	1.800	0.075
รวม	ผู้ปฏิบัติงาน	24.54	3.533		

* P < 0.05

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ในด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีพนักงานส่วนตำบลใน
ตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่ม
ผู้ปฏิบัติงาน ด้านการจัดการ

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
ด้านการจัดการ					
1. ผู้บริหารท้องถิ่นมีการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บ รายได้ประจำปี เป็นจำนวนเงินและจำนวนราย อย่างชัดเจน	ผู้บริหาร	2.83	0.592	2.205*	0.031
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.54	0.630		
2. มีการชี้แจงเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปี ให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	ผู้บริหาร	2.80	0.551	1.995*	0.050
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.54	0.674		
3. มีการวางแผนการปฏิบัติงานในการจัดเก็บ รายได้ล่วงหน้า	ผู้บริหาร	2.73	0.521	1.756*	0.083
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.51	0.676		
4. มีการแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนด หน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ที่ชัดเจน	ผู้บริหาร	2.80	0.407	1.277*	0.205
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.66	0.700		
5. มีการควบคุมและการตรวจสอบการปฏิบัติงาน อย่างสม่ำเสมอ	ผู้บริหาร	2.70	0.535	0.326	0.745
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.74	0.630		
6. มีการประเมินผลการจัดเก็บรายได้โดยเปรียบเทียบ กับเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ที่กำหนดไว้	ผู้บริหาร	2.70	0.535	0.404	0.687
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.76	0.690		
7. มีการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปี ให้ผู้บริหารรับทราบ	ผู้บริหาร	2.63	0.615	1.083	0.282
	ผู้ปฏิบัติงาน	2.79	0.657		
รวม	ผู้บริหาร	19.47	2.582	1.075*	0.285
	ผู้ปฏิบัติงาน	18.67	3.757		

* P < 0.05

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ในด้านการจัดการ พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่ม
ผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.13 แสดงการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่ม
ผู้ปฏิบัติงาน ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ					
1. การประเมิน ค่ารายปี ภาษี โรงเรือนและที่ดิน เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดทำให้จัดเก็บรายได้ ท้องถิ่น ได้น้อย	ผู้บริหาร	3.70	0.535	1.826*	0.072
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.46	0.755		
2. การใช้ราคาปานกลางภาษีบำรุงท้องที่ จากการ ประเมินของคณะกรรมการฯ เป็นราคาที่ต่ำกว่า ราคาซื้อขายจริงทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ได้น้อย	ผู้บริหาร	3.83	0.461	2.891*	0.005
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.47	0.775		
3. การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในอัตรา ร้อยละ 12.50 บาท ของค่ารายปี เป็นอัตราที่สูง ทำให้ผู้เสียภาษีพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี	ผู้บริหาร	3.60	0.498	1.212*	0.229
	ผู้ปฏิบัติงาน				
4. อัตราภาษีบำรุงท้องที่เป็นอัตราถอยหลัง เมื่อฐานภาษี ใหญ่ขึ้น ก็จะเก็บภาษียลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับ สภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน	ผู้บริหาร	4.43	0.679	3.109	0.002
	ผู้ปฏิบัติงาน				
5. อัตราภาษีป้าย เป็นอัตราที่ต่ำเกินไป ทำให้จัดเก็บ รายได้ท้องถิ่น ได้น้อย	ผู้บริหาร	3.63	0.490	0.178	0.859
	ผู้ปฏิบัติงาน				
6. การยกเว้นภาษีแก่โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่ เจ้าของอยู่เองหรือให้ผู้อื่นดูแลรักษาฯ ทำให้ จัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ได้น้อย	ผู้บริหาร	3.66	0.657	1.844*	0.070
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.46	0.606		
7. การลดหย่อนภาษีบำรุงท้องที่ สำหรับที่ใช้เป็น ที่อยู่อาศัย ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ได้น้อย	ผู้บริหาร	3.67	0.479	2.707	0.008
	ผู้ปฏิบัติงาน				
8. วิธีการจัดเก็บภาษีตามพ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนฯ พ.ศ. 2475 ใช้ดุลยพินิจการประเมินของเจ้าพนักงาน ทำให้การจัดเก็บรายได้ล่าช้า	ผู้บริหาร	3.50	0.509	1.057	0.293
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.36	0.660		

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	ตำแหน่งงาน	\bar{X}	S.D.	t	t-Prob
9. บทกำหนดโทษทางแพ่งในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น มีการกำหนดบทลงโทษไว้ต่ำมาก ทำให้จัดเก็บรายได้ได้น้อย	ผู้บริหาร	3.50	0.509	0.948	0.345
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.37	0.663		
10. บทกำหนดโทษอาญา (โทษจำคุก) ในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ในทางปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาใช้แต่จะมีการให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระภาษีค้าง	ผู้บริหาร	3.50	0.509	2.050	0.043
	ผู้ปฏิบัติงาน	3.24	0.600		
รวม	ผู้บริหาร	37.03	3.034	2.826*	0.006
	ผู้ปฏิบัติงาน	34.67	5.291		

* P < 0.05

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ในด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับพนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากแบบสอบถามส่วนที่ 3 สอบถามถึงปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหา ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 37 คน ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ตามตารางที่ 4.14-4.15

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จากข้อคำถามปลายเปิด

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านบุคลากร	15	40.54
- จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ไม่เพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย ทำให้การทำงานล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร		
- เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้อาจมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ ไม่มากเท่าที่ควร		
2. ด้านงบประมาณ	25	67.57
ส่วนการคลังไม่มีงบประมาณในการพัฒนางานจัดเก็บรายได้ ดังนี้		
- เกี่ยวกับการปรับปรุงสถานที่รับชำระภาษี		
- การจัดหาวัสดุอุปกรณ์		
- การปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ และการจัดโครงการ/กิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปี		
3. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี	28	75.68
ส่วนการคลังยังขาดวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน ดังนี้		
- โต๊ะ เก้าอี้		
- เครื่องคอมพิวเตอร์		
- ยานพาหนะ		
- โปรแกรมในการคำนวณแผนที่ภาษี และแผนที่ภาษี		

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

ปัญหาการจัดเก็บรายได้	จำนวน	ร้อยละ
4. ด้านการจัดการ	13	35.12
- การแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร		
- การประเมินผลการจัดเก็บรายได้และการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารทราบยังไม่ปัจจุบัน		
5. ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ	22	59.50
- อัตราภาษีตามที่กฎหมายกำหนดไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป		
- การใช้ดุลยพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่มีผลต่อการประเมินค่ารายปีและการลดค่ารายปี		
- ประชาชนผู้เสียภาษียังขาดความรู้ความเข้าใจในข้อกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับภาษีอากร		

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี มีระดับปัญหามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.68 รองลงมาคือ ด้านงบประมาณ คิดเป็นร้อยละ 67.57 ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ คิดเป็นร้อยละ 59.50 ด้านบุคลากร คิดเป็นร้อยละ 40.54 และด้านการจัดการ คิดเป็นร้อยละ 35.12

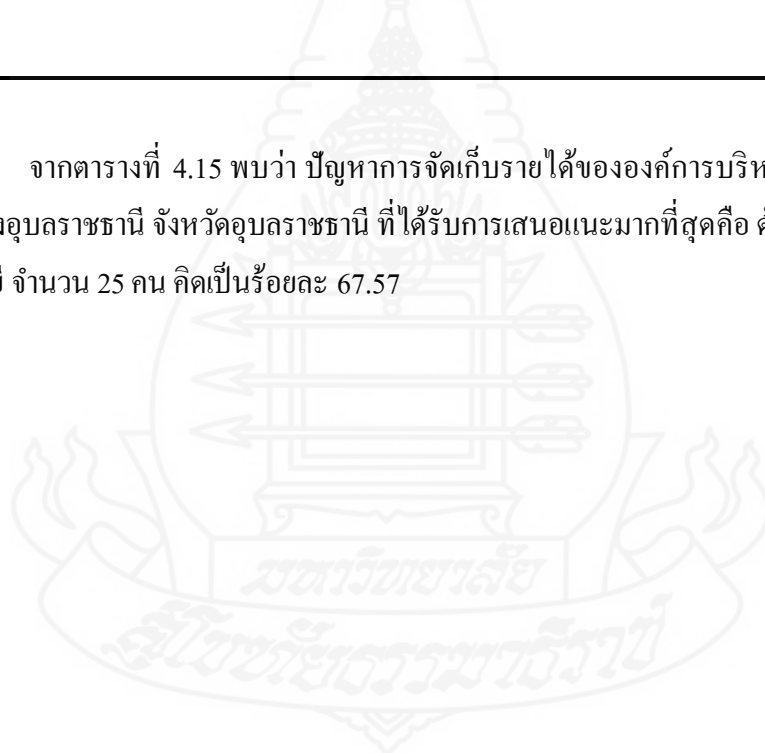
ตารางที่ 4.15 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อเสนอแนะจากข้อ
คำถามปลายเปิด

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
1. ด้านบุคลากร	15	40.54
- ควรปรับปรุงกรอบอัตรากำลัง 3 ปี เพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้มีตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้โดยตรง		
- ควรจัดส่งเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบได้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน		
2. ด้านงบประมาณ	22	59.46
- ควรอธิบายให้ผู้บริหารเข้าใจถึงความจำเป็นในการพัฒนาการจัดเก็บรายได้เพื่อให้ได้เงินภาษีที่จะส่งผลให้รายได้ อบต. เพิ่มขึ้น		
- ผู้บริหารควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนางานจัดเก็บรายได้ให้เพียงพอเพื่อควมมีประสิทธิภาพ		
3. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี	25	67.57
- ควรจัดสรรงบประมาณซื้อโต๊ะ เก้าอี้ เครื่องคอมพิวเตอร์เพิ่มเติม		
- ควรปรับปรุงระบบแผนที่ภาษีและโปรแกรมคำนวณภาษีให้สมบูรณ์		
4. ด้านการจัดการ	12	32.43
- ควรมีการกำหนดที่หน้าที่พร้อมทั้งมีคำอธิบายการทำงานที่ละเอียดและชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงานไม่ซ้ำซ้อนและทันเวลา		
- ควรประเมินผลและรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีเป็นประจำและต่อเนื่อง		

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
5. ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ	20	54.05
<ul style="list-style-type: none"> - ควรมีการปรับปรุงอัตราภาษีให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ซึ่งจะช่วยให้จัดเก็บภาษีได้มากขึ้น - ควรมีการจัดโครงการ/กิจกรรมส่งเสริมให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแก่ประชาชนผู้เสียภาษีเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับภาษีอากร 		

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้รับการเสนอแนะมากที่สุดคือ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 67.57

บทที่ 5

สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยวิเคราะห์ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี รวม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษาโดยอาศัยหลักทางสถิติช่วยในการวิเคราะห์ และสรุปผลการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. สรุปการศึกษา
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

1. สรุปการศึกษา

1.1 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การศึกษาคั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของพนักงานส่วนตำบลระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

1.2 วิธีดำเนินการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เป็นพนักงานส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน จำนวน 134 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 1 มีนาคม 2556) หาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) ได้พนักงานส่วนตำบลกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ใช้แบบสอบถามทำการสอบถามข้อมูลจากพนักงานส่วนตำบล กลุ่มผู้บริหารจำนวน 30 คน และกลุ่มผู้ปฏิบัติงานจำนวน 70 คน รวมทั้งสิ้น 100 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมดด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีจับฉลาก (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 45)

1.3 ผลการศึกษา

1) ข้อมูลทั่วไปของประชากร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 77.00 มีอายุส่วนใหญ่ 31-40 ปี ร้อยละ 58.00 รองลงมาคือ อายุ 41 - 50 ปี ขึ้นไป ร้อยละ 35.00 มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 88.00 รองลงมาคือ ปริญญาโท ร้อยละ 10.00 มีตำแหน่งการปฏิบัติงานส่วนใหญ่ เป็นเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ร้อยละ 70.00 รองลงมาเป็นตำแหน่งผู้บริหาร ร้อยละ 30.00 รายได้ต่อเดือนส่วนใหญ่ อยู่ที่ 10,001-20,000 บาท ร้อยละ 80.00 รองลงมามีรายได้อยู่ที่ 20,001-30,000 บาท ร้อยละ 18 และมีประสบการณ์ในการทำงานส่วนใหญ่ มีอายุงาน 5-10 ปี ร้อยละ 56.00 รองลงมามีอายุงาน 11-15 ปี ร้อยละ 41.00

2) ผลการวิเคราะห์ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า พนักงานส่วนตำบลมีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ ทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และพิจารณาแต่ละด้านพบว่า

ปัญหาด้านบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้ออยู่ในระดับมาก คือ จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีเพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย ระดับปานกลาง คือ เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี และเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ ได้รับการส่งเสริมให้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ ระดับน้อยคือ เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ต้อนรับผู้เสียภาษี ด้วยความสุภาพและยิ้มแย้มแจ่มใส และเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความชำนาญในการจัดเก็บรายได้เป็นอย่างดี

ปัญหาด้านงบประมาณ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการอย่างเพียงพอ ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์อย่างเพียงพอ ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่รับชำระภาษีอย่างเพียงพอ และส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัด โครงการ/กิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่

ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปีอย่างเพียงพอ ปัญหาอยู่ในระดับปานกลางคือ ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ และส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมการให้ความรู้แก่ผู้เสียภาษีอย่างเพียงพอ

ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ มีแผนที่ภาษีที่ถูกต้อง ข้อมูลครบถ้วนเพื่อใช้ในการจัดเก็บรายได้มีประสิทธิภาพ มีโปรแกรมในการคำนวณแผนที่ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายที่สมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพ ยานพาหนะที่ใช้ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับการใช้งาน โต๊ะ-เก้าอี้ ที่ใช้ทำงานของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดเก็บฐานข้อมูล ผู้เสียภาษีมีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน ปัญหาอยู่ในระดับปานกลางคือ ป้ายประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้ และปัญหาอยู่ในระดับน้อยคือ เอกสารเผยแพร่ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ เช่น แผ่นพับ ใบปลิว สื่อโฆษณา ฯลฯ มีจำนวนเพียงพอกับผู้เสียภาษี

ปัญหาด้านการจัดการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ มีการควบคุมและการตรวจสอบการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ มีการประเมินผลการจัดเก็บรายได้โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ที่กำหนดไว้ มีการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารรับทราบ มีการแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ที่ชัดเจน ผู้บริหารท้องถิ่นมีการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปี เป็นจำนวนเงินและจำนวนรายอย่างชัดเจน มีการชี้แจงเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้เจ้าหน้าที่รับทราบ และมีการวางแผนการปฏิบัติงานในการจัดเก็บรายได้ล่วงหน้า

ปัญหาด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ อัตราภาษีบำรุงท้องที่เป็นอัตราอ้อยหลัง เมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้นก็จะเก็บภาษียลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน อัตราภาษีป้าย เป็นอัตราที่ต่ำเกินไป ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย การใช้ราคาปานกลางภาษีบำรุงท้องที่ จากการประเมินของคณะกรรมการฯ เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริงทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย การประเมินค่ารายปี ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย การยกเว้นภาษีแก่โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของอยู่เองหรือให้ผู้อื่นดูแลรักษาฯ ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย และปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในอัตรา

ร้อยละ 12.50 บาท ของค่ารายปี เป็นอัตราที่สูง ทำให้ผู้เสียหายพยายามหลีกเลี่ยงการเสียหาย การลดหย่อนภาษีบำรุงท้องที่ สำหรับที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย บทกำหนดโทษทางแพ่งในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น มีการกำหนดบทลงโทษไว้ต่ำมาก ทำให้จัดเก็บรายได้ได้น้อย วิธีการจัดเก็บภาษีตาม พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนฯ พ.ศ. 2475 ใช้ดุลยพินิจการประเมินของเจ้าพนักงาน ทำให้การจัดเก็บรายได้ล่าช้า และบทกำหนดโทษอาญา (โทษจำคุก) ในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ในทางปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาใช้แต่จะมีการให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระภาษีค้าง

3) ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของพนักงานส่วนตำบลระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงานพบว่า พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน และพิจารณาแต่ละด้านพบว่า

ด้านบุคลากร พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกัน

ด้านงบประมาณ พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน

ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน

ด้านการจัดการ พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกัน

ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกัน

2. อภิปรายผล

ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

2.1 ระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จุฬารัตน์ พิริยะ (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล: กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลภูพาน อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า ประชากรเป้าหมายเห็นว่ามีความยากของการจัดเก็บรายได้โดยรวมและเป็นรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ และด้านวัสดุอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับ สุรวิทย์ แจ่มนาม (2553: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาและเปรียบเทียบปัญหาการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ไม่สอดคล้องกับ กิตติพงษ์ พิพิธกุล (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความพยายามในการจัดเก็บภาษี โรงเรือนและที่ดินของเทศบาลตำบลในกลุ่มจังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม และร้อยเอ็ด ผลการศึกษาพบว่า เทศบาลตำบลมีความพยายามในการจัดเก็บภาษี โรงเรือนและที่ดิน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี ปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ส่วนการคลังยังขาดแผนที่ภาษีและ โปรแกรมในการคำนวณภาษี โรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ ปัญหายานพาหนะที่ใช้ในการปฏิบัติงานด้านการจัดเก็บรายได้ไม่เพียงพอกับการใช้งาน รวมถึงโต๊ะ เก้าอี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานไม่เพียงพอ ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดุษฎี สุวัฒน์วิทยากร (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประเมินผลการนำแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สินไปใช้ในการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล พบว่า ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญคือ ปัญหาทางด้านการบริหาร อันได้แก่ การขาดบุคลากร ยานพาหนะ การประสานงาน ขวัญกำลังใจของเจ้าหน้าที่ ฯลฯ และที่สำคัญก็คือ ผู้บริหารเทศบาลโดยเฉพาะฝ่ายการเมืองยังไม่ให้ความสนใจต่อการจัดเก็บรายได้มากนัก ทั้งนี้ เนื่องจากเทศบาลมีรายได้จากแหล่งอื่นสูงกว่ารายได้ที่จัดเก็บเองมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรุณ ร่มกลาง (2547: 71-74) ได้ศึกษาการบริหารจัดการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐม พบว่า ปัญหาที่สำคัญในการบริหารจัดการ ด้านวัสดุอุปกรณ์ ยังขาดเครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ซึ่งเป็นคอมพิวเตอร์และเครื่องปริ้นเตอร์ ที่จะต้องนำมาใช้ในการบริหารจัดการงานการใช้เทคโนโลยี ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าปัจจุบันมีเครื่อง

คอมพิวเตอร์และโปรแกรมที่ใช้งานเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีและทะเบียนทรัพย์สินของเทศบาลนครปฐม มีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอกับปริมาณงานที่เพิ่มขึ้น จึงยังไม่สามารถที่จะปฏิบัติงานได้สมบูรณ์เต็มที่ ซึ่งจะส่งผลให้การบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐม ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ปัญหาด้านงบประมาณ ปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนการคลังได้รับงบประมาณไม่เพียงพอ เกี่ยวกับการปฏิบัติงานนอกเวลา การจัดโครงการกิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปี การปรับปรุงสถานที่รับชำระภาษี การจัดหาวัสดุอุปกรณ์เพื่อสนับสนุนงานจัดเก็บรายได้ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจาก องค์การบริหารส่วนตำบลมีรายได้ที่น้อย ทำให้งบประมาณที่จะนำมาพัฒนาท้องถิ่นน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับหน้าที่และภารกิจที่ต้องดำเนินการ และเมื่อพิจารณาจากข้อเสนอแนะในแบบสอบถาม พบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลนำเงินงบประมาณไปพัฒนางานด้านอื่น เช่น โครงสร้างพื้นฐาน โครงการส่งเสริมคุณภาพชีวิต เป็นต้น จึงทำให้ขาดงบประมาณในการพัฒนางานจัดเก็บรายได้ ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่าผู้ที่เกี่ยวข้องในระดับผู้บริหารยังไม่ให้ความสำคัญและยังไม่เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อนำงบประมาณมาพัฒนาในงานจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลอย่างจริงจัง ผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อรุณกุล ร่มกลาง (2547: 71-74) ได้ศึกษาการบริหารจัดการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐม พบว่าปัญหาที่สำคัญในการบริหารจัดการ ด้านงบประมาณนั้น มีงบประมาณสนับสนุนเกี่ยวกับการบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลค่อนข้างน้อย เมื่อเทียบกับภารกิจและจำนวนปริมาณงานที่เพิ่มขึ้นทุกปี

ปัญหาด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ปัญหาอยู่ในระดับมากคือ ปัญหาอัตราภาษีบำรุงท้องที่เป็นอัตราด้อยหลัง เมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้นก็จะเก็บภาษีลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน การใช้ราคาปานกลางภาษีบำรุงท้องที่ จากการประเมินของคณะกรรมการฯ เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริงทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย การประเมิน ค่ารายปี ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพร ยงสุวรรณกุล (2535: 42-52) ได้ศึกษาแนวทางการปรับปรุงกฎหมายภาษีทรัพย์สิน จากการศึกษาพบว่า กฎหมายภาษีทั้งสองนั้นมีข้อบกพร่องหลายประการทั้งในด้านโครงสร้างภาษี และการบริหารการจัดเก็บภาษีส่งผลให้เงินรายได้จากภาษีทั้งสองไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่นคือ โครงสร้างของกฎหมายภาษีบำรุงท้องที่จะมีอัตราที่ลดถอยและราคาปานกลางของที่ดินเป็นราคาที่ ไม่เหมาะสมกับสถานะราคาที่ดินในปัจจุบัน และการยกเว้นให้กับบ้านและที่ดินที่เจ้าของอยู่ตามกฎหมาย ภาษีโรงเรือนและที่ดินที่ไม่ได้คำนึงถึงมูลค่าบ้านและที่ดิน ทำให้ผู้มีบ้านและที่ดินราคาสูง จะได้รับการยกเว้นเท่ากับผู้มีบ้านราคาต่ำ ซึ่งผู้เขียนเสนอว่า ควรรวบรวมกฎหมายภาษีโรงเรือน

และที่ดิน และกฎหมายภาษีบำรุงท้องที่เข้าด้วยกัน เป็นกฎหมายภาษีทรัพย์สิน โดยให้ท้องถิ่นเป็นผู้บริหารและจัดเก็บรายได้ของท้องถิ่นนั่นเอง ซึ่งจะทำให้กฎหมายภาษีที่เก็บจากทรัพย์สินของท้องถิ่นมีความเป็นเอกภาพและเป็นธรรมและเป็นการเพิ่มรายได้ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นได้มากขึ้น

ปัญหาด้านบุคลากร ปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ไม่เพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย ทำให้การทำงานล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้อาจมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ ไม่มากเท่าที่ควร สาเหตุของปัญหาคือ ไม่ได้กำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ในกรอบอัตรากำลัง 3 ปี และการส่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับฝึกอบรมบางหลักสูตรที่ต้องใช้งบประมาณที่สูง จึงทำให้ผู้บริหารไม่ค่อยสนับสนุน แนวทางการแก้ไข ควรปรับปรุงกรอบอัตรากำลัง 3 ปี เพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้มีตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้โดยตรง ควรจัดส่งเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบได้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้อย่างสม่ำเสมอเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คุณฉวี สุวดีวิทยากร (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประเมินผลการนำแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สิน ไปใช้ในการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล ซึ่งปัญหาที่พบคือการขาดบุคลากร

ปัญหาด้านการจัดการ ปัญหาอยู่ในระดับปานกลางคือ การแบ่งโครงสร้างหน่วยงาน และกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร และเรื่องการประเมินผลการจัดเก็บรายได้และการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารทราบยังไม่เป็นปัจจุบัน สาเหตุคือ การแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้มีเฉพาะงานหน้าที่หลัก แต่ยังไม่มีการอธิบายรายละเอียดย่อยของการปฏิบัติงาน หน้าที่บางอย่างจึงยังซ้ำซ้อนกัน และการประเมินผลการจัดเก็บรายได้และการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารทราบยังไม่เป็นประจำและต่อเนื่อง ทำให้การปฏิบัติงานยังล่าช้า แนวทางการแก้ไข ควรมีการกำหนดที่หน้าที่พร้อมทั้งมีคำอธิบายการทำงานที่ละเอียดและชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงานไม่ซ้ำซ้อนและทันเวลา การประเมินผลและรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีควรทำเป็นประจำและต่อเนื่องเพื่อจะได้ข้อมูลที่จะใช้ในการวางแผนในการปฏิบัติงานจัดเก็บรายได้ในปีถัดไปอย่างครบถ้วนและถูกต้อง และองค์การบริหารส่วนตำบลควรยึดหลักการบริหารตามรูปแบบการบริหารของกองราชการส่วนตำบล กระทรวงมหาดไทย (2542) มี 6 ประการ คือ หลักนิติธรรม บริหารงานด้วยความชอบธรรม

ตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ หลักความโปร่งใสคือ อบต. ได้ยึดหลักการบริหารที่มีการเปิดเผยข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาและตรวจสอบได้ หลักความรับผิดชอบคือ เน้นการบริหารจัดการตามพระราชบัญญัติและกฎหมายอย่างมีคุณภาพ พร้อมทั้งมีความรับผิดชอบต่อหากเกิดความเสียหายขึ้น หลักการมีส่วนร่วมคือ การเปิดโอกาสรับฟังความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับกระบวนการทำงาน และผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง หลักความคุ้มค่าคือ การใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดความคุ้มค่ามากที่สุด และหลักคุณธรรมคือ การบริหารจัดการที่ยึดมั่นในความถูกต้อง เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ประชาชน

2.2 ผลการเปรียบเทียบระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ของพนักงานส่วนตำบลระหว่างกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงานพบว่า พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า

ด้านบุคลากร พนักงานส่วนตำบลตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านงบประมาณ พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านการจัดการ พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ พนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งกลุ่มผู้บริหารและกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน มีระดับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาคั้งนี้

จากการศึกษาเรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี มีข้อเสนอแนะดังนี้

ด้านบุคลากร ควรปรับปรุงกรอบอัตรากำลัง 3 ปี เพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้มีตำแหน่งเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้โดยตรง และมีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย ผู้บริหารควรสนับสนุนการจัดส่งเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบได้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มความรู้เกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้อย่างสม่ำเสมอเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

ด้านงบประมาณ ควรอธิบายให้ผู้บริหารเข้าใจถึงความจำเป็นในการพัฒนางานจัดเก็บรายได้เพื่อให้ได้เงินภาษีที่จะส่งผลให้รายได้ อบต. เพิ่มขึ้น และผู้บริหารควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนางานจัดเก็บรายได้ให้เพียงพอเพื่อควมมีประสิทธิภาพ

ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ควรจัดสรรงบประมาณซื้อโต๊ะ-เก้าอี้ เครื่องคอมพิวเตอร์เพิ่มเติม ควรปรับปรุงระบบแผนที่ภาษีและโปรแกรมคำนวณภาษีให้สมบูรณ์

ด้านการจัดการ ควรมีการกำหนดอำนาจหน้าที่พร้อมทั้งมีคำอธิบายการทำงานที่ละเอียดและชัดเจน เพื่อให้การปฏิบัติงานไม่ซ้ำซ้อนและทันเวลา การประเมินผลและรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีควรทำเป็นประจำและต่อเนื่อง เพื่อจะได้ข้อมูลที่จะใช้ในการวางแผนในการปฏิบัติงานจัดเก็บรายได้ในปีถัดไปอย่างครบถ้วนและถูกต้อง

ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ ควรมีการปรับปรุงอัตราภาษีให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน ซึ่งจะทำได้จัดเก็บภาษีได้มากขึ้น และควรมีการจัดโครงการหรือกิจกรรมส่งเสริมให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบข้อบังคับแก่ประชาชนผู้เสียภาษีเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษีอากร

3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาคั้งต่อไป

3.2.1 ควรศึกษาการเปรียบเทียบปัญหาการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อนำผลที่ได้มาเปรียบเทียบและปรับใช้ในการดำเนินงานการจัดเก็บรายได้

3.2.2 ควรศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนผู้เสียภาษีเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล

3.2.3 ควรศึกษาประสิทธิภาพในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการปกครอง (2537) คู่มือการปฏิบัติงานการจัดเก็บภาษีอากรและค่าธรรมเนียมขององค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร: กองราชการส่วนตำบล
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2547) นโยบายรายได้กับการจัดสรรเงินภาษี กรุงเทพมหานคร: ส่วนท้องถิ่น กองราชการส่วนตำบล
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2555) “ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี” ค้นคืนเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2555 จาก www.e-plan.go.th
- กัลยานี ภาคออต (2555) “กระบวนการศึกษาค้นคว้าอิสระ” ในประมวลสาระชุดวิชาการศึกษา ค้นคว้าอิสระ หน่วยที่ 1 สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม (2537) การคลังว่าด้วยการจัดสรรและการกระจาย กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- จุฬาร พิมพะนิตย์ (2549) “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล: ศึกษากรณี องค์การบริหารส่วนตำบลภู่อ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์” วิทยานิพนธ์ปริญญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
- ฉนวน ปาปะไฟ (2553) “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลตำบลหนองพอก อำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ฉัตรชัย สมวัฒน์ (2542) “นโยบายการกระจายอำนาจการคลัง: ศึกษาเฉพาะกรณีความสามารถ ในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ชัยโยดม พูนผล (2550) “การศึกษาการบริหารงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนตำบลใน จังหวัดสมุทรปราการ กรณีศึกษา: องค์การบริหารส่วนตำบลสุวรรณภูมิ” วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์การจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ชลัญ มั่นทานาพงศ์ (2542) “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญานิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

- ญาณิศา ปัญญาภาค (2546) “การประเมินการบริหารจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินของเทศบาลอุบลราชธานี” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ณิชนันท์ จังกาจิตต์ (2537) “ปัญหาเกี่ยวกับภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่: แนวทางการแก้ไข” วิทยานิพนธ์ปริญญาเกษตรศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- คุษฎี สุวัฒน์วิทยากร (2539) “ประเมินการนำแผนที่ภาษีทรัพย์สินไปใช้ในการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล: ศึกษากรณีเทศบาลชั้น 1” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ทิพากร นาคะผิว (2545) “การศึกษาประสิทธิภาพปัญหาและอุปสรรคของระบบการกำกับดูแลผู้เสียภาษีอย่างใกล้ชิด เป็นรายสถานประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่” การค้นคว้าอิสระปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- นพดล บุญมา (2541) “ปัญหาการบริหารการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดเชียงใหม่” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- นพพร กองทรัพย์ (2551) “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลดอนมดแดง อำเภอดอนมดแดง จังหวัดอุบลราชธานี” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ชูศรี วงศ์รัตน์ (2549) เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 1 นนทบุรี: บริษัท ไทเนรมิตกิจ จำกัด
- บุญชม ศรีสะอาด (2545) การวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 7 กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น
- บัญญัติ ลักนกุล (2547) “กฎหมายทรัพย์สิน” วิทยานิพนธ์ ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- พจนา พิจิตปัจจา (2543) “ความพยายามในการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พนิต ธีรภาพวงษ์ (2543) อะไรที่ผู้เสียภาษีควรรู้นอกจากการเสียภาษี กรุงเทพมหานคร: สรรพากรสาส์น
- พิสิทธิ์ คำนวนศิลป์ (2546) การพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กรุงเทพมหานคร: หจก. โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา

- พีระ วชิรวรรณวงศ์ (2531) “ความสามารถในการจัดการรายได้ของหน่วยราชการปกครองท้องถิ่น: ศึกษาเฉพาะกรณีเทศบาล” วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- มลฤดี เขาวนพูนผล (2546) “ปัญหาการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- มูลนิธิส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2542) พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
- ราชบัณฑิตยสถาน (2546) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 กรุงเทพมหานคร: นามมีบุคคลสำคัญ
- วิมลมาศ พิลา (2552) “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเมือง พิษณุโลก” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครองท้องถิ่น วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- สมพงษ์ เกษมสิน (2546) การบริหาร กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช
- สุภาพร ยงสุวรรณกุล (2535) “แนวทางในการปรับปรุงกฎหมายทรัพย์สิน” วิทยานิพนธ์ ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุรัญญา แจ่มสนาม (2553) “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ของเทศบาลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2543) คู่มือการฝึกอบรมด้านการเงินการคลังท้องถิ่นตามโครงการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารงานการคลังท้องถิ่น ภายใต้มาตรการเพิ่มการใช้จ่ายภาครัฐเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ปี 2542 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อสาการศึกษา ดินแดน กรมการปกครอง
- อนุสรณ์ มุกดาสนิท (2545) “การบริหารการจัดเก็บภาษีอากรของสำนักสรรพากรจังหวัด นครราชสีมา” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา
- อรุณ ร่มกลาง (2547) “การบริหารจัดการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อพัฒนารายได้ของเทศบาลนครปฐม จังหวัดนครปฐม” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. คุณนคร ศรีนาคา ตำแหน่ง ท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี
สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี
2. คุณพิศมัย สมเสนาะ ตำแหน่ง นักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นชำนาญการ
สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี
3. คุณไพรวัดย์ ไพลีนธนากุล ตำแหน่ง เจ้าพนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นชำนาญงาน
สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี

ภาคผนวก ข

หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ที่ ศธ 0522.17/บ 1115

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๒ กรกฎาคม 2555

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ท้องถิ่นอำเภอเมืองอุบลราชธานี (คุณนคร ศรีนาคา)

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด
2. แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย นางมูทิตา วันดี นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี” ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่จัดทำนั้น มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย สาขาวิชาวิทยาการจัดการ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยโดยได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการศึกษาดังกล่าว หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่ หมายเลขโทรศัพท์ 089-947-5760

สาขาวิชาฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณล่วงหน้า
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพงษ์ มีสมนัย)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. 02-5048184

โทรสาร. 02-5033612

ที่ ศธ 0522.17/ บ 1116

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๖ กรกฎาคม 2555

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน นักส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นชำนาญการ (คุณพิศมัย สมเสนาะ)

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด
2. แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย นางมุกดา วันดี นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง "ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี" ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ชิ้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่จัดทำนั้น มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย สาขาวิชาวิทยาการจัดการ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยโดยได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการศึกษาดังกล่าว หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่ หมายเลขโทรศัพท์ 089-947-5760

สาขาวิชาฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณล่วงหน้า
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพงศ์ มีสมนัย)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. 02-5048184

โทรสาร. 02-5033612

ที่ ศธ 0522.17/บ 1117

สาขาวิชาวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

๒ กรกฎาคม 2555

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน เจ้าพนักงานส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น (คุณไพโรจน์ ไทลินธนากุล)

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระ จำนวน 1 ชุด
2. แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย นางมัทิตา วันดี นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กำลังทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง "ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี" ตามโครงการการศึกษาค้นคว้าอิสระที่ส่งมาพร้อมนี้

การจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว นักศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่เก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับความเห็นชอบเบื้องต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระไว้ขั้นหนึ่งแล้ว แต่เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่จัดทำนั้น มีความครอบคลุมเนื้อหาวิชา แนวปฏิบัติ และสอดคล้องกับหลักและกระบวนการวิจัย สาขาวิชาวิทยาการจัดการ จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัยที่ได้โปรดพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นเพื่อใช้ประกอบการศึกษาดังกล่าว หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมโปรดติดต่อกับนักศึกษาโดยตรงได้ที่ หมายเลขโทรศัพท์ 089-947-5760

สาขาวิชา ฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณล่วงหน้า
มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพงศ์ มีสมนัย)

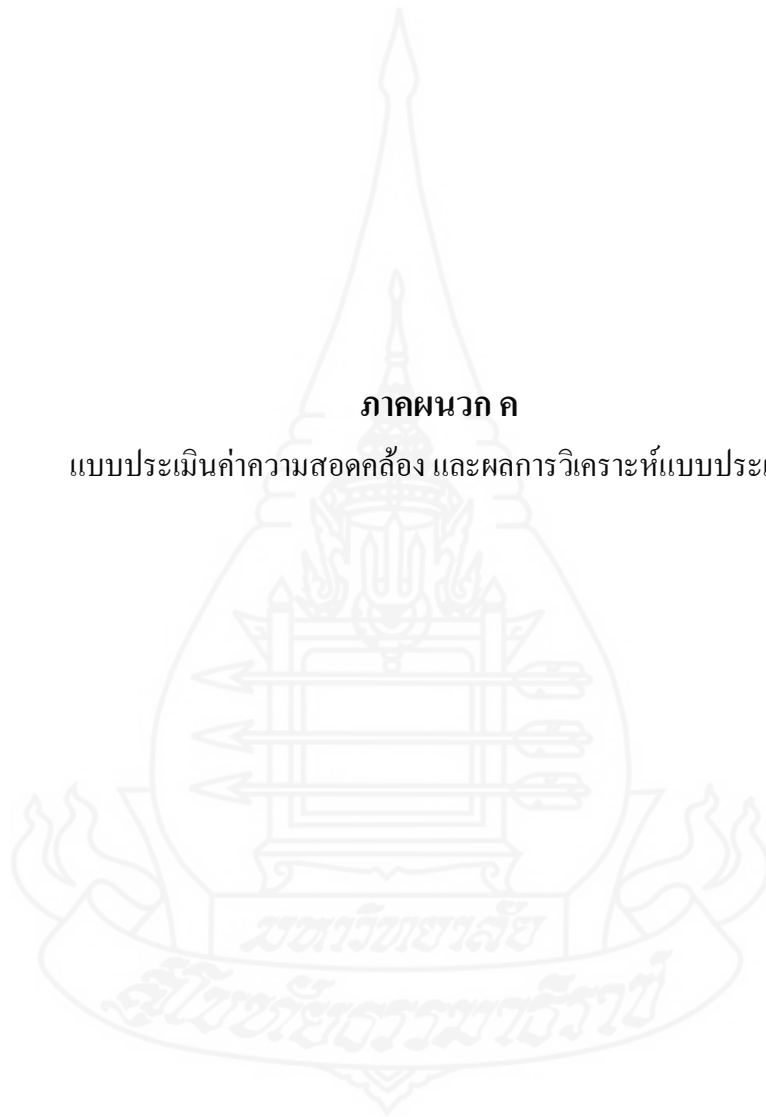
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ

โทร. 02-5048184

โทรสาร. 02-5033612

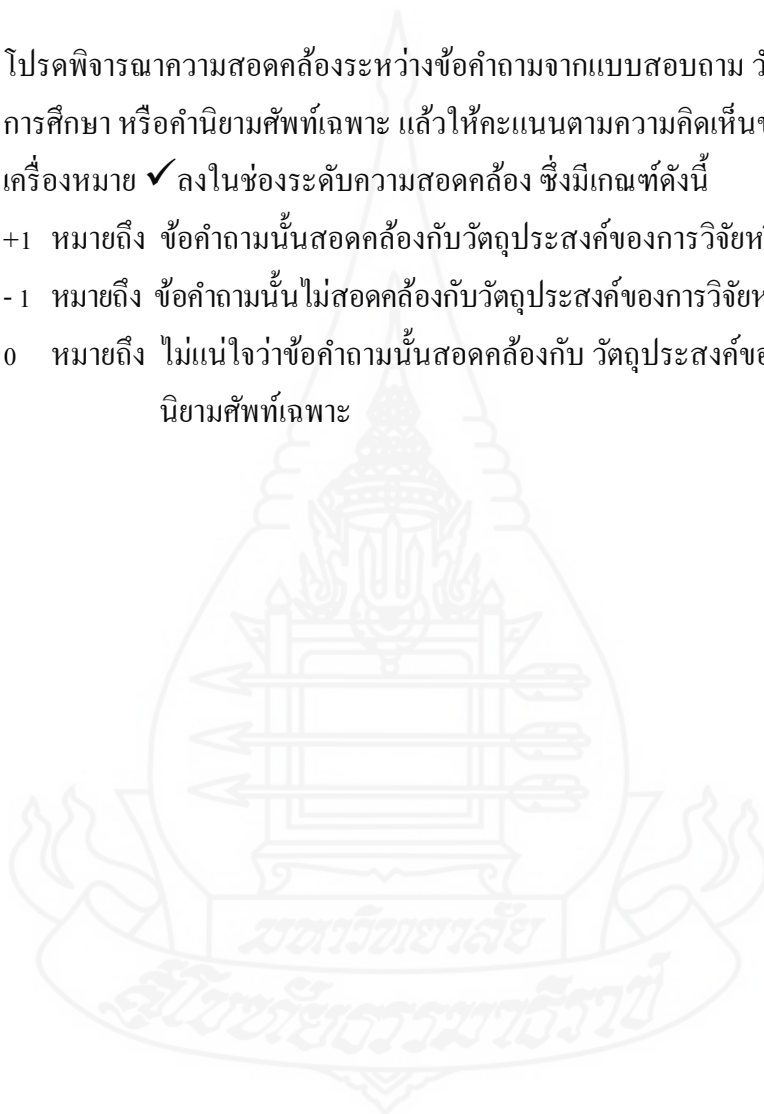
ภาคผนวก ค

แบบประเมินค่าความสอดคล้อง และผลการวิเคราะห์แบบประเมิน

แบบประเมินค่าความสอดคล้องของแบบสอบถาม
เรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

- คำชี้แจง** โปรดพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อความจากแบบสอบถาม วัตถุประสงค์ของการศึกษา หรือนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วให้คะแนนตามความคิดเห็นของท่าน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสอดคล้อง ซึ่งมีเกณฑ์ดังนี้
- +1 หมายถึง ข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือนิยามศัพท์เฉพาะ
 - 1 หมายถึง ข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือนิยามศัพท์เฉพาะ
 - 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือนิยามศัพท์เฉพาะ

แบบตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าอิสระ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

คำชี้แจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

เป็นแบบสอบถาม แบบสำรวจ (Checklist) 5 ตัวเลือก ในตอนที่ 2 ของแบบสอบถาม ผู้ศึกษาต้องการให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบว่าข้อความที่นำมาใช้ในแบบสอบถามครอบคลุมและสอดคล้องกับชื่อเรื่อง คำถามนำการวิจัย และสมมุติฐานในการศึกษาหรือไม่ โปรดตรวจสอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเพื่อผู้ศึกษาจะได้นำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) และปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ด้านบุคลากร				
1.	จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีเพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย				
2.	เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ต้อนรับผู้เสียภาษีด้วยความสุภาพและยิ้มแย้มแจ่มใส				
3.	เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี				
4.	เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความชำนาญในการจัดเก็บรายได้เป็นอย่างดี				
5.	เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ ได้รับการส่งเสริมให้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนางานอย่างสม่ำเสมอ				

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ด้านงบประมาณ					
6.	ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่รับชำระภาษีอย่างเพียงพอ				
7.	ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์เพื่อสนับสนุนงานด้านจัดเก็บรายได้อย่างเพียงพอ				
8.	ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมการให้ความรู้แก่ผู้เสียภาษีอย่างเพียงพอ				
9.	ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ				
10.	ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการอย่างเพียงพอ				
11.	ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดโครงการ/กิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปีอย่างเพียงพอ				
ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี					
12.	โต๊ะ เก้าอี้ ที่ใช้ทำงานของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน				
13.	เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดเก็บฐานข้อมูลผู้เสียภาษีมมีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน				
14.	มีโปรแกรมในการคำนวณแผนที่ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ				

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
15.	มีแผนที่ภาษีที่ถูกต้อง ข้อมูลครบถ้วนเพื่อใช้ในการจัดเก็บรายได้ที่มีประสิทธิภาพ				
16.	ยานพาหนะที่ใช้ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับการใช้งาน				
17.	ป้ายประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้				
18.	เอกสารเผยแพร่ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ เช่น แผ่นพับ ใบปลิว สื่อโฆษณา ฯลฯ มีจำนวนเพียงพอกับผู้เสียภาษี				
ด้านการจัดการ					
19.	ผู้บริหารท้องถิ่นมีการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปี เป็นจำนวนเงินและจำนวนรายอย่างชัดเจน				
20.	มีการชี้แจงเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้เจ้าหน้าที่รับทราบ				
21.	มีการวางแผนการปฏิบัติงานในการจัดเก็บรายได้ล่วงหน้า				
22.	มีการแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ที่ชัดเจน				
23.	มีการควบคุมและการตรวจสอบการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ				
24.	มีการประเมินผลการจัดเก็บรายได้โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ที่กำหนดไว้				
25.	มีการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารรับทราบ				

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ					
26.	การประเมิน ค่ารายปี ภาษี โรงเรือนและที่ดิน เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย				
27.	การใช้ราคาปานกลางภาษีบำรุงท้องที่ จากการประเมินของคณะกรรมการฯ เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริงทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย				
28.	การจัดเก็บภาษี โรงเรือนและที่ดินในอัตรา ร้อยละ 12.50 บาท ของค่ารายปี เป็นอัตราที่สูง ทำให้ผู้เสียภาษีพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี				
29.	อัตรากำไรบำรุงท้องที่เป็นอัตราอ้อยหลัง เมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้น ก็จะเก็บภาษีลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน				
30.	อัตรากำไรป้าย เป็นอัตราที่ต่ำเกินไป ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย				
31.	การยกเว้นภาษีแก่ โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของอยู่เองหรือให้ผู้อื่นดูแลเฝ้ารักษาฯ ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย				
32.	การลดหย่อนภาษีบำรุงท้องที่ สำหรับที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย				
33.	วิธีการจัดเก็บภาษีตาม พ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนฯ พ.ศ. 2475 ใช้ดุลยพินิจการประเมินของเจ้าพนักงานฯ ทำให้การจัดเก็บรายได้ต่ำซ้ำ				

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
34.	บทกำหนดโทษทางแพ่งในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น มีการกำหนดบทลงโทษไว้ต่ำมาก ทำให้จัดเก็บรายได้ได้น้อย				
35.	บทกำหนดโทษอาญา(โทษจำคุก)ในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ในทางปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาใช้ แต่จะมีการให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระภาษีค้าง				

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี (ด้านใดบ้าง)

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1	ข้อเสนอแนะ ด้านบุคลากร เกี่ยวกับจำนวนบุคลากร ความรู้ความสามารถ การได้รับการส่งเสริมสนับสนุนให้ศึกษาและอบรมเพื่อพัฒนางาน				
2	ข้อเสนอแนะ ด้านงบประมาณ เกี่ยวกับการได้รับงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ งบประมาณเพื่อส่งเสริมสนับสนุนบุคลากร งบประมาณในการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ				

ข้อ	ข้อความที่จะนำไปสร้างเป็นแบบสอบถาม	สำหรับผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
3	ข้อเสนอแนะด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีเกี่ยวกับ โต๊ะ เก้าอี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมแผนที่ภาษี เอกสารเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และยานพาหนะทางราชการที่ใช้ในการปฏิบัติงาน				
4	ข้อเสนอแนะ ด้านด้านการจัดการ เกี่ยวกับการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ การจัดโครงสร้างและแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ การวางแผน การควบคุม การรายงานผล และการประเมินผลการปฏิบัติงาน				
5	ข้อเสนอแนะ ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับ โครงสร้างภาษี ซึ่งประกอบด้วยฐานภาษี อัตราภาษี การชำระภาษี และบทกำหนดโทษตามกฎหมาย				

(ลงชื่อ).....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(.....)

...../...../.....

ผลการวิเคราะห์แบบประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิ

การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของข้อคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามจุดมุ่งหมายและสอดคล้องกับการวิจัยหรือไม่ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ดังสูตร

$$\text{ค่า IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence)

R = ค่าประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิต่อคำถามแต่ละข้อ

N = จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

โดยมีการกำหนดคะแนนดังนี้

+1 หมายถึง แบบสอบถามที่มีความสอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจ

-1 หมายถึง แบบสอบถามที่ไม่มีความสอดคล้อง

เกณฑ์การแปลความหมาย มีดังนี้

ค่า IOC \geq 0.5 หมายความว่า คำถามนั้นสอดคล้องวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ค่า IOC \leq 0.5 หมายความว่า คำถามนั้นไม่สอดคล้องวัตถุประสงค์ของการวิจัย ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

จากการตรวจเครื่องมือของผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า ค่า IOC ของแบบสอบถามนี้ = 0.93
ดังตารางด้านล่าง

ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องจากการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้ทรงคุณวุฒิ			$\sum X$	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านบุคลากร						
1	+1	+1	+1	3	1	
2	+1	+1	+1	3	1	
3	+1	+1	+1	3	1	
4	+1	+1	+1	3	1	
5	+1	+1	+1	3	1	
ด้านงบประมาณ						
6	+1	0	+1	2	0.67	
7	+1	+1	+1	3	1	
8	+1	+1	+1	3	1	
9	+1	+1	+1	3	1	
10	+1	+1	+1	3	1	
11	+1	+1	+1	3	1	
ด้านวัสดุอุปกรณ์และ เทคโนโลยี						
12	+1	0	+1	2	0.67	
13	+1	0	+1	2	0.67	
14	+1	+1	+1	3	1	
15	+1	+1	+1	3	1	
16	+1	+1	+1	3	1	
17	+1	+1	+1	3	1	
18	+1	+1	+1	3	1	

ข้อ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้ทรงคุณวุฒิ			$\sum X$	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านการจัดการ						
19	+1	+1	+1	3	1	
20	+1	+1	+1	3	1	
21	+1	+1	+1	3	1	
22	+1	+1	+1	3	1	
23	+1	+1	+1	3	1	
24	+1	+1	+1	3	1	
25	+1	+1	+1	3	1	
ด้านกฎหมายและ ระเบียบข้อบังคับ						
26	+1	+1	+1	3	1	
27	+1	+1	+1	3	1	
28	+1	0	+1	2	0.67	
29	+1	+1	+1	3	1	
30	+1	0	+1	2	0.67	
31	+1	+1	+1	3	1	
32	+1	+1	+1	3	1	
33	+1	+1	+1	3	1	
34	+1	0	+1	2	0.67	
35	+1	0	+1	2	0.67	
รวม	35	28	35	98	32.69	0.93

ภาคผนวก ง

การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ใช้สูตรสัมประสิทธิ์ (Alpha Coefficient) ของ Cronbach โดยคะแนนที่ได้จากเครื่องมือการศึกษาไม่ใช่ระบบ 0 กับ 1 แต่เป็นมาตรฐานประมาณค่า

$$\text{สูตร} \quad \alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S^2}{S_x^2} \right]$$

เมื่อ

α	=	ค่าความเชื่อมั่น
n	=	จำนวนข้อ
S^2	=	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
S_x^2	=	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ค่า α ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้

จากการศึกษาเรื่อง “ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี” โดยเก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ราย เพื่อนำมาใช้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อถือด้วยการวิเคราะห์เป็นรายข้อ ผลการทดสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม $\alpha = 0.913$ แสดงรายละเอียดข้อดังต่อไปนี้

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a1	101.50	213.983	.338		.912
a2	100.97	206.447	.467		.911
a3	101.17	201.730	.625		.908
a4	101.20	203.476	.595		.909
a5	101.33	208.782	.462		.911
b6	101.77	208.875	.486		.910
b7	101.47	207.775	.705		.908
b8	101.23	210.599	.509		.910
b9	101.30	209.803	.511		.910
b10	101.70	215.803	.194		.915
b11	101.60	210.731	.473		.911
c12	101.40	203.352	.684		.907
c13	101.47	207.913	.446		.911
c14	101.50	214.672	.225		.914
c15	101.80	212.028	.323		.913
c16	101.77	217.426	.161		.914
c17	101.10	209.817	.492		.910
c18	101.07	205.995	.560		.909
d19	101.33	200.920	.714		.907
d20	101.07	208.547	.539		.910
d21	101.13	198.533	.780		.906
d22	101.00	207.034	.588		.909
d23	100.97	208.309	.526		.910
d24	100.90	213.059	.303		.913
d25	100.93	208.271	.496		.910
e26	101.23	211.289	.475		.911
e27	101.23	211.013	.428		.911
e28	101.47	206.740	.586		.909
e29	101.17	213.661	.433		.911
e30	101.13	211.361	.407		.911
e31	101.23	210.737	.594		.910
e32	101.27	208.754	.542		.910
e33	101.27	220.754	.015		.916
e34	101.33	215.195	.298		.913
e35	101.07	218.409	.133		.915

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	Cronbach's Alpha Based on Standardized Items	N of Items
.913	.913	35

ภาคผนวก จ
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง

ปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานีคำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหา รวบรวมปัญหาในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อนำไปวิเคราะห์หาแนวทางการแก้ไขปัญหา เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี รวม 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ จึงขอความกรุณาจากท่านตอบข้อมูลให้ตรงกับปัญหาที่ท่านประสบอยู่ หรือท่านคิดว่าก่อให้เกิดปัญหาในการจัดเก็บรายได้ การตอบคำถามในครั้งนี้อาจไม่มีผลเสียต่อตัวท่านหรือหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด แต่จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการจัดเก็บรายได้ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดเก็บรายได้ให้มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

นางมุกิตา วันดี

ผู้ศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่กำหนด

1. เพศ
 - ชาย
 - หญิง

2. อายุ
 - ต่ำกว่า 30 ปี
 - 31 - 40 ปี
 - 41 - 50 ปี
 - 51 - 60 ปี

3. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดที่สำเร็จการศึกษาแล้ว
 - ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - ปริญญาตรี
 - ปริญญาโท
 - ปริญญาโทขึ้นไป

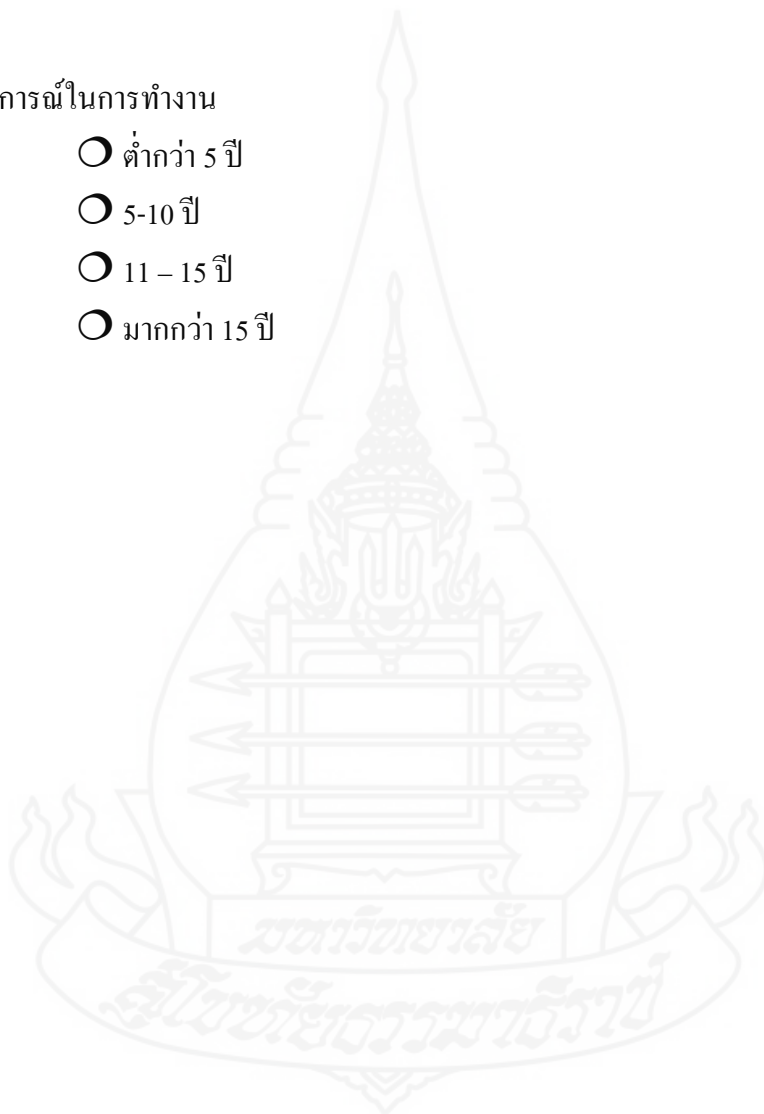
4. ตำแหน่งการปฏิบัติงาน
 - กลุ่มผู้บริหาร
 - ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
 - หัวหน้าสำนักปลัด
 - หัวหน้าส่วนการคลัง
 - หัวหน้าส่วนโยธา
 - หัวหน้าส่วนการศึกษา
 - กลุ่มผู้ปฏิบัติงาน ตำแหน่ง.....

5. รายได้ต่อเดือน

- ต่ำกว่า 10,000 บาท
- 10,000 – 20,000 บาท
- 20,000 – 30,000 บาท
- 30,000 บาทขึ้นไป

6. ประสบการณ์ในการทำงาน

- ต่ำกว่า 5 ปี
- 5-10 ปี
- 11 – 15 ปี
- มากกว่า 15 ปี

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารและพนักงานส่วนตำบลผู้ปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีผลต่อการจัดเก็บรายได้รวม 5 ด้าน คือ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์ และเทคโนโลยี ด้านการจัดการ และด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ

คำชี้แจง โปรดอ่านรายละเอียดของปัญหาในแต่ละด้าน แล้วพิจารณาตามความคิดเห็นของท่านว่า ปัญหาในแต่ละข้อเป็นปัญหาในการบริหารงานของ อบต. ท่าน อยู่ในระดับใด ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับปัญหามากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย หรือน้อยที่สุด

ปัญหาในการจัดเก็บรายได้	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านบุคลากร					
1.จำนวนเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีเพียงพอกับปริมาณงานที่ได้รับมอบหมาย					
2.เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ต้อนรับผู้เสียภาษีด้วยความสุภาพและยิ้มแย้มแจ่มใส					
3.เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมาย และระเบียบต่างๆ เป็นอย่างดี					
4.เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีความชำนาญในการจัดเก็บรายได้เป็นอย่างดี					
5.เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้ได้รับการส่งเสริมให้เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนางานอย่างสม่ำเสมอ					
ด้านงบประมาณ					
1.ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่รับชำระภาษีอย่างเพียงพอ					
2.ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์เพื่อสนับสนุนงานด้านจัดเก็บรายได้ อย่างเพียงพอ					
3.ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมการให้ความรู้แก่ผู้เสียภาษีอย่างเพียงพอ					
4.ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเพื่อส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ					

ปัญหาในการจัดเก็บรายได้	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านงบประมาณ					
5.ส่วนการคลังได้รับงบประมาณเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการอย่างเพียงพอ					
6.ส่วนการคลังได้รับงบประมาณในการจัดโครงการ/กิจกรรมรับชำระภาษีนอกพื้นที่ในช่วงจัดเก็บภาษีประจำปีอย่างเพียงพอ					
ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี					
1.โต๊ะ เก้าอี้ ที่ใช้ทำงานของเจ้าหน้าที่จัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน					
2.เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการจัดเก็บฐานข้อมูลผู้เสียภาษีมี่จำนวนเพียงพอกับความต้องการใช้งาน					
3.มีโปรแกรมในการคำนวณแผนที่ภาษีโรงเรียนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ					
4.มีแผนที่ภาษีที่ถูกต้อง ข้อมูลครบถ้วนเพื่อใช้ในการจัดเก็บรายได้มีประสิทธิภาพ					
5.ยานพาหนะที่ใช้ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับการใช้งาน					
6.ป้ายประชาสัมพันธ์ในการจัดเก็บรายได้มีจำนวนเพียงพอกับพื้นที่ในการจัดเก็บรายได้					
7.เอกสารเผยแพร่ข้อมูลการจัดเก็บรายได้ เช่น แผ่นพับ โบปปลิว สื่อโฆษณา ฯลฯ มีจำนวนเพียงพอกับผู้เสียภาษี					
ด้านการจัดการ					
1.ผู้บริหารท้องถิ่นมีการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปี เป็นจำนวนเงินและจำนวนรายอย่างชัดเจน					
2.มีการชี้แจงเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้เจ้าหน้าที่รับทราบ					
3.มีการวางแผนการปฏิบัติงานในการจัดเก็บรายidl่วงหน้า					

ปัญหาในการจัดเก็บรายได้	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการจัดการ					
4.มีการแบ่งโครงสร้างหน่วยงานและกำหนดหน้าที่รับผิดชอบในการจัดเก็บรายได้ที่ชัดเจน					
5.มีการควบคุมและการตรวจสอบการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ					
6.มีการประเมินผลการจัดเก็บรายได้โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ที่กำหนดไว้					
7.มีการรายงานผลการจัดเก็บรายได้ประจำปีให้ผู้บริหารรับทราบ					
ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ					
1.การประเมิน ค่ารายปี ภาษีโรงเรือนและที่ดิน เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาตลาดทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย					
2.การใช้ราคาปานกลางภาษีบำรุงท้องที่ จากการประเมินของคณะกรรมการฯ เป็นราคาที่ต่ำกว่าราคาซื้อขายจริงทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย					
3.การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน ในอัตรา ร้อยละ 12.50 บาท ของค่ารายปี เป็นอัตราที่สูง ทำให้ผู้เสียภาษีพยายามหลีกเลี่ยงการเสียภาษี					
4.อัตรากาษีบำรุงท้องที่เป็นอัตราทยหลัง เมื่อฐานภาษีใหญ่ขึ้น ก็จะเก็บภาษีลดลง ทำให้ไม่สอดคล้องกับสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน					
5.อัตรากาษีป้าย เป็นอัตราที่ต่ำเกินไป ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย					
6.การยกเว้นภาษีแก่โรงเรือนและสิ่งปลูกสร้างที่เจ้าของอยู่เองหรือให้ผู้อื่นดูแลเฝ้ารักษาฯ ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย					
7.การลดหย่อนภาษีบำรุงท้องที่ สำหรับที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทำให้จัดเก็บรายได้ท้องถิ่นได้น้อย					

ปัญหาในการจัดเก็บรายได้	ระดับปัญหา				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
<p>ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ</p> <p>8.วิธีการจัดเก็บภาษีตามพ.ร.บ.ภาษีโรงเรือนฯ พ.ศ. 2475 ใช้ดุลยพินิจการประเมินของเจ้าพนักงาน ทำให้การจัดเก็บรายได้ล่าช้า</p>					
<p>9.บทกำหนดโทษทางแพ่งในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น มีการกำหนดบทลงโทษไว้ต่ำมาก ทำให้จัดเก็บรายได้ได้น้อย</p>					
<p>10.บทกำหนดโทษอาญา (โทษจำคุก) ในการจัดเก็บรายได้ท้องถิ่น ในทางปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาใช้ แต่จะมีการให้อำนาจในการยึดทรัพย์สินขายทอดตลาดเพื่อชำระภาษีค้าง</p>					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาการจัดเก็บรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล
ในเขตอำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี (ด้านใดบ้าง)

1. ด้านบุคลากร เกี่ยวกับจำนวนบุคลากร ความรู้ความสามารถ การได้รับการส่งเสริมสนับสนุน
ให้ศึกษาต่อและเข้ารับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนางาน

.....
.....

2. ด้านงบประมาณ เกี่ยวกับการได้รับงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ งบประมาณเพื่อ
ส่งเสริมสนับสนุนบุคลากร งบประมาณในการปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ

.....
.....

3. ด้านวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยี เกี่ยวกับโต๊ะ เก้าอี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมแผนที่ภาษี
เอกสารเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ และยานพาหนะทางราชการที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

.....
.....

4. ด้านด้านการจัดการ เกี่ยวกับการกำหนดเป้าหมายการจัดเก็บรายได้ การจัดโครงสร้างและแบ่ง
หน้าที่ความรับผิดชอบ การวางแผน การควบคุม การรายงานผล และการประเมินผลการ
ปฏิบัติงาน

.....
.....

5. ด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับโครงสร้างภาษี ซึ่งประกอบด้วยฐานภาษี อัตราภาษี
การชำระภาษี และบทกำหนดโทษตามกฎหมาย

.....
.....

-- ขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้ --

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางมุกิตา วันดี
วัน เดือน ปีเกิด	21 เมษายน 2528
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
ประวัติการศึกษา	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การบัญชี) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ. 2549
สถานที่ทำงาน	องค์การบริหารส่วนตำบลปะอาว อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
ตำแหน่ง	นักวิชาการเงินและบัญชี

